

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 433 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

3η ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Ολοκληρωτική καταστροφή της οικονομίας
Στα άκρα η επίθεση στους εργαζόμενους

ΟΛΟΙ στην ΑΠΕΡΓΙΑ 14 Δεκέμβρη

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Κοινωνικό μέρισμα

Απάτη και
εμπαιγμός

σελ. 4

Πλειστηριασμοί

Με κάθε μέσο

σελ. 10

ΔΙΕΘΝΗ

Πραξικόπημα στη
Ζιμπάμπουε

σελ. 11

Εκλογές στη Χιλή

Η ριζοσπαστική
αριστερά στο
προσκήνιο

σελ. 12

Παλαιστίνη: Κάτω τα σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των σιωνιστών

Η ανακοίνωση από τον Ντ. Τραμπ της μεταφοράς της πρεσβείας των ΗΠΑ από το Τελ Αβίβ (όπου βρίσκονται οι πρεσβείες όλων χωρών) στην Ιερουσαλήμ (Αλ Κοντς για τους Άραβες) συνιστά μια πράξη που ρίχνει «λάδι στη φωτιά» στην ταραγμένη περιοχή της Μ. Ανατολής και φέρνει πιο κοντά την έκρηξη ενός γενικευμένου πολέμου. Είναι ακόμη ένα έγκλημα σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού που διαπράττεται από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και το σιδερένιο βραχίονά του στην περιοχή, το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ. Η ενέργεια αυτή τορπιλίζει τις -χρόνιες, κοπιώδεις και, μέχρι στιγμής, ατελέσφορες- διαπραγματεύσεις για την επίτευξη μίας βιώσιμης συμφωνίας μεταξύ του κράτους του Ισραήλ και των Παλαιστινίων

Ο ΟΗΕ με πολλές αποφάσεις του απέτρεψε επανειλημμένες προσπάθειες του Ισραήλ να μεταφέρει την πρωτεύουσα στην Ιερουσαλήμ. Παρά το γεγονός ότι και οι πρόεδροι των ΗΠΑ (Μπιλ

Κλίντον και Τζορτζ Μπους) εξέταζαν το ενδεχόμενο της μεταφοράς της πρεσβείας στην Ιερουσαλήμ, δεν τόλμησαν να το κάνουν υποχωρώντας στις πιέσεις διεθνών οργανισμών, όλων των αραβικών κρατών και όλου του κόσμου.

Το Ισραήλ με την αμέριστη συμπαράσταση των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ και ΕΕ έχει μετατρέψει σε φυλακή την Παλαιστίνη, ιδιαίτερα την περιοχή της Γάζας και βασανίζει ένα ολόκληρο λαό. Κρατάει στις φυλακές χιλιάδες παλαιστίνιους πολιτικούς κρατούμενους. Έχει ανεγείρει το τείχος του αίσχους διαιώνοντας τα παλαιστινιακά εδάφη. Συνεχίζει τους εποικισμούς σε παλαιστινιακά εδάφη, διώχνοντας με τη βία τους παλαιστίνιους από τη πατρογονική τους γη.

Μαζί με τους ιμπεριαλιστές και το σιωνιστικό Ισραήλ έχει συνταχτεί και η άθλια, νεοιμπεριαλιστική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ενταφιάζοντας (σε πλήρη αντίθεση με τη εκφρασμένη θέληση του ελληνικού

λαού) το δίκαιο αίτημα του Παλαιστινιακού λαού για τη δημιουργία του δικού του ανεξάρτητου και κυρίαρχου κράτους με πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ ή την Ανατολική Ιερουσαλήμ. Να σταματήσει άμεσα η εμπλοκή της κυβέρνησης στα πολεμοκάπηλα σχέδια των ιμπεριαλιστών και των σιωνιστών του Ισραήλ. Να σταματήσει άμεσα οποιαδήποτε οικονομική και στρατιωτική συνεργασία με το Ισραήλ και τον Αλ Σίσι, τον χασάπη του αιγυπτιακού λαού.

Τα νέο έγκλημα σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού αλλά και εναντίον όλων των Αράβων δεν πρέπει να μείνει αναπάντητο. Πρέπει να τους σταματήσουμε πριν είναι πολύ αργά. Ολόκληρη η ευρύτερη περιοχή της Μ. Ανατολής, που συνταράσσεται από πολέμους, μπορεί να εξελιχθεί στην πιο επικίνδυνη εστία ενός γενικευμένου πολέμου. Το πρώτο μας καθήκον είναι να σταματήσουμε την κυβέρνηση του Τσίπρα από το να μας οδηγήσει σε επικίνδυνα πολεμικά σχέδια.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποיהσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. (Δεκέμβρης 2017 - Γενάρης 2018)

Από τις αρχές Δεκέμβρη του τρέχοντος έτους και μέχρι τέλη Γενάρη του 2018 θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της **Ο.Κ.Δ.Ε.** Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της **Ο.Κ.Δ.Ε.** είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηρίζομαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία. Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της **Ο.Κ.Δ.Ε.** για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθί-

δρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας. Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της **Ο.Κ.Δ.Ε.**, όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν κου Σωφρόνης Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματινές ώρες.

**Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας**
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπίου 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων. Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα. Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και ιδιαίτερα η ξεσί-
πωτη ομάδα γύρω από
τον Τσίπρα πανηγυρίζει
για το κλείσιμο της 3ης αξιολόγησης,
η οποία έγινε – όπως κομπορρημονούν
– μετά από «σκληρή διαπραγμάτευση»
και ότι δεν περιέχει νέα δημοσιονομι-
κά ή αντεργατικά μέτρα. Τίποτα πιο
ψευδές δεν υπάρχει στα λεγόμενα των
μνημονιακών, αρχιψεύταρων και απα-
τεώνων του ΣΥΡΙΖΑ. Γύρω από την
3η αξιολόγηση, εκτός από αυτά που
ανακοινώθηκαν, οφείλουμε να επιση-
μάνουμε τα εξής: α) ότι δεν έχει κλεί-
σει ακόμη η οριστική συμφωνία και η
συζήτηση με την τρόικα θα συνεχιστεί
και του επόμενους μήνες μέχρι τουλά-
χιστον τον Φλεβάρη του 2018, β) δεν
είναι ένα βήμα προς την έξοδο από τα
μνημόνια, όπως χωρίς ντροπή ισχυρί-
ζεται ο νεομνημονιακός ΣΥΡΙΖΑ. Τα
μνημόνια και η αυστηρή επιτροπεία θα
υπάρχουν μέχρι το 2060 και δεν απο-
κλείεται καθόλου με το τέλος του 3^{ου}
Μνημονίου να έχουμε και νέο, ανεξάρ-
τητα από την ονομασία που θα του δώ-
σουν για να εξαπατήσουν τον ελληνικό
λαό.

Όλες τις ψευδολογίες της κυβέρνησης
τις διάψευσε με τον πιο κατηγορηματικό
τρόπο ο Ντ. Κοστέλο (επικεφαλής των
ευρωπαϊών δανειστών/τοκογλύφων) και
επιπλέον σημείωσε: α) Η 3η αξιολόγηση
δεν έκλεισε ακόμα, αυτό που **συμφωνή-
θηκε** το περασμένο Σάββατο (2/12) ήταν
το τι χρειάζεται να γίνει για να κλείσει,
«και αυτό απαιτεί πολλή δουλειά ακόμη»,
β) Θα υπάρξει μείωση φόρων (προφανώς
για το κεφάλαιο) αλλά αφού προηγούμε-
να μειωθούν οι συντάξεις, γ) Τόνισε, ότι
η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, «*τηρεί τις
δεσμεύσεις της στην ώρα τους*» (πρώτη
φορά που το κάνει η Ελλάδα!), ότι οι
ελληνικές αρχές πρέπει να φέρουν ένα
πρώτο νομοσχέδιο με τα προαπαιτούμε-
να για ψήφιση στη Βουλή πριν τα Χρι-
στούγεννα και ένα επόμενο στις αρχές

3η Αξιολόγηση Η καταστροφή

Ιανουαρίου για να υπάρξει πολιτική συμ-
φωνία πριν το Eurogroup της 24/1/2018.
Αυτές οι δηλώσεις δείχνουν ότι καμιά
σκληρή διαπραγμάτευση δεν υπήρξε και
το χρονοδιάγραμμα για την ψήφιση των
μέτρων έχει προσχεδιαστεί και έχει γίνει
αποδεκτό από τους υποτακτικούς του
ΣΥΡΙΖΑ!

Τι μας περιμένει από την 3η αξιολόγηση

Χρειάζεται να υπενθυμίσουμε ότι για
να κλείσει η 3η αξιολόγηση απαιτούνται
συνολικά 110 προαπαιτούμενα, από τα
οποία μέχρι στιγμής έχουν συμφωνηθεί
μόλις το 1/3 και από αυτά που απομένουν
πολλά είναι καταστροφικά για την οικο-
νομία και τα εργατικά και λαϊκά συμφέ-
ροντα. Τα κυριότερα που ανακοινώθηκε
ότι έχουν συμφωνηθεί, είναι:

1. Ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί:
Ξεκίνησαν και θα ενταθούν, φτάνοντας
τους 18.000 στους επόμενους μήνες,
προκειμένου να ξεπεράσουν οι τράπεζες
τα σκληρά stress-tests. Επίσης προβλέ-
πεται, οι πλειστηριασμοί να επεκταθούν
σε οφειλές προς το Δημόσιο και μάλλον
και προς ασφαλιστικά ταμεία. Η προ-
στασία της πρώτης κατοικίας παύει να
ισχύει μετά την πώληση σε funds και θα
ψηφιστεί νόμος για αυτεπάγγελτη δίωξη
όσων παρεμποδίζουν πλειστηριασμούς.
(βλ. άρθρο για πλειστηριασμούς στο πα-
ρόν φύλλο)

2. Ιδιωτικοποίηση μονάδων της ΔΕΗ:
Αυτή την εβδομάδα θα γίνει η πρόσκλη-
ση εκδήλωσης ενδιαφέροντος για να
πωληθούν τρεις λιγνιτικές μονάδες της
ΔΕΗ και μία άδεια κατασκευής νέας μο-
νάδας στη Μελίτη.

3. Οικογενειακά επιδόματα: Η «ανα-
διάταξη» που συμφωνήθηκε προβλέπει
αύξηση του επιδόματος σε γονείς με 1 ή
2 παιδιά, αλλά μειώσεις ή απώλεια του
επιδόματος για πολλούς άλλους – ει-
δικά τρίτεκνους και πολύτεκνους – με
βάση εισοδηματικά κριτήρια. Επέρχεται
δραστικός περιορισμός των δικαιούχων
επιδομάτων αναπηρίας και στέγασης,
καθώς και των επιδοτήσεων μεταφορών,
μέτρο που θα καταδικάσει στην εξαθλίω-
ση σημαντικό αριθμό συνανθρώπων μας.

4. Συντάξεις: Ο επανυπολογισμός
των ήδη καταβαλλόμενων συντάξεων ως
το τέλος του έτους θα αποτελέσει «προ-
θάλαμο» για να περικοπεί το 2019 μέρος
της «προσωπικής διαφοράς».

5. Κατάργηση φοροαπαλλαγών: Για
να επιτευχθεί το 2018 πρωτογενές πλε-
όνασμα ύψους τουλάχιστον 3,5% του
ΑΕΠ (3,82% προβλέπει ο προϋπολογι-
σμός), ενεργοποιούνται ήδη ψηφισμένα
πρόσθετα μέτρα, όπως η κατάργηση της
έκπτωσης 10% επί του φόρου στις ιατρι-
κές δαπάνες, η περικοπή του κονδυλίου
για το επίδομα θέρμανσης κατά 50%, η
κατάργηση της έκπτωσης φόρου 1,5%
κατά την εκκαθάριση των φορολογικών
δηλώσεων μισθωτών και συνταξιούχων
κ.λπ. Η αύξηση του ΦΠΑ σε όσα νησιά
που δεν είχε αλλάξει.

6. Ρήτρα επίσπευσης της μείωσης του
αφορολογήτου: Ενδέχεται να θεσμοθε-
τηθεί και η προοπτική μείωσης του αφο-
ρολογήτου ορίου από το 2019 αντί το
2020, αν το απαιτήσουν οι δημοσιονομι-
κές συνθήκες.

7. Για το Ελληνικό: Πρέπει οπωσδή-
ποτε να αρθούν όλα τα εμπόδια και να
προχωρήσει η επένδυση!

Αυτά έχουν γίνει μέχρι στιγμής γνω-
στά, αλλά όπως φάνηκε και από την αιφ-
νίδια κατάθεση της αντεργατικής τρο-
πολογίας που καταργούσε το δικαίωμα
της απεργίας, σίγουρα υπάρχουν και
άλλα σκληρά αντεργατικά μέτρα που
είτε δεν έχουν ανακοινωθεί, είτε υπάρ-
χουν στα επόμενα προαπαιτούμενα (π.χ.
ιδιωτικοποιήσεις ΕΥΑΘ/ΕΥΔΑΠ, συ-
γκοινωνίες, κ.λπ.). Όμως τα βάσανα των
εργαζομένων δεν τελειώνουν εδώ. Μόλις
«τελειώσει» η 3η αξιολόγηση, ακολουθεί
η 4η (Μάιο - Ιούνιο 2018) όπου απαι-
τούνται 82 προαπαιτούμενα μέχρι τον
Αύγουστο που θεωρητικά τελειώνει το
3ο Μνημόνιο. Τέλος σε όλα αυτά πρέπει
να προστεθούν και τα νέα αντιδραστικά
μέτρα που ετοιμάζονται σε επίπεδο ΕΕ,
που θα είναι ένα μεγάλο μνημόνιο για
τους εργαζόμενους και τους λαούς των
χωρών-μελών.

Να ματαιώσουμε τα σχέδιά τους

Αντίθετα απ' ότι ισχυρίζεται η άθλια
κυβέρνηση Τσίπρα, η 3η αξιολόγηση
οδηγεί στην καταστροφή της οικονομίας,
στην εξαθλίωση, στην πείνα, στην πλήρη
διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδεί-
ας και κοινωνικών ασφαλίσεων. Και αυτό
γιατί με πραγματική ανεργία πάνω από
30%, με μερική απασχόληση – επίσημα –
στο 30,7% (με μέσο μισθό 379 ευρώ μει-
κτά!) και με παραγωγικό ιστό που φθίνει
και αποσυντίθεται δεν μπορεί να υπάρξει
ουσιαστική ανάπτυξη της οικονομίας,
ούτε πλεονάσματα του προϋπολογισμού
της τάξης του 3,5% (στον προϋπολογι-
σμό προβλέπεται 3,82%!)

Αν δεν διώξουμε τους άθλιους μνη-
μονιακούς, νέους και παλιούς, με μαθη-
ματική ακρίβεια οδηγούμαστε στην κα-
ταστροφή. Η Γενική Απεργία στις 14/12
πρέπει και μπορεί να γίνει η αρχή για μια
Γενική Απεργία Διάρκειας που θα βάλει
τέρμα σ' αυτές τις πολιτικές και στις πολι-
τικές δυνάμεις που οδήγησαν στα μνημό-
νια, στην ανεργία, στην εξαθλίωση.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Με αφορμή την παγκόσμια ημέρα **ατόμων με αναπηρία** (3
Δεκέμβρη), η Εθνική Συνομοσπονδία Ατόμων με Αναπη-
ρία φέρνει στη δημοσιότητα στοιχεία για τη φτώχεια και
τον κοινωνικό αποκλεισμό τους. Σύμφωνα με την ΕΣΑ-
μεΑ, 6 στους 10 πολίτες με σοβαρή αναπηρία, από 16 έως 64 ετών, βρί-
σκονται στο φάσμα της φτώχειας και του αποκλεισμού. Όπως επισημαίνει
στο πρώτο δελτίο του Παρατηρητηρίου της, τα άτομα με αναπηρία και οι
οικογένειές τους αναδεικνύονται με διαφορά οι φτωχότεροι μεταξύ των
φτωχών. Μάλιστα, αποτελούν το 24,7% του πληθυσμού της Ελλάδας
ηλικίας 16 ετών και άνω, δηλαδή 2.231.197 σε σύνολο 9.016.247, εκ των
οποίων 1.014.177 άτομα με βαριά αναπηρία.

Παράλληλα, υπογραμμίζεται ότι το 63,5% του πληθυσμού με αναπη-
ρία 25–29 ετών (έναντι του 44,7% του πληθυσμού χωρίς αναπηρία) είναι
σε κίνδυνο φτώχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού, ενώ στην ομά-
δα 16–64 ετών το ποσοστό πριν από όλες τις κοινωνικές μεταβιβάσεις
(αφαιρώντας δηλαδή τα επιδόματα και τις συντάξεις) αγγίζει το 67% στον
πληθυσμό των ατόμων με σοβαρή αναπηρία και το 58,1% στην ομάδα
με μετρίου βαθμού περιορισμό δραστηριότητας, ενώ στον πληθυσμό χω-
ρίς αναπηρία ανέρχεται στο 42,2%. Επίσης, στο δελτίο αναφέρεται ότι 4
στοις 10 πολίτες με σοβαρή αναπηρία μεταξύ 16 και 64 ετών βιώνουν σο-
βαρές υλικές στερήσεις, ενώ το 42,8% του πληθυσμού με βαριά αναπηρία
16 έως 59 ετών διαβίει σε νοικοκυριά με σοβαρό βαθμό υποαπασχόλησης.

Στο χείλος ανθρωπιστικής κρίσης βρί-
σκονται χιλιάδες εγκλωβισμένοι **πρό-
σφυγες** στα ελληνικά νησιά. Όπως
αναφέρουν οι Ιατροί Χωρίς Σύνορα,
εξαιτίας των περιορισμών που επιβάλλει η συμ-
φωνία ΕΕ–Τουρκίας, που καθηλώνει τους πρό-
σφυγες στα νησιά, ο καταυλισμός της Μόριας
στη Λέσβο είναι υπερπλήρης σε επικίνδυνο βαθ-
μό. Αυτή τη στιγμή, περισσότεροι από 7.000 άν-
θρωποι ζουν σε έναν καταυλισμό δυναμικότητας
2.300 ατόμων, ενώ κατά μέσο όρο 70 άνθρωποι
φτάνουν καθημερινά στη Λέσβο από την Τουρ-
κία, στην πλειοψηφία τους γυναίκες και παιδιά.
Δεν υπάρχουν αρκετά λουτρά και τουαλέτες στον
καταυλισμό, η πρόσβαση σε νερό είναι δύσκολη
και ολόκληρες οικογένειες κοιμούνται σε μικρές
καλοκαιρινές σκηνές δύο ατόμων, που δεν προ-
στατεύουν από τη βροχή και το κρύο. Στη Σάμο,
1.500 άνθρωποι ζουν σε έναν καταυλισμό που έχει
σχεδιαστεί για 700, με αποτέλεσμα εκατοντάδες
πρόσφυγες να κοιμούνται σε μικρές σκηνές χωρίς
θέρμανση και με κακές συνθήκες υγιεινής.

Σε 328.000 νοικοκυριά στη **Γερμανία** οι εταιρί-
ες ηλεκτροδότησης έκοψαν πέρυσι το **ρεύμα**
λόγω απλήρωτων λογαριασμών, ενώ παράλ-
ληλα περισσότερα από 6,5 εκ. νοικοκυριά
απειλήθηκαν με διακοπή, όπως δείχνει έκθεση της Ομο-
σπονδιακής Υπηρεσίας Δικτύων. Οι εταιρίες ηλεκτροδό-
τησης κόβουν το ρεύμα στη Γερμανία όταν οι πελάτες
χρωστούν ποσά πάνω από 100 ευρώ και έχουν λάβει προ-
ηγούμενως προειδοποιητικές επιστολές. Για τα νοικοκυ-
ριά το κόστος επανασύνδεσης είναι δυσβάσταχτο. Δεν
οφείλουν να πληρώσουν μόνο όσα χρωστούν, αλλά και
να καταβάλουν περίπου 200 ευρώ τέλη επανασύνδεσης,
ανάλογα με την εταιρία παροχής. Έκθεση του Γερμανικού
Συνδέσμου των οργανώσεων αρωγής Caritas και του Κέ-
ντρου Ευρωπαϊκής Οικονομικής Έρευνας (ZEW) μελέ-
τησε τις διακοπές ρεύματος στη Γερμανία και κρούει τον
κώδωνα του κινδύνου. Τις περισσότερες προειδοποιήσεις
για επαπειλούμενη διακοπή ρεύματος λαμβάνουν οικο-
γένειες. Το ρεύμα ωστόσο κόβεται κυρίως σε ανθρώπους
που ζουν μόνοι. Στις περισσότερες περιπτώσεις πρόκει-
ται για ανθρώπους που ζουν από το κατώτερο κοινωνικό
επίδομα.

Κοινωνικό Μέρισμα

Απάτη και εμπαιγμός

Η κυβέρνηση απατεώνων ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, αφού αφαίμαξε τον ελληνικό λαό, έχει το θράσος να καυχείται ότι μοιράζει χρήματα στους φτωχούς. Την ίδια ώρα, κλείνουν την «τεχνική συμφωνία» της 3^{ης} αξιολόγησης παίρνοντας δεκάδες μέτρα, που σπρώχνουν τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στο κενό και στην απελπισία.

Το «μέρισμα», όπως και η επιστροφή χρημάτων στους συνταξιούχους, δεν είναι άλλο παρά μια ακόμα απάτη της κυβέρνησης. Η πολιτική της πλέον όχι μόνο δεν έχει καμία διαφορά από τους παλιούς μνημονιακούς, αλλά τους έχει ξεπεράσει πολύ στο ψέμα και στην κλεψιά. Κραυγάζουν ότι τα χρήματα του «μερίσματος» προέρχονται από πάταξη της φοροδιαφυγής, ενώ στην πραγματικότητα τα έστιψαν από την υπερφορολόγηση και εξαθλίωση της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. Ενώ θριαμβολογούσαν ότι θα δώσουν ως και 1.000 ευρώ ανά άτομο, τελικά δίνουν **περίπου 900 ευρώ ανά 4 ή περισσότερα άτομα**. Εμφανίστηκαν σαν δίκαιοι και στοργικοί κριτές, λέγοντας ότι θα μοιράσουν «μέρισμα» σε όλους τους άνεργους, αλλά το δίνουν τελικά **μόνο σε αυτούς που είναι άνεργοι τους 6 τελευταίους μήνες και δεν φιλοξενούνται!** Πραγματικά, οι όροι και προϋποθέσεις για να μάθεις αν είσαι δικαιούχος είναι τόσο μπερδεμένα σαν να προσπαθείς να βρεις την έξοδο στον Λαβύρινθο στην Κνωσό της Κρήτης. Ίδια η κατάσταση και στους πληγέντες από τις πλημμύρες στη Μάνδρα Αττικής. Οι άνθρωποι έχουν θρηνησει νεκρούς, έχει καταστραφεί το βίός τους και ο Τσίπρας δίνει πενιχρά επιδόματα με δαιδαλώδεις διαδικασίες.

Το «μέρισμα» φτιάχτηκε από την κυβέρνηση μαζί με τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές-δανειστές, για να αποπροσανατολίσουν και να διχάσουν τον ελληνικό λαό. Ενώ δίνουν το πενιχρό «μέρισμα» (σε όσους τέλος πάντων το δίνουν), ταυτόχρονα κατάσχουν σπίτια και παίρνουν νέα σφαγιαστικά μέτρα. Βέβαια κανείς δεν μπορεί να πειστεί. Εκατοντάδες χιλιάδες συμπολίτες μας, που βρίσκονται μάλιστα στις ευπαθείς ομάδες (χαμηλοσυνταξιούχοι, άνεργοι, χαμηλόμισθοι), έχουν δει τις αιτήσεις τους για το «μέρισμα» να απορρίπτονται. Την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, **έχει γίνει δεκτό μόνο το 43% των αιτήσεων** (περίπου 500 χιλιάδες).

Τα χρήματα αυτά είναι λογικό (παρότι πρόκειται για ψίχουλα) ότι είναι αναγκαία για χιλιάδες φτωχούς και πληβείους. Την ίδια ώρα όμως η κυβέρνηση και οι μνημονιακοί διαλύουν ότι έχει απομείνει από τις κοινωνικές υπηρεσίες και την

πρόνοια. Με την «τεχνική συμφωνία» **θα τσακίσουν το επίδομα αναπηρίας, θα καταργήσουν το επίδομα τριτέκνων και πολυτέκνων, θα επανεξετάσουν (προς τα κάτω πάντα) τα εισοδηματικά κριτήρια για το φοιτητικό επίδομα.**

Ίδια και η απάτη για την επιστροφή στις **συντάξεις**. Με τις συντάξεις Δεκεμβρίου θα δοθούν (σύμφωνα με την κυβέρνηση) σε περίπου 1,4 εκ. συνταξιούχους τα αναδρομικά από τις λάθος κρατήσεις για εισφορά ασθένειας στο διάστημα 1/1/2012 ως 30/6/2016 (σύμφωνα με τροπολογία που κατατέθηκε στη Βουλή). Αυτά που δίνουν όμως είναι σταγόνα στον ωκεανό των περικοπών. Για παράδειγμα, συνταξιούχος που παίρνει σήμερα 1.248 ευρώ προ φόρου, έχει χάσει από το 2012 ως τον Νοέμβριο 2017 το ποσό των 22.896 ευρώ και του επιστρέφουν... 278 ευρώ! Συνταξιούχος που παίρνει σήμερα 1.480 ευρώ, έχει μείωση εισοδήματος 43.085 ευρώ από το 2012 ως σήμερα – και η κυβέρνηση του δίνει... 715 ευρώ. Αυτό που παίρνουν τώρα οι συνταξιούχοι είναι **περίπου στο 1/10 των προηγούμενων περικοπών**. Σε σύγκριση και με αυτά που θα χάσουν από το 2019 ως το 2022, είναι το 1/20 των συνολικών περικοπών της δεκαετίας 2012–2022. Και βέβαια αυτή η «γενναιόδωρη» κυβέρνηση κόβει οριστικά και το ΕΚΑΣ για πάνω από 150 χιλιάδες χαμηλοσυνταξιούχους.

Όμως ο ψεύτης και ο κλέφτης τον πρώτο χρόνο χαιρόνται. Προφανώς η κυβέρνηση των ψευτών και των κλεφτών μετράει αντίστροφα τον πολιτικό της χρόνο. Αφού μετέτρεψαν το μεγαλειώδες Όχι του Ελληνικού λαού σε Ναι, έχουν ανάγει την απάτη σε επιστήμη. Έχουν πάρει διαζύγιο από την ελληνική κοινωνία, έχουν γίνει πιο αποκρουστικοί και από τους παλιότερους μνημονιακούς – και ελπίζουν μόνο να παραμείνουν όπως όπως στο πολιτικό σκηνικό (πράγμα πολύ αμφίβολο). Ταυτόχρονα όμως είναι και πάρα πολύ επικίνδυνοι, καθώς στρώνουν τον δρόμο με ροδοπέταλα για τον ερχομό του Μητσοτάκη και της παρέας του.

Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις. Με τις δικές μας μορφές αυτοοργάνωσης και δομές αλληλεγγύης, σε χώρους δουλειάς και γειτονιές, να βοηθήσουμε τα πιο πληβειακά κομμάτια της κοινωνίας να σταθούν όρθια. Να δημιουργήσουμε αγώνες παντού, που θα τσακίσουν παλιούς και νέους μνημονιακούς, θα ανοίξουν τον δρόμο για την ανατροπή του μνημονιακού εφιάλτη, για τη μοναδική δική μας κυβέρνηση, μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

επίκαιρα...

Λασίθι: ακόμα ένας νεκρός εργάτης

Έφυγε από τη ζωή ο άτυχος άνδρας, Πώργος Σφυρογιαννάκης, που είχε τραυματιστεί εν ώρα εργασίας πριν από ένα χρόνο περίπου στο Λασίθι. Η πτώση του από σκάλα, προσπαθώντας να αλλάξει μία λάμπα, είχε προκαλέσει σοβαρό τραυματισμό. Όλο αυτό το διάστημα νοσηλευόταν σε κωματώδη κατάσταση, παλεύοντας να επανέλθει.

Λίγες μέρες μετά είχαμε και έναν ακόμα νεκρό στην καθαριότητα του Δήμου Ζωγράφου, τον 2^ο από αυτό το χώρο σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα. Για το περιστατικό ακολούθησε μαζική διαδήλωση στην περιοχή από εργαζόμενους, νέους, συλλογικότητες.

Επιβάλλοντας τη διάλυση των εργατικών δικαιωμάτων και την επικράτηση μιας απόλυτης αυθαιρεσίας των εργοδοτών, τα Μνημόνια έχουν οδηγήσει σε κατάρρευση των μέτρων υγιεινής και ασφάλειας, με αποτέλεσμα και την έκρηξη αυτών των εργατικών «ατυχημάτων», μάλιστα των θανατηφόρων.

Πρόκειται για συνειδητά εγκλήματα σε βάρος της εργατικής τάξης! Παλιοί και νέοι μνημονιακοί, ντόπιοι και ξένοι, δεν καταργούν μόνο τα δικαιώματά μας, αναγκάζοντάς μας να δουλεύουμε σα δούλοι για μεροκάματα πείνας, αλλά απαξιώνουν την ίδια την ανθρώπινη ζωή.

Δεν έχουμε περιθώρια για άλλες απώλειες στα δικαιώματά μας, δεν αντέχουμε άλλες θυσίες. Ο φόρος αίματος που πληρώνουμε εμείς οι εργαζόμενοι είναι αβάσταχτος. Δεν μπορούμε να στεκόμαστε αμέτοχοι και να βλέπουμε τις μητέρες, τους πατέρες, τα αδέρφια, τους συναδέλφους μας να χάνονται μέσα σε αυτό τον ανελέητο ταξικό πόλεμο που μας έχουν κηρύξει.

Με όπλα την αλληλεγγύη, την ενότητά μας, τους αγώνες μας, να οργανώσουμε την εξέγερσή μας. Ως την τελική σύγκρουση, μέχρι να απαλλαγούμε από τα μνημόνια και να τσακίσουμε τους υπηρέτες τους. Για την ανατροπή του καπιταλισμού και της βαρβαρότητάς του. Για την οικοδόμηση μιας δίκαιης κοινωνίας, όπου η αξία του ανθρώπου θα αποκατασταθεί. Εμπρός στην πάλη για μια κοινωνία σοσιαλιστική!

Κάτω τα χέρια από τους Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές

Ύστερα από συντονισμένη επιχείρηση με ενορχηστρωτή τον αναπληρωτή Υπουργό «Προστασίας του Πολίτη» Τόσκα, η Αντιτρομοκρατική με εφόδους σε διαμερίσματα στην Καλλιθέα και τον Ν. Κόσμο συνέλαβε 9 Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές (8 άνδρες, 1 γυναίκα), που συνδέονται με την «Επιτροπή Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους στην Τουρκία και το Κουρδιστάν». Οι συλληφθέντες κατηγορούνται σαν μέλη του ΔΗΚΡ-Σ, που έχει χαρακτηριστεί «τρομοκρατική οργάνωση» από τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ –ΕΕ και το τουρκικό κράτος. Οι ίδιοι υποστηρίζουν ότι δεν έχουν σχέση με όσα τους αποδίδονται, ότι είναι πρόσφυγες που ζητούν ή έχουν πάρει άσυλο.

Όπως φαίνεται και από φωτογραφίες, οι αστυνομικοί τους είχαν χτυπήσει βάνουσα και ο ένας δυσκολευόταν να περπατήσει.

Ενώ ο Τόσκας έκαμνε τον «δημοκράτη» λέγοντας πως δεν έχει αποδειχθεί ότι οι προσαχθέντες ανήκουν σε κάποια οργάνωση, πως δεν υπάρχουν ενδείξεις ότι ετοίμαζαν επίθεση για την επίσκεψη Ερντογάν, όλος ο μηχανισμός των άθλιων ΜΜΕ, σε διατεταγμένη υπηρεσία, επαναλάμβανε διαρκώς αυτές τις κατηγορίες καθ' υπόδειξη της Αντιτρομοκρατικής.

Οι συλλήψεις μάλλον έγιναν κατά άμεση παραγγελία των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών ενόψει της επίσκεψης Ερντογάν. Κυρίως όμως η κυβέρνηση αξιοποιεί την υπόθεση στα πλαίσια του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, που έχει επαναφέρει πλήρως και οικοδομεί συστηματικά. Αυτό το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης πρέπει να τσακιστεί. Πρέπει να σταθούμε αλληλέγγυοι στους Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές. Να απαιτήσουμε την παραδειγματική τιμωρία όσων τους χτύπησαν. Να παλέψουμε για να καταπέσουν τα κατασκευάσματα της Αντιτρομοκρατικής, για την απόσυρση των κατηγοριών, την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων. Τα αιτήματα αυτά ήταν μέρος της διαδήλωσης αριστερών οργανώσεων στην Αθήνα στις 7/12 (ανάμεσά τους και η ΟΚΔΕ) με αφορμή την επίσκεψη Ερντογάν.

14/12 - 24ωρη Απεργία: Να γίνει απαρχή αγώνα για την απαλλαγή από το μνημονιακό καθεστώς

Για τις 14/12 ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ έχουν προκηρύξει 24ωρη απεργία όπως εθιμοτυπικά γίνεται κάθε χρόνο στο πλαίσιο της κατάθεσης του προϋπολογισμού. Από την προηγούμενη απεργία έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος. Γι' αυτήν την κατάντια τεράστια ευθύνη έχει η ξεπουλημένη ηγεσία της ΓΣΕΕ η οποία έχει μετατραπεί σε γραφείο τύπου των μνημονιακών με αποκορύφωμα το ΝΑΙ στο δημοψήφισμα του 2015 αλλά και τη γενικότερη προδοτική στάση στην οποία οφείλεται και η πολύ μικρή συμμετοχή εργαζομένων στις συγκεντρώσεις της - όταν και όποτε τις καλεί - που συνήθως πρόκειται για ολιγόλεπτες παρωδίες υπό την προστασία των ΜΑΤ για να γλυτώσουν από τυχόν εκφράσεις της δίκαιης οργής των εργαζομένων.

Η ΑΔΕΔΥ από την άλλη επηρεάζει πια πολύ λίγα κομμάτια του δημοσίου. Τρανταχτό παράδειγμα η εξαιρετικά μικρή συμμετοχή στην στάση εργασίας στις 5/12 που προκηρύχθηκε όταν η Αχτσιόγλου πήγε να περάσει με κοινοβουλευτικό πραξικόπημα τον αντιαπεργιακό νόμο. Η συγκέντρωση στην Κοραή δεν είχε πάνω από 500 άτομα καθώς δεν συμμετείχαν σημαντικά κομμάτια του δημοσίου όπως οι καθηγητές και οι δάσκαλοι αλλά και άλλοι σημαντικοί κλάδοι.

Το ΠΑΜΕ αν και φλομώνει τον κόσμο με επαναστατικές φανφάρες για διαρκή και ολομέτωπο αγώνα που φτάνει ως την επανάσταση, ουσιαστικά ακολουθεί τον δρόμο της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Δεν ενδιαφέρεται να δημιουργηθεί ένα πραγματικό κέντρο αγώνα που θα ενώσει τους εργαζομένους σε μια πάλη ενάντια σ' αυτήν την λαίλαπα αλλά νοιάζεται μονάχα πώς θα ενισχύσει τον μηχανισμό του ακόμη και με ανίερές συμμαχίες. Δεν είναι λίγες οι φορές που τα κάνει πλακάκια με ΠΑΣΚΕ ΔΑΚΕ σε ομοσπονδίες κι εργατικά κέντρα για ν' αποκλείσει μαχητικά σωματεία και συνδικαλιστές ώστε να μην ακούγεται καμιά φωνή αριστερά του. Μοναδικός σκοπός του ΠΑΜΕ είναι ό,τι δεν ελέγχει το ίδιο να το

διαλύσει. Με λίγα λόγια ο επίσημος συνδικαλισμός των ξεπουλημένων ρεφορμιστών και των σταλινικών δεν εμπνέει κανέναν εργαζόμενο καθώς στα 7 χρόνια των μνημονίων απέδειξαν στην πράξη ότι δεν μπορούν και δε θέλουν να δώσουν μέσα από τη δική τους οργάνωση νίκες αλλά ούτε και να υπερασπιστούν στο ελάχιστο τα κερτημένα δικαιώματα ενός αιώνα.

Εδραιώνεται ένα νέο σύστημα εκμετάλλευσης από την ΕΕ που εκτελεί η άθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ που θέλει να κάνει σκλάβους τους εργαζομένους, με μισθούς πείνας, με 12 ώρες συνεχούς δουλειάς χωρίς ξεκούραση, με νομιμοποίηση των εργατικών ατυχημάτων, όπως φαίνεται και από τις πρόσφατες αποφάσεις του ευρωπαϊκού δικαστηρίου. Τίθεται, με απλά λόγια, θέμα επιβίωσης της ίδιας της εργατικής τάξης και διάλυσης της συνοχής της κοινωνίας που γνωρίζουμε ως τώρα.

Με εφελτήριο την απεργία στις 14/12 και παρά τις αδυναμίες που υπάρχουν πρέπει να πιάσουμε ξανά το νήμα μέσα από την ιστορία και τους αγώνες του ελληνικού εργατικού κινήματος και να αποκρούσουμε την άγρια επίθεση που δεχόμαστε.

Να παρακάμψουμε γραφειοκράτες και ρεφορμιστές φτιάχνοντας επιτροπές αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε κατάστημα, σε κάθε εργοστάσιο. Να οργανώσουμε μια επιτυχημένη μαζική απεργία, ξεκίνημα για νέους νικηφόρους αγώνες, ανώτερους ακόμη και από της διετίας '10 - '12. Να τσακίσουμε παλιούς και νέους μνημονιακούς και τους ιμπεριαλιστές προστάτες τους. Να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας μέσα από μια κυβέρνηση των εργαζομένων και να γίνουμε εμείς οι διαχειριστές των ζωνών μας.

Στις 14/12 απεργούμε και διαδηλώνουμε όλοι δίνοντας ηχηρή απάντηση ενάντια στην εξαθλίωση που βιώνουμε και τον εργασιακό μεσαίωνα που θέλουν να μας επιβάλλουν.

Συγκοινωνίες

Αγώνας Διάρκειας ενάντια στο ξεπούλημα Να ξεπεράσουμε την γραφειοκρατική παράλυση

Σφοδρή επίθεση δέχονται οι εργαζόμενοι στον κλάδο των συγκοινωνιών με την επικείμενη ένταξη των εταιρειών αστικών συγκοινωνιών στην Ελληνική Εταιρεία Δημόσιων Συμμετοχών, θυγατρική του Υπερταμείου Ιδιωτικοποιήσεων.

Αναφέρουν χαρακτηριστικά: «Η πρωτοφανής ταλαιπωρία των επιβατών με το ηλεκτρονικό εισιτήριο [σημ.: είναι και ένα μέσο φακελώματος των επιβατών], οι άθλιες συνθήκες εργασίας των συναδέλφων που επιπλέον απειλούνται με απόλυση, είναι μόνιμα χαρακτηριστικά της εκρηκτικής κατάστασης στις συγκοινωνίες... Το υπουργείο Οικονομικών ζητάει να αντιμετωπιστούν οι αστικές συγκοινωνίες όχι πλέον σαν αγαθό που το έχουν ανάγκη όλοι οι πολίτες, ανεξάρτητα αν μπορούν να το πληρώνουν, αλλά σαν εμπόρευμα, που πρέπει να βάλουν τις αστικές συγκοινωνίες στον πάγκο του κέρδους και της ιδιωτικοποίησης...».

Ήδη οι εργαζόμενοι, κυρίως στο Μετρό, έχουν πραγματοποιήσει αρκετές στάσεις εργασίας αλλά και 24ωρες απεργίες. Το Σωματείο Εργαζομένων Λειτουργίας Μετρό Αθηνών (ΣΕΛΜΑ) απηύθυνε κάλεσμα για τη συγκρότηση μετώπου κατά των ιδιωτικοποιήσεων προς όλες τις δημόσιες επιχειρήσεις, όλα τα συνδικάτα σε (ευρύτερο) δημόσιο τομέα, όπως των συγκοινωνιών (ΣΤΑΣΥ, ΟΣΥ, ΟΑΣΑ, ΟΣΕ, ΕΘΕΛ), άλλων επιχειρήσεων που απειλούνται με ξεπούλημα (Ισθμός Κορίνθου, αλυκές κ.ά.), καθώς και σε κάποια (λίγα) του ιδιωτικού τομέα (π.χ. Ενιαίο Σωματείο Vodafone-Wind-Victus). Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε στα γραφεία του ΣΕΛΜΑ στις 16 Νοεμβρίου. Δυστυχώς, δεν υπήρξε κάποια συγκεκριμένη κατάληξη, η συγκρότηση ενός πιο σταθερού μετώπου με αγωνιστική προοπτική ή έστω μια συντονιστική επιτροπή. Η κατάσταση των συνδικαλιστικών ηγεσιών δεν είναι καλή, βουλιάζουν σε ανταγωνισμούς και αντιπαράθεσεις ανούσιες για τους εργαζομένους, τίποτα δεν μπορούν να εμπνεύσουν και να οργανώσουν.

Το Εργατικό Κέντρο Αθήνας (ΕΚΑ) διοργανώνει ημερίδα στις 16/12 με θέμα: «Οι Δημόσιες Αστικές Συγκοινωνίες ως κοινωνικό αγαθό - Παρόν και προοπτι-

κές», για να... εξετάσει την υπάρχουσα κατάσταση και ν' αναδείξει τις προοπτικές εν όψει των νέων αναγκών και προκλήσεων! Αυτοί οι γραφειοκράτες μετατρέπουν τα συνδικάτα από οργανώσεις αγώνα της εργατικής τάξης σε διοργανωτές διακοσμητικών συζητήσεων.

Στον ανελέητο πόλεμο που εξαπολύουν οι Μνημονιακοί, η λύση δεν θα δοθεί με τις ημερίδες των γραφειοκρατών! Πρέπει να παλέψουμε σε χώρους δουλειάς, σωματεία, σχολεία και σχολές, με απεργίες, συνελεύσεις, επιτροπές. Οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες έχουν δύναμη, μιας και είναι ένας κλάδος αρκετά συγκεντρωμένος, με δυνατότητα να παραλύσει την καθημερινή «ομαλότητα», με σημαντικές εμπειρίες αγώνων (κάποιοι ιδιαίτερα σκληροί). Θα μπορούσαν να αποτελέσουν μια αιχμή του δόρατος για όλους τους εργαζομένους, για ένα νέο κύμα αγώνων. Ωστόσο, αυτά τα θετικά στοιχεία περνάνε ανεκμετάλλευτα, λόγω της πλήρους έλλειψης σχεδίου, της ανικανότητας ή αδιαφορίας των συνδικαλιστικών ηγεσιών, είτε των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ και των παραλλαγών τους (έχουν ισχυρή παρουσία στα συνδικάτα των συγκοινωνιών) είτε του ΠΑΜΕ με τους ανέξοδους «ταξικούς» λεονταρισμούς και σεχταρισμούς του. Χωρίς μια άλλη πολιτική, είναι βέβαιο ότι η πλήρης ιδιωτικοποίηση δεν μπορεί να αποτραπεί.

Η άθλια κυβέρνηση του Τσίπρα και της παρέας του δεν έχουν σκοπό να αφήσουν τίποτα όρθιο. Θα ξεπουλήσουν τα πάντα, θα βυθίσουν κι άλλο την κοινωνία στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Το ξεπούλημα και τα τελευταίον δημόσιων επιχειρήσεων και υποδομών, όπως και οι συγκοινωνίες (αλλά και η ύδρευση, η ενέργεια κ.λπ.), που είναι βασικές για ένα σύγχρονο βιοτικό επίπεδο, θα πωληθούν στην ελληνική κοινωνία δεκαετίες. Ήδη στα μνημονιακά χρόνια η πτώση της ποιότητας εξυπηρέτησης των επιβατών από τις δημόσιες συγκοινωνίες είναι τεράστια, με μεγάλη μείωση των δρομολογίων, τεχνικά προβλήματα συντήρησης, αύξηση των εισιτηρίων, μεγάλη ταλαιπωρία κ.λπ. Μόνος δρόμος είναι η ανάπτυξη δυναμικών, μαζικών αγώνων, για να ανατρέψουμε το ξεπούλημα, τα Μνημόνια και όλους τους υπηρέτες τους.

Από την δράση μας

“TODAYLICIOUS”

«Φτηνός καφές», εργαζόμενοι δουλοπάροικοι!

Εδώ και κάποια χρόνια, στη Θεσσαλονίκη και όχι μόνο η αλυσίδα καφέ-φαγητού “Todaylicious” ανοίγει το ένα κατάστημα μετά το άλλο. Συνολικά σε όλα τα καταστήματά της εργάζονται 800 και πλέον εργαζόμενοι. Οι επιχειρήσεις αυτές, με σύνθημα «φτηνός καφές, 24ωρη λειτουργία», έχουν βγάλει μεγάλα κέρδη, στις πλάτες των εργαζομένων, με εντατικοποίηση της εργασίας, απλήρωτη εργασία και εκφοβισμό από τους εργοδότες.

Πιο συγκεκριμένα, στο κατάστημα της Καμάρας (πρώτο franchise της εταιρίας), ακόμη και οι πελάτες απορούν με την αστραπιαία αλλαγή προσωπικού. Ο λόγος είναι οι άθλιες συνθήκες εργασίας. Όλα αυτά τα χρόνια η εργοδοσία είχε τους μισούς εργαζομένους μισο-ασφαλισμένους. Οι εργαζόμενοι δουλεύανε δήμερα, σε αντίθεση με ότι δηλώνεται στην Επιθεώρηση Εργασίας. Τους υποχρεώνουν να καθαρίζουν τα δημόσια πεζούλια-παγκάκια που βρίσκονται μπροστά από το κατάστημα. Οποιαδήποτε βλάβη του εξοπλισμού της επιχείρησης πληρώνεται από τους ίδιους, τιμωρώντας τους και μειώνοντας έμμεσα τον μισθό τους! Άλλη μια μείωση είναι και από τα προϊόντα που καταναλώνουν στη διάρκεια της βάρδιας, υποχρεώνοντάς τους να πληρώνουν το 50% της αξίας τους. Τα ρούχα εργασίας τα αγοράζουν με δικά τους χρήματα, λες και είναι συνεταιριοι στην επιχείρηση! Φυσικά, ούτε λόγος για Δώρα, Επιδόματα, Άδειες, Κυριακές, Αργίες, Υπερωρίες (υπολογίζονται περισσότερα από 150€/μήνα), ενώ τέλος οι εργαζόμενοι παρακολουθούνται συνεχώς από 6-7 κάμερες!

Έτσι, οι εργαζόμενοι του καταστήματος αποφάσισαν να οργανωθούν και να διεκδικήσουν τα αυτονόητα: αξιοπρέπεια και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Με τη βοήθεια του ΣΕΤΕΠΕ (Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων Τουριστικών & Επισιτιστικών Επιχειρήσεων - ελέγχεται από το ΠΑΜΕ, που το διευθύνει εντελώς σταλινικά), ειδικότερα της **Αντεπίθεσης των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό**, μετά από καταγγελίες στην Επιθεώρηση Εργασίας, 3 συνάδελφοι (που είχαν παραιτηθεί) πήραν τελικά τα δεδουλευμένα τους. Το γεγονός αυτό διαψεύδει την επιχείρηση, που ισχυρίζεται πως τα δίνει όλα νόμιμα, ενώ, ακόμη και σήμερα, σε έλεγχο του ΙΚΑ βρέθηκε ανασφάλιστος εργαζόμενος και δεν υπήρχε αναρτημένο πρόγραμμα εργασίας.

Ξεκίνησαν επίσης παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα. Ένας συνάδελφος (που εξακολουθεί να εργάζεται), που πρωτοστάτησε σ' όλη αυτή την προσπάθεια διεκδίκησης και οργάνωσης, προχώρησε σε καταγγελίες στην Επιθεώρηση. Η εργοδοσία, όμως, αρνείται να καταβάλλει τα δεδουλευμένα και τις διαφορές που προκύπτουν (συνολικά 5.700 ευρώ). Ο συγκεκριμένος συνάδελφος αποτελεί «αγκάθι» για τα συμφέροντα της εργοδοσίας. Μάλιστα, μέσω του δικηγόρου της, η εταιρεία τού πρότεινε να καταβάλλει τα δεδουλευμένα «και με το παραπάνω!» - αρκεί να παραιτηθεί!

Εργοδότες, κυβέρνηση και όλοι οι μνημονιακοί θέλουν να επιβάλλουν ένα καθεστώς όπου θα δουλεύουμε χωρίς κανένα απολύτως δικαίωμα, μισθό, αξιοπρέπεια. Ήδη στα μνημονιακά χρόνια οι εργοδότες όχι μόνο δεν τηρούν ούτε τα στοιχειώδη, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις αρνούνται να εφαρμόσουν τις αποφάσεις της Επιθεώρησης Εργασίας ή και των αστικών δικαστηρίων, όταν επικαλούνται διαφορές δεδουλευμένων υπέρ των εργαζομένων.

Η «Επιτροπή Αγώνα στα Todaylicious» που δημιουργήθηκε, συνεχίζει τον αγώνα της, με στόχο να διευρυνθεί και σε άλλα καταστήματα της αλυσίδας. Παράλληλα, καλεί όλους τους εργαζομένους του κλάδου, που βιώνουν στο πετσί τους την καθημερινή κόλαση των χώρων εργασίας, να στηρίξουν τον δικαιο και αποφασιστικό αγώνα που ξεκίνησαν. Οι συνάδελφοι στα Todaylicious απαιτούν/διεκδικούν:

— Να εφαρμόζεται σε όλα τα καταστήματα της αλυσίδας η ισχύουσα εργατική νομοθεσία.

— Να πληρώνονται τη σύμβαση (680€ μικτά, όχι 586€).

— Να δουλεύουν με σταθερή σχέση (5νθήμερο-8ωρο).

— Να πληρώνονται δώρα, επιδόματα, άδειες, Κυριακές, Νυχτερινά, Αργίες, Υπερωρίες.

— Παροχή εξοπλισμού από την εταιρία (ρούχα εργασίας).

— Παροχή δωρεάν γεύματος (1 καφέ, νερό, τροφή).

— Διάλειμμα-παύση εργασίας για ξεκούραση 15λεπτών.

— Οποιαδήποτε βλάβη στον εξοπλισμό των καταστημάτων να πληρώνεται από την επιχείρηση.

■ Νίκος Κ.

Ώρα μηδέν για την τριτοβάθμια εκπαίδευση

Το υπουργείο παιδείας, στην προσπάθεια να προσαρμόσει την τριτοβάθμια εκπαίδευση στα μέτρα των μνημονιακών πολιτικών, κινούμενο με βάση τις ευρωπαϊκές εντολές που επιτάσσουν τη διάλυση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας (πόρισμα του Ο.Ο.Σ.Α.) σχεδιάζει μία σειρά από συγχωνεύσεις και κλεισίματα σχολών, ξεκινώντας από τα ΤΕΙ Αθήνας και Πειραιά, για να ακολουθήσει το ΤΕΙ Ιονίων νήσων.

Οι συγχωνεύσεις των δύο ΤΕΙ στο «Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής» (ΠΔΑ) παρουσιάζονται παραπλανητικά από το υπουργείο και τις διοικήσεις ΤΕΙ ως μια «αναβάθμιση». Το μόνο που θα παραπέμπει σε πανεπιστήμιο, θα είναι το όνομα του νέου ιδρύματος. Όσο για την ουσία του ζητήματος, πρόκειται να καταργηθούν όσες σχολές δεν πληρούν κριτήρια όπως το ελάχιστο όριο σε μέλη ΔΕΠ (μόνιμοι καθηγητές) χωρίς βέβαια να γίνεται λόγος για το πώς οι συγκεκριμένες σχολές όλα αυτά τα χρόνια υπονομεύτηκαν, με τις περικοπές στην χρηματοδότηση και

τη μη πρόσληψη μόνιμων καθηγητών, προκειμένου να καλυφθούν τα κενά που δημιουργούνταν από τις συνταξιοδοτήσεις.

Το μεγαλύτερο «αγκάθι» στα σχέδιά τους είναι η σχολή Υγείας και Πρόνοιας (ΣΕΥΠ) του ΤΕΙ Αθήνας, όπου σχεδιάζονται και οι περισσότερες συγχωνεύσεις – εκτρώματα. Ολόκληρα τμήματα ουσιαστικά καταργούνται (π.χ. Αισθητική), οδηγούμενα προς την πλήρη υποβάθμιση των διευτών (!) προγραμμάτων σπουδών. Προβλέπεται πως από τα 12 τμήματα που λειτουργούν αυτή τη στιγμή, θα παραμείνουν μόνο τα 7. Στη ΣΕΥΠ σπουδάζουν 12.000 φοιτητές, οι οποίοι δεν γνωρίζουν εάν από Σεπτέμβριο θα μπορούν να συνεχίσουν να σπουδάζουν αυτό που επέλεξαν.

Αυτή η κατάσταση αλλά και ο εμπαιγμός των φοιτητών τόσο από το υπουργείο όσο και από τις διοικήσεις, που κάθε μέρα αλλάζουν τα λεγόμενά τους σχετικά με την αυτονομία των τμημάτων, έχει οδηγήσει στον ξεσικωμό των φοιτητών. Έχουν γίνει αρκετές κινητοποιήσεις στο υπουργείο Παιδείας, με τους φοιτητές να κλειστές πόρτες και ΜΑΤ.

Έχει ξεκινήσει ένας γύρος φοιτητικών γενικών συνελεύσεων με αποκορύφωμα αυτήν στις 5-12, όπου συμμετείχαν πάνω από 400 φοιτητές. Μετά από μια πολύωρη διαδικασία, στην οποία έγινε ξεκάθαρο το τι πραγματικά θα σημάνει το ΠΔΑ και ο νόμος Γαβρόγλου, υπερψηφίστηκε το πλαίσιο της «Πρωτοβουλίας φοιτητών ενάντια στη συγχώνευση» (το οποίο στηρίζεται από την ΣΣΠ) με 183 ψήφους έναντι 112 του πλαισίου «αντικατάληψης» και 90 του ΜΑΣ (ΚΚΕ).

Μέσα από το συγκεκριμένο πλαίσιο προτάθηκε, πέρα από την κατάληψη της σχολής για έξι μέρες, μία σειρά από δράσεις και κινητοποιήσεις, όπως η συμμετοχή του συλλόγου στην πορεία για την επέτειο της δολοφονίας του Α. Γρηγορόπουλου, αλλά και πορεία στο κέντρο του Αιγάλεω προς το ΤΕΙ Αθήνας (συμμετείχαν πάνω από 250 φοιτητές) αλλά και η δημιουργία συντονιστικού κατάληψης, στο οποίο πήραν μέρος 65 φοιτητές.

Η δομή του νέου ΠΔΑ πρόκειται να ανακοινωθεί από τον ίδιο τον Α. Τσίπρα στο «αναπτυξιακό» συνέδριο στη Δυτική Αττική στις 15-12. Την ημέρα εκείνη απαιτείται μια μαχητική απάντηση από τους φοιτητές των δύο υπό συγχώνευση ΤΕΙ. Χρειάζεται όλοι οι φοιτητές να συσπειρωθούν γύρω από την «Πρωτοβουλία φοιτητών ενάντια στη συγχώνευση» και μέσα από την αυτοοργάνωση να πραγματοποιήσουν γενικές συνελεύσεις στις σχολές, να πάρουν μαχητικές αποφάσεις και να προχωρήσουν σε κατάληψη ολόκληρου του ΤΕΙ, διαδηλώσεις, κλεισίματα δρόμων και άλλες αγωνιστικές εκδηλώσεις.

■ Γ. Τσόλακας

Καθηγητές: Εκλογές στις ΕΛΜΕ

Το επόμενο διάστημα πραγματοποιούνται στις περισσότερες ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμια σωματεία των καθηγητών) εκλογές για την ανάδειξη των νέων Διοικητικών Συμβουλίων. Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών συμμετέχει στην Α΄ και Ε΄ ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης, στην ΕΛΜΕ Κιλκίς καθώς και στην Α΄ ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής (όπου οι εκλογές πραγματοποιήθηκαν στις 30/11).

Η παρέμβασή μας γίνεται με προκήρυξη που εξηγεί στους συναδέλφους την επίθεση που δέχεται το σύνολο της εργατικής τάξης και πιο συγκεκριμένα η δημόσια εκπαίδευση και οι εκπαιδευτικοί. Ανάμεσα στα άλλα, πάλη για μνημονιακά μέτρα που πρόκειται να εφαρμοστούν, επικεντρώνουμε στις δραματικές επιπτώσεις σε μαθητές και εκπαιδευτικούς από:

α) Το επικείμενο **νομοσχέδιο για το «Νέο» Λύκειο**. Πρόκειται για ένα εξεταστικό κάτεργο, σχεδιασμένο να αποκλείσει ένα μεγάλο ποσοστό των μαθητών. Επίσης, με τις περικοπές ωρών και μαθημάτων που προβλέπονται, θα οδηγηθούμε σε υποχρεωτικές μετακινήσεις, και αργά ή γρήγορα, σε απολύσεις εκπαιδευτικών.

β) Το **Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας**, που ουσιαστικά καταργεί τα πτυχία των καθηγητικών σχολών, πετάει στα αζήτητα αναπληρωτές και αδιόριστους συναδέλφους και πολύ σύντομα θα θέσει υπό αμφισβήτηση και το δικαίωμα των μονίμων εκπαιδευτικών να διδάσκουν στο δημόσιο σχολείο.

γ) Την **Αυτονομία της Σχολικής Μονάδας και την Αξιολόγηση**. Το «νέο» σχολείο θα είναι «αποκεντρωμένο» και «αυτόνομο» οικονομικά και παιδαγωγικά. Θα λειτουργεί σαν επιχείρηση, υποχρεωμένο να βρίσκει «πόρους» για την επιβίωσή του, δηλαδή χορηγούς και διδάκτρα, να προσελκύει τους μαθητές ως πελάτες (εκπαιδευτικό κουπόνι). Σε αυτά τα πλαίσια θα έρθει και η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου και της σχολικής μονάδας, που βαφτίζεται «αποτίμηση». Η ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, στη συνέχεια, θα αφορά το κατά πόσο εφαρμόζουμε αυτές τις πολιτικές ιδιωτικοποίησης του δημόσιου σχολείου και τις νεοφιλελεύθερες αντιδραστικές «μεταρ-

ρυθμίσεις».

Η κατάσταση αυτή δεν αντιμετωπίζεται με τις πολιτικές των παρατάξεων που κυριαρχούν στο συνδικαλιστικό κίνημα (σκ) των εκπαιδευτικών γιατί:

α) Οι παρατάξεις του παλιού και νέου κυβερνητικού και μνημονιακού συνδικαλισμού (**ΔΑΚΕ/ΝΔ, ΣΥΝΕΚ/ΣΥΡΙΖΑ, ΠΕΚ/ΠΑΣΟΚ**), σε αραστή συνεργασία, κάνουν ότι περνάει από το χέρι τους για να αδρανοποιήσουν τις ΕΛΜΕ και την ΟΛΜΕ, βάζοντας πλάτη για να περάσουν τα μνημονιακά μέτρα. β) Το **ΠΑΜΕ** (ΚΚΕ) συνεχίζει τη διασπαστική πολιτική του, επιχειρώντας να εμφανιστεί ως η μόνη δύναμη, γι' αυτό εξαπολύει συκοφαντικές επιθέσεις ενάντια σε αγωνιστές, άλλες αριστερές παρατάξεις και σωματεία που δεν ελέγχει. γ) Η **Αριστερή Ριζοσπαστική Ενότητα** (ΛΑΕ) επαναφέρει την αποτυχημένη συνταγή της δήθεν «ενότητας της αριστεράς», που οδήγησε στην προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ, και εξακολουθεί να καλλιεργεί αυταπάτες ότι η λύση θα έρθει μέσα από τις εκλογές. δ) Οι **Παρεμβάσεις** φέρουν κι αυτές βαρύτερες ευθύνες για τη σημερινή κατάσταση του σκ των εκπαιδευτικών. Εστιάζουν στην ενίσχυσή τους στα ΔΣ, υποβαθμίζοντας την αναγκαιότητα συγκρότησης επιτροπών αγώνα που σπάνε την αδράνεια που επιβάλλουν οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες και επιτρέπουν το πέρασμα των αγώνων στα χέρια των εκπαιδευτικών.

Τέλος, καλούμε τους συναδέλφους μας να προωθήσουμε ένα σχέδιο ανασυγκρότησης των σωματείων μας με στόχο την ενεργοποίηση όλο και περισσότερων εκπαιδευτικών και τη **δημιουργία Επιτροπών Αγώνα** και Απεργιακών Επιτροπών, με καθήκοντα την ενημέρωση, τη στήριξη των Γενικών Συνελεύσεων, την αποτελεσματική προετοιμασία και περιφρούρηση των απεργιών. Μόνο έτσι μπορούμε να προετοιμάσουμε μαζικές και ριζοσπαστικές κινητοποιήσεις που θα κλιμακώνονται και θα συντονίζονται με όσους εργαζόμενους κινητοποιούνται ενάντια στα Μνημόνια, και να οικοδομήσουμε ένα Πανεκπαιδευτικό Μέτωπο με γονείς-μαθητές-φοιτητές-εργαζόμενους για τη σωτηρία της δημόσιας εκπαίδευσης.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Εκλογές του Συλλόγου Εστιακών Φοιτητών

Η φετινή χρονιά ξεκίνησε με οξυμένα προβλήματα για τους εστιακούς φοιτητές. Τόσο η μείωση της χρηματοδότησης που αγγίζει το 75% στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, όσο και οι αντικειμενικοί νόμοι που έχουν περάσει τα προηγούμενα χρόνια, έχουν δημιουργήσει τεράστια προβλήματα στην φοιτητική μέριμνα. Κτίρια μένουν ασυντήρητα, τα δωμάτια δεν επαρκούν για την κάλυψη όλων των φοιτητών που αδυνατούν να νοικιάσουν, οι εστιακοί φοιτητές είναι αναγκασμένοι να πληρώνουν ενοίκιο-δίδακτρα των 45 ευρώ, βλάβες δεν επιδιορθώνονται, οι εστίες αφήνονται να ρημάξουν.

Επιπλέον, η είσοδος των εργολάβων σε σίτιση, καθαριότητα, φύλαξη και τεχνική υπηρεσία και οι απολύσεις διοικητικών υπαλλήλων, προκάλεσαν γενική υποβάθμιση των υπηρεσιών. Η λήσχη στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων κινδυνεύει να κλείσει (όπως έγινε σε άλλες πόλεις), στην φοιτητική μέριμνα υπάρχουν μόνο δύο υπάλληλοι, δεν υπάρχει γιατρός, υπάρχει αργοπορία στην έκδοση των δικαιούχων για τις φοιτητικές εστίες, κ.α.

Ωστόσο η κατάσταση θα ήταν χειρότερη αν δεν αποφασίζαμε να κινητοποιηθούμε. Ο Σύλλογος Εστιακών Φοιτητών Ιωαννίνων εδώ και τρία χρόνια κινητοποιεί και οργανώνει τους εστιακούς φοιτητές. Με συστηματικές κινητοποιήσεις μπήκε φρένο σε πολλές επιθέσεις ενάντια στα δικαιώματά μας και βοήθησε αισθητά να βελτιωθεί η ζωή μας στις εστίες, αλλά και η ζωή των φοιτητών του πανεπιστημίου. Με ανυποχώρητους αγώνες, μέσα από τις γενικές συνελεύσεις του συλλόγου, με μαχητικά μέσα πάλης (καταλήψεις, διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις) πετύχαμε σημαντικές νίκες. Μόνο φέτος, κερδίσαμε να νοικιαστούν δωμάτια σε ξενοδοχεία για πάνω από 50 φοιτητές, να εγκριθεί κονδύλι για την ανακαίνιση και υλικοτεχνική υποδομή των εστιών, να μπουν βραδινά δρομολόγια, να βγουν νωρίτερα τα αποτελέσματα των πρωτοετών φοιτητών. Επιπλέον, ο Σύλλογος Εστιακών στήριξε εργατικές κινητοποιήσεις όπως ο αγώνας στο Ιπποκράτειο Ιωαννίνων, συμμετείχε σε συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας για δίωξη συνδικαλιστών και σε

όλες τις απεργιακές κινητοποιήσεις. Μόνο με κοινούς αγώνες εργαζομένων φοιτητών μπορούμε αντιμετωπίσουμε την ΕΕ, τα μνημόνια και τις κυβερνήσεις.

Κόντρα στην μοιρολατρία που καλλιεργούν νέοι και παλιοί μνημονιακοί, τα ΜΜΕ, αλλά και όσοι βλέπουν μόνο «ήττες», ο Σύλλογος Εστιακών Φοιτητών δείχνει πως όταν υπάρχει απόφαση για μαχητικό και ανυποχώρητο αγώνα οι νέοι κινητοποιούνται και διεκδικούν. Καθοριστικό ρόλο για αυτό έπαιξε η πολιτική της **Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης** (ΣΣΠ) μέσα από το πλαίσιο πάλης του **ΕΝΩΤΙΚΟΥ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΥ**. Αναδείξαμε το σχέδιο εξόντωσης της εκπαίδευσης και των εργασιακών, δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, αλλά και ένα σχέδιο για να τους σταματήσουμε.

Η Πανσπουδαστική Κίνηση Συνεργασίας (ΠΚΣ), δεν έκανε τίποτα για να λύσει τα προβλήματα των εστιακών φοιτητών. Αντιθέτως, προσπαθεί με κάθε τρόπο να μας διαιρέσει και να συκοφαντήσει χυδαία αγωνιστές και ειδικά την ΣΣΠ. Παριστάνουν τον σύλλογο, ενώ βρίσκονται έξω και ενάντια από τις διαδικασίες του, δεν εμφανίζονται καν στις συνελεύσεις και στις κινητοποιήσεις. Τους ενδιαφέρει μόνο να πάρουν ψήφους ώστε να μετατρέψουν τον σύλλογο σε σφραγίδα, όπως ακριβώς έχουν κάνει όπου έχουν αυτοδυναμία.

Για να παραμείνει ο σύλλογος μαχητικός, να γίνονται συνελεύσεις και να υπάρχουν όργανα που να λειτουργούν και να παίρνουν αγωνιστικές αποφάσεις, για να διατηρήσουμε ό,τι κερδίσαμε και να διεκδικήσουμε περισσότερα πρέπει **στις εκλογές στις 12/12 να στηρίξουμε το ΕΝΩΤΙΚΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ**.

Διεκδικούμε:

- Δημόσια Δωρεάν παιδεία - Αύξηση της χρηματοδότησης
- Ανέγερση νέων εστιών - επινοικίαση ξενοδοχείων και διαμερισμάτων
- Κατάργηση του ενοικίου των 45 ευρώ
- Ούτε ένα ευρώ για σπουδές

Πλημμύρες στη Δυτική Αττική

Ένα προμελετημένο έγκλημα

Ηταν αρκετή μια βροχή, ώστε μια ολόκληρη περιοχή του Θριασίου Πεδίου, από τη Μάνδρα ως την Ελευσίνα και τη Νέα Πέραμο, να θυμίζει βομβαρδισμένο τοπίο. Για πάνω από δέκα μέρες ανασύρονταν σοροί κάτω από τα χώματα, ανεβάζοντας τους νεκρούς στους 24, ενώ πολλοί περισσότεροι είναι οι τραυματίες. Οι δρόμοι μετατράπηκαν σε ποτάμια, τεράστιες εκτάσεις καλύφθηκαν με λάσπη, το οδικό δίκτυο καταστράφηκε, προκλήθηκαν εκτεταμένα προβλήματα ηλεκτροδότησης και υδροδότησης και ανυπολόγιστη καταστροφή ιδιωτικής και δημόσιας περιουσίας. Οι κάτοικοι μιας από τις φτωχότερες περιοχές της Ελλάδας βρέθηκαν αντιμέτωποι με μια απίστευτη καταστροφή.

Η αντίδραση των κομμάτων του επίσημου πολιτικού σκηνικού και φυσικά των ΜΜΕ δεν επεφύλασσε εκπλήξεις. Εξέφρασαν όλοι την «οδύνη τους για τις απώλειες» και κήρυξαν τριήμερο πένθος. Ο ανεκδιήγητος Τσίπρας υποσχέθηκε «άμεση και πλήρη αποκατάσταση των πληγέντων», ο Κυριάκος ζήτησε την «πλήρη συμπαράσταση της πολιτείας», η περιφερειάρχης Ρένα Δούρου έκανε μίγνυση «κατά παντός υπευθύνου» (!) και όλοι ζήτησαν «να φτάσει το μαχαίρι στο κόκαλο». Παράλληλα, άρχισε το γνωστό παιχνίδι με το μπαλάκι των ευθυνών: Φταίνε οι παλιές ή οι νέες δημοτικές αρχές; Μήπως τα ακραία καιρικά φαινόμενα; Η Περιφέρεια; Η κυβέρνηση; Η ευθύνη ανήκει, όντως, σε όλους τους και έχει ένα όνομα: Λέγεται **καπιταλισμός**.

Ένοχοι κυβέρνηση, δημοτικές και περιφερειακές αρχές, το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα

Το Μέγαρο Μαξίμου κατέφυγε με ευκολία στο γνωστό επιχείρημα περί «*ακραίου καιρικού φαινομένου*», για να θολώσει τις πολιτικές ευθύνες.

Καταρχάς, η ένταση του φαινομένου δεν ήταν τέτοια που να δικαιολογεί την έκταση της καταστροφής. Στη χώρα μας δεν εμφανίζονται τα πολύ επικίνδυνα φαινόμενα (π.χ. τυφώνες, κυκλώνες, ανεμοστρόβιλοι, τροπικές καταιγίδες) που συναντώνται σε άλλες περιοχές του πλανήτη. **Στη Μάνδρα είχαμε μια έντονη βροχόπτωση, που δεν μπορεί να δικαιολογήσει το μέγεθος της καταστροφής.**

Αλλά και τα πραγματικά ακραία καιρικά φαινόμενα δεν ακυρώνουν, αντίθετα επιβεβαιώνουν τις πολιτικές ευθύνες. Δεν είναι τυχαία, ούτε προέρχονται από την οργή του Θεού. Είναι προϊόν της αλόγιστης παρέμβασης του ανθρώπου στη φύση και εν τέλει **ενός μοντέλου «ανάπτυξης» που θυσιάζει τον άνθρωπο και τη φύση στο βωμό του γρήγορου κέρδους του κεφαλαίου**: άναρχη και αυθαίρετη δόμηση χωρίς πολεοδομικό σχέδιο, μπάζωμα ρεμάτων, κάψιμο και καταπάτηση δασών, τσιμεντοποίηση των αστικών περιοχών, ατμοσφαιρική ρύπανση κ.α. Από τις Σκουριές και τους φονικούς σεισμούς στην Ελλάδα μέχρι τις πλημμύρες στην Ινδία και την ξηρασία στην Αφρική, ο αδηφάγος καπιταλισμός αγνοεί τη σπουδαιότητα του φυσικού περιβάλλοντος για τη ζωή και την υγεία.

Αυτή η κατάσταση επιβαρύνεται πολλαπλά με τις πολιτικές των Μνημονίων. Η συρρίκνωση των δημόσιων επενδύσεων έχει ως αποτέλεσμα την εγκατάλειψη βασικών έργων υποδομών (π.χ. αντιπλημμυρικά, αντιπυρικά, αντισεισμικά). Η διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, η ιδιωτικοποίηση μεγάλων έργων (Εγνατία, Ολυμπία, Ιόνια οδός κ.λπ.), οι αναθέσεις σε εργολάβους ενισχύουν

την εικόνα διάλυσης. Καταιγισμός νομοθετημάτων νομιμοποιεί καμένα και εκχερσωμένα, αποχαρκτηρίζει δασικές εκτάσεις, περιορίζει και εξαφανίζει ρέματα και παραχωρεί δικαιώματα εκμετάλλευσης σε ιδιωτικά συμφέροντα.

Ειδικόι εκτιμούν ότι στην Ελλάδα υπάρχουν περίπου 300 ζώνες υψηλού κινδύνου σαν τη Μάνδρα, με το μεγαλύτερο μέρος να βρίσκεται στην Αττική, όπου ζει ο μισός πληθυσμός της χώρας. Ειδικά η περιοχή της Μάνδρας είναι μια **από τις χαρακτηριστικότερες περιπτώσεις βίαιης ανθρώπινης παρέμβασης**. Κάτω από το όρος Πατέρας, με ένα δίκτυο από ρέματα που ενώνονται σε έναν μεγαλύτερο χείμαρρο, η περιοχή έχει μπαζωθεί σε μήκος πάνω από 500 μέτρα (από εκεί περνάει και η παλιά Εθνική Οδός Αθηνών – Θηβών)! Ο δήμος έφτιαξε χώρο αμαξοστασίου και επισκευών, μπαζώνοντας τον χείμαρρο στο στενότερο σημείο του, δίχως να εκτελεστεί κανένα έργο εκτροπής. Ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, είχε αποφασιστεί η επέκταση της βιομηχανικής ζώνης πιο κοντά στους πρόποδες του όρους. Στη συνολική περιβαλλοντική επιβάρυνση συνέβαλαν οι πυρκαγιές στο όρος Πατέρας, οι εκχερσώσεις, οι λαθροϋλοτομίες και η υπερβόσκηση, οδηγώντας σε σταδιακή αποψίλωση του δάσους που συγκρατούσε και επιβράδυνε το νερό. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, ήταν θέμα χρόνου μια τέτοια καταστροφή.

Επομένως, βασικοί υπεύθυνοι για το έγκλημα της Μάνδρας είναι **όλοι όσοι εφαρμόζουν αυτές τις πολιτικές**, διαχρονικά όλες οι κυβερνήσεις, και σήμερα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, μαζί με την περιφερειακή και τοπική διοίκηση. Ενώ γνωρίζουν τη σοβαρότητα του προβλήματος, εδώ και χρόνια δεν προχωρούν στα απαραίτητα έργα, αφήνοντας απροστάτευτους χιλιάδες κατοίκους.

Όλοι αυτοί δεν δίστασαν να κατηγορήσουν τα θύματα αυτών των πολιτικών. Δεν φτάνει που τους έπνιξαν, τους κατέστρεψαν, τους κορόιδεψαν χρόνια τώρα με ψεύτικες υποσχέσεις, **τους κουνάνε και το δάχτυλο** που έχτισαν στο ρέμα! Ντροπή! Η φτωχολογιά, που προσπαθεί με ό,τι μέσα διαθέτει να βάλει το κεφάλι κάτω από ένα κεραμίδι, δεν έχει καμία ευθύνη. Δεν θα αναγκαζόταν να καταφύγει σε τέτοιες λύσεις, αν όλοι αυτοί είχαν κάνει τη δουλειά τους!

Οργάνωση, Αγώνας παντού, να σωθούμε από την καπιταλιστική βαρβαρότητα

Η κατάσταση στην περιοχή παραμένει δραματική. Οι κάτοικοι προσπαθούν, ουσιαστικά μόνοι τους, να χτίσουν ξανά τη ζωή τους. Οι πόροι, αν και όταν έρθουν, είναι ψίχουλα. Η βοήθεια του κράτους είναι ελάχιστη, ειδικά στην παροχή του αναγκαίου εξοπλισμού και προσωπικού για την αποκατάσταση των ζημιών. Στο έδαφος της απουσίας των δημόσιων φορέων, εμφανίστηκαν κι εδώ οι γνωστές (Μη) Κυβερνητικές Οργανώσεις για τη διαχείριση της έκτακτης ανάγκης - πρακτική που τείνει να γίνει κυρίαρχη.

Το χειρότερο όμως είναι ότι νέες τραγωδίες είναι μπροστά μας, αν αυτή η απαράδεκτη κατάσταση δεν ανατραπεί οριστικά. Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η νεολαία πρέπει να οργανωθούμε και να χτίσουμε ένα μαζικό κίνημα που θα διεκδικήσει:

Άμεση στήριξη των πληγέντων (αποζημιώσεις, αποκατάσταση ζημιών, πάγωμα χρεών)

Προγράμματα εργατικής κατοικίας για σύγχρονη και ποιοτική στέγη

Μέτρα αντιπλημμυρικής προστασίας με ολοκληρωμένο επιστημονικό σχεδιασμό

Έργα υποδομής για την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών

Αυτό το ταξικό έγκλημα δεν πρέπει να μείνει χωρίς απάντηση! **Οι ένοχοι πρέπει να πληρώσουν.** Ο αγώνας για αποκατάσταση των πλημυροπαθών πάει χέρι-χέρι με τον αγώνα ενάντια στα Μνημόνια και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Συνδέεται με την πάλη για μια **ριζική αλλαγή στην οργάνωση της κοινωνίας και της οικονομίας**, που θα θέτει στο επίκεντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του, την προστασία του περιβάλλοντος.

■ Σ. Θ.

Θέατρο ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ

«Ήταν όλοι τους παιδιά μου»

Ο Άρθουρ Άσερ Μίλερ, ένας από τους κορυφαίους αμερικανούς θεατρικούς συγγραφείς, γεννήθηκε στις 17 Οκτωβρίου 1915. Μέσω του έργου του, εξέθεσε την απάτη του «Αμερικανικού Ονείρου», δεχόμενος ισχυρή κριτική στη χώρα του. Ήταν συγγραφέας - ορόσημο για τη δραματουργική τέχνη. Το 1949, όταν ο Μίλερ ήταν 34 ετών, ανέβηκε στο Μπρόντγουεϊ «Ο θάνατος του εμποράκου», ίσως το καλύτερο και πιο γνωστό θεατρικό έργο του. Το ίδιο έτος, γίνεται ο πρώτος συγγραφέας στην ιστορία που κερδίζει τρία βραβεία: το Βραβείο Πούλιτζερ, το Βραβείο Τόνι και το βραβείο Κριτικών της Νέας Υόρκης. Εφάμιλλης αξίας είναι και τα μετέπειτα έργα του: «Μετά την πτώση», «Πάνω από τη γέφυρα» και «Οι μάγισσες του Σάλεμ» που γνώρισαν διεθνή επιτυχία και διασκευάστηκαν για τον κινηματογράφο. Την περίοδο του Μακαρθισμού του ζητήθηκε από την Επιτροπή Αντιαμερικανικών Ενεργειών να δώσει ονόματα «κομμουνιστών» συγγραφέων και καλλιτεχνών και αυτός αρνήθηκε, με αποτέλεσμα να καταδικαστεί σε ολιγόμηνη φυλάκιση την οποία εξαγόρασε για 500 δολάρια.

Η λέξη αριστούργημα περιγράφει απόλυτα το έργο του Μίλερ, «Ήταν όλοι τους παιδιά μου». Είναι μια σύγχρονη τραγωδία στην οποία ο κάθε χαρακτήρας εκπροσωπεί ένα κομμάτι της μεταπολεμικής αμερικανικής κοινωνίας, έτσι όπως την έβλεπε ο συγγραφέας.

Το έργο πραγματεύεται την ιστορία ενός βιομήχανου στην πολεμική βιομηχανία, του Τζο Κέλερ, ο οποίος επέτρεψε τη χρήση μιας ελαττωματικής παρτίδας ανταλλακτικών προκαλώντας τον θάνατο δεκάδων πιλότων. Στην μεταπολεμική ανάπτυξη, ο ίδιος βιομήχανος κατασκευάζει πια πλυντήρια και χύτρες ταχύτητας και ευημερεί. Αντί να τιμωρηθεί, οδήγησε τον συνέταιρό του σε πολυετή καταδίκη. Όλοι γύρω του λίγο - πολύ γνώριζαν ή πίστευαν την ενοχή του. Αρνούνταν να πουν δυνατά αυτό που πίστευαν: άλλοι όντας συμβιβασμένοι και άλλοι λόγω ενοχών. Όπως το καπιταλιστικό σύστημα την εποχή εκείνη πετούσε χρυσόσκονη στα μάτια του κόσμου για να μην φαίνεται η ασχήμια του και μοίραζε ψίχουλα στον ταλαιπωρημένο από δύο πολέμους λαό, έτσι και ο Τζο Κέλερ προσπαθεί να ενσωματώσει τους γύρω του και να εξαγοράσει τη σιωπή τους τάζοντας δουλειά και προσφέροντας τη φιλία του. Όμως η αλήθεια δεν μπορεί να μείνει θαμμένη για πολύ, και η ορμή της, όταν επιτέλους αποκαλύπτεται, παρασύρει ενόχους και συμβιβασμένους στην λυτρωτική κάθαρση. Το πραγματικό πρόσωπο του Τζο Κέλλερ φανερώνεται. Η ενοχή για τους 21 πιλότους δεν έχει καμιά θέση στην λογική του, που δεν μπορεί να βάλει τίποτα πάνω από το συμφέρον. Ο αποκρουστικός κυνισμός του δεν επιτρέπει πια καμία αυταπάτη.

Το ποιοτικό στοιχείο στα έργα του Μίλερ είναι ο ρεαλισμός με τον οποίο παρουσιάζονται οι χαρακτήρες. Δεν υπάρχει το απόλυτο καλό και το απόλυτο κακό. Όλα είναι πολύ πιο σύνθετα, όπως και στην πραγματική ζωή. Όλες οι όψεις παρουσιάζονται, χωρίς να υπεραπλουστεύονται. Και πάντα φτάνει στο διά ταύτα! Έτσι μέσω του βιομηχάνου Τζο Κέλερ, του οποίου την ενοχή δεν ακυρώνει η εξ αμελείας δολοφονία του, το κείμενο του Μίλερ δείχνει πως το καπιταλιστικό σύστημα δεν διστάζει να φτάσει στον φόνο βάζοντας πάνω απ' όλα το κέρδος. Το συγκλονιστικό αυτό έργο και η άρτια ερμηνεία του εννιαμελούς θιάσου δημιουργούν μια εκπληκτική παράσταση που αξίζει να δει κανείς.

Τζ. Πρ.

Γερμανία: Συγκυβέρνηση των χ

Ρευστό παραμένει το πολιτικό σκηνικό στη Γερμανία. Οι συνομιλίες για κυβέρνηση συνασπισμού ανάμεσα στη Χριστιανική Ένωση (χριστιανοδημοκράτες – χριστιανοκοινωνιστές), τους Ελεύθερους Δημοκράτες και τους Πράσινους ναυάγησαν. Έτσι, τώρα όλοι πιέζουν τους σοσιαλδημοκράτες του Σουλτς να κάνουν πολιτικό χαρακίρι ξαναμπάινοντας σε κυβέρνηση “μεγάλου” συνασπισμού με τη Χριστιανική Ένωση, εκτελώντας το “πατριωτικό τους καθήκον”.

■ Χρήστος Νομίδης

Στις 10 και 11 Δεκεμβρίου έχει προγραμματιστεί συνάντηση των CDU (χριστιανοδημοκράτες) και CSU (χριστιανοκοινωνιστές Βαυαρίας), προκειμένου να γίνει αξιολόγηση του εκλογικού αποτελέσματος του Σεπτεμβρίου και της μελλοντικής πορείας τους, μετά τις μεγάλες και απρόσμενες εκλογικές απώλειες. Η Μέρκελ, παρά την αμφισβήτηση που φουντώνει και μέσα στο ίδιο της το κόμμα, προσπαθεί να εξασφαλίσει μια ακόμα θητεία ως καγκελάριος. Μετά το ναυάγιο του λεγόμενου συνασπισμού “Τζαμάικα” (Χριστιανική Ένωση, Ελεύθεροι Δημοκράτες, Πράσινοι), το καλύτερο σενάριο για αυτήν είναι μια κυβέρνηση συνασπισμού ξανά με τους σοσιαλδημοκράτες και το χειρότερο μια κυβέρνηση μειοψηφίας. Πρέπει να θεωρείται δεδομένο ότι στις επόμενες εκλογές η Μέρκελ θα αποχωρήσει από την προεδρία του CDU και την καγκελαρία. Οι κυρίαρχες μερίδες του κεφαλαίου επένδυσαν πάνω της, φιλοτεχνώντας μια εικόνα οικονομικής επιτυχίας, κοινωνικής και πολιτικής σταθερότητας, στην οποία θα μπορούσε να στηριχθεί ολόκληρη η ΕΕ. Οι εκλογές απέδειξαν όμως πόσο σαθρό είναι το οικοδόμημα.

Οι άλλοι μεγάλοι χαμένοι των εκλογών, το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα (SPD), με υποψήφιο καγκελάριο τον Σουλτς, ετοιμάζονται για μια μεγαλόπρεπη γερμανική εκδοχή της κωλοτούμπας αλά Τσίπρα. Μετά την ανακοίνωση των απογοητευτικών εκλογικών αποτελεσμάτων, ο Σουλτς δήλωσε, και μάλιστα κατηγορηματικά, ότι η θέση του κόμματος είναι στην αντιπολίτευση. Κάλεσε μάλιστα σε συνέδριο ανασυγκρότησης και επαναπροσδιορισμού της πολιτικής του. Ωστόσο, αμέσως μετά το ναυάγιο των συνομιλιών για τη συγκρότηση συνασπισμού “Τζαμάικα”, ο Σουλτς και τα κορυφαία στελέχη του SPD δήλωσαν ότι η κατάσταση έχει αλλάξει και το κόμμα πρέπει να δείξει υπεύθυνη στάση! Υπεύθυνη στάση απέναντι στο γερμανικό κεφάλαιο, που αγωνιά για μια σταθερή κυβέρνηση, η οποία θα συνεχίσει να

εγγυάται την απρόσκοπτη απομύζηση του γερμανικού προλεταριάτου. Απέναντι στις Βρυξέλλες, που έχουν αποκτήσει δυσανεξία με όποιον κριτικάρει την ευρωζώνη, έστω και ρητορικά όπως οι Ελεύθεροι Δημοκράτες. Απέναντι στον Μακρόν, ο οποίος φέρεται να είπε ότι αν η Μέρκελ συμμαχήσει με τους Ελεύθερους Δημοκράτες, θα είναι πολιτικά νεκρός. Υπεύθυνη στάση απέναντι και στην Αθήνα; Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ νοστάλησε τον Σόιμπλε, τον οποίο εξόρκιζε, πριν καλά-καλά εγκαταλείψει το υπουργείο Οικονομικών για να γίνει πρόεδρος της γερμανικής βουλής. Κρύος ιδρώτας έλουσε τον θλιβερό Τσίπρα μπροστά στο ενδεχόμενο να αναλάβουν το υπουργείο Οικονομικών οι Ελεύθεροι Δημοκράτες, που με κάθε ευκαιρία μιλούν για Gtexit. Αυτός είναι ο λόγος που το παιδί για τα θελήματα, την ώρα που βραβευόταν στο Παρίσι με το βραβείο πολιτικού σθένους (γαλλικό χιούμορ;), δεν δίστασε να υποδείξει στον Σουλτς να συνεργαστεί με τη Μέρκελ!

Έτσι, το κατηγορηματικό “Όχι” σε κυβέρνηση “μεγάλου” συνασπισμού έγινε “Ναι” σε διαπραγματεύσεις, αλλά με “ανοιχτή έκβαση”. Το συνέδριο του SPD, αντί να συζητήσει μια υποτιθέμενη “αριστερή στροφή”, θα συζητήσει το ενδεχόμενο μιας νέας συγκυβέρνησης. “Το κεντρικό ζήτημα θα είναι αν οι συνομιλητές μας είναι έτοιμοι να δεχτούν σοσιαλδημοκρατικές αξίες (...) Το SPD θέλει να επιβάλει το μέγιστο των θέσεών του”, δήλωσε μεταξύ πολλών άλλων ο Σουλτς, υποσχόμενος ...σκληρή διαπραγμάτευση! Στο συνέδριο, θα έχει να αντιμετωπίσει τη νεολαία του SPD, η οποία έχει ταχθεί κατά της συγκυβέρνησης, ενώ την ίδια άποψη φαίνεται να έχει και η πλειοψηφία της βάσης του κόμματος. Ωστόσο, τέτοιες λεπτομέρειες δεν πτοούν την “έμπειρη” και σφιχτοδεμένη με το γερμανικό και ευρωπαϊκό κεφάλαιο ηγεσία, η οποία δείχνει αποφασισμένη να προσφέρει το κόμμα θυσία, σαν άλλη Ιφιγένεια, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να φυσήσει ούριος άνεμος στα πανιά του γερμανικού και ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού.

Τα ζιζάνια ...

Η ηγεσία του SPD δεν φαίνεται να πτοείται ούτε από διάφορα “ζιζάνια” στις σχέσεις των κυβερνητικών εταίρων, οι οποίοι συνεχίζουν, ως “υπηρεσιακή” κυβέρνηση, να κυβερνούν τη χώρα. Ο υπουργός Γεωργίας Κρίστιαν Σμιτ (CSU) ψήφισε στα όργανα της ΕΕ υπέρ της χρήσης της γλυφοσάτης ως ζιζανιοκτόνου για μια ακόμα πενταετία, παρότι η υπουργός Περιβάλλοντος Μπάρμπαρα Χέντριξ (SPD) είχε αντίθετη θέση. Το πρωτόκολλο ορίζει ότι, σε περίπτωση διαφωνιών μεταξύ συναρμόδιων υπουργών, η γερμανική κυβέρνηση, σε επίπεδο ΕΕ, απέχει από την ψηφοφορία. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας έχει κατατάξει τη γλυφοσάτη στη λίστα με τις ύποπτες για πρόκληση καρκίνου ουσίες, ενώ αμέτρητες είναι οι καταγγελίες για τις βλαβερές συνέπειες που έχει η χρήση της για το περιβάλλον. Σε όλα τα ΜΜΕ, το επεισόδιο με τη γλυφοσάτη αναφέρθηκε ως προβοκάτσια με στόχο τη Μέρκελ, η οποία έσπευσε να καταδικάσει την ενέργεια του υπουργού της. Ελάχιστα ΜΜΕ ανέφεραν ότι η γλυφοσάτη δεν είναι παρά η δραστική ουσία του ζιζανιοκτόνου Roundup, της περιβόητης αμερικανικής πολυεθνικής Monsanto, το οποίο έχει τζίρο δισεκατομμυρίων ευρώ παγκοσμίως. Κανένα ωστόσο ΜΜΕ δεν “υπενθύμισε” ότι τον Σεπτέμβριο του 2016 η γερμανική Bayer έκανε πρόταση εξαγοράς της Monsanto με τίμημα 66 δις δολάρια. Αν ολοκληρωθεί η μέγας συγχώνευση, θα δημιουργηθεί το μεγαλύτερο παγκοσμίως μονοπώλιο στους γεωργικούς σπόρους και στη χημική βιομηχανία.

Η συγχώνευση αυτή προσπαθεί ακόμη να περάσει από τους κανονισμούς που αφορούν τον αντιμονοπωλιακό έλεγχο. Στις ΗΠΑ, έχει ήδη περάσει το πρώτο τεστ τον Ιανουάριο, όταν πήρε τις ευλογίες του Τραμπ, ο οποίος προέβη σε αποκλειστική συνάντηση με τους διευθύνοντες συμβούλους των δύο εταιρειών. Από την πλευρά της ΕΕ όμως, ακόμα δεν έχει δοθεί η έγκριση. Η Bayer, για να περάσει η εξαγορά από την ευρωπαϊκή επιτροπή ανταγωνισμού, έχει προτείνει να πουλήσει ένα τμήμα της Monsanto στη γερμανική BASF αντί 6 δις ευρώ. Η απόφαση αναμένεται στις αρχές του 2018. Δύο γερμανικές εταιρείες και μια εξαγορά-μαμούθ κρύβονται λοιπόν πίσω από τη γλυφοσάτη και γι’ αυτό ο υπουργός Γεωργίας ψήφισε υπέρ της χρήσης της, ενώ αυτή του η κίνηση δεν πρόκειται να αποτελέσει εμπόδιο για τον “μεγάλο” συνασπισμό.

... και η κατάσταση των κερδισμένων

Τεράστια όμως προβλήματα αντιμετωπίζουν και οι “κερδισμένοι” των εκλογών. Το ναυάγιο των διαπραγματεύσεων για τη “Τζαμάικα” χρεώνεται στους Ελεύθερους Δημοκράτες. Στην ουσία, δεν ήθελαν να μπουν σε κυβέρνηση με τη Μέρκελ, φοβούμενοι ότι θα πλήρωναν το ίδιο βαρύ τίμημα με την

αμένων

προηγούμενη φορά, όταν μετά το τέλος της κυβερνητικής θητείας καταβαραθρώθηκαν εκλογικά και έμειναν εκτός κοινοβουλίου. Οι Ελεύθεροι Δημοκράτες ήταν πάντα ένα κόμμα νεοφιλελεύθερο, φιλοΕΕ, κοσμοπολίτικο, υπέρ της επιχειρηματικότητας, της παγκοσμιοποίησης κ.λπ. Στις τελευταίες εκλογές ωστόσο, και προκειμένου να ανακάμψουν εκλογικά, διατύπωσαν θέσεις πιο προστατευτικές, εθνοκεντρικές, ευρωσκεπτικιστικές μέχρι και ξενοφοβικές. Η ηγεσία τους ωστόσο γνωρίζει πολύ καλά ότι αν έμπαιναν στην κυβέρνηση δεν θα μπορούσαν να αλλάξουν τίποτα, έστω για το θεαθίναί, αφού το σχέδιο της ΕΕ αποτελεί στρατηγικό σχέδιο του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Έτσι, δεν μπορούν πλέον εύκολα να παίξουν τον ρόλο του αξιόπιστου κυβερνητικού εταίρου, όπως το έκαναν με επιτυχία σε όλη τη μεταπολεμική περίοδο.

Στην Εναλλακτική για τη Γερμανία (AfD) διεξάγεται ανελέητη εσωκομματική πάλη. Η AfD δημιουργήθηκε αρχικά ως ένα ελιτίστικο κόμμα, από μια ομάδα πανεπιστημιακών, κυρίως οικονομολόγων, που αντιτάχθηκαν στα πακέτα διάσωσης τραπεζών και κρατών. Αργότερα, κάτω από την επίδραση του ακροδεξιού κινήματος Pegida και της προσφυγικής κρίσης, γέμισε με ακροδεξιά, ξενοφοβικά, ρατσιστικά, έως και νεοναζιστικά στοιχεία. Την επομένη των εκλογών, αποχώρησε από την ηγεσία η Φράουκε Πέτρι (μοιραζόταν την ηγεσία με τον ευρωβουλευτή Πιεργκ Μόιτεν), καταγγέλλοντας την κυριαρχία των ακροδεξιών μέσα στο κόμμα. Στο πρόσφατο συνέδριο, ο επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας Αλεξάντερ Γκάουλαντ εξελέγη συμπρόεδρος της AfD, έπειτα από μια επεισοδιακή διαδικασία. Αρχικά, υποψήφιοι ήταν ο μετριοπαθής Γκέοργκ Πατσντέρσκι και η εκπρόσωπος της δεξιάς πτέρυγας Ντόρις Σάιν-Βιτγκενστάιν. Στην πρώτη ψηφοφορία, επικράτησε η Σάιν-Βιτγκενστάιν, χωρίς ωστόσο να εξασφαλίσει ποσοστό άνω του 50%, ώστε να εκλεγεί. Στη δεύτερη κέρδισε ο Πατσντέρσκι, αλλά και πάλι χωρίς την απαραίτητη πλειοψηφία. Επικράτησε μεγάλη αναστάτωση, με αποτέλεσμα να διακοπεί η διαδικασία και να αποσυρθούν από τη διεκδίκηση της προεδρίας και οι δύο υποψήφιοι. Στη θέση τους, ως μοναδικός υποψήφιος, εμφανίστηκε ο Γκάουλαντ, ο οποίος το ίδιο πρωί είχε ανακοινώσει ότι δεν επρόκειτο να διεκδικήσει την ηγεσία. Ο Γκάουλαντ, ο οποίος σύμφωνα με πληροφορίες αποφάσισε να θέσει υποψηφιότητα προκειμένου να αποφευχθεί η διάσπαση του κόμματος, έλαβε ποσοστό μόλις 67,8%, αν και ήταν χωρίς αντίπαλο. Ως συμπρόεδρος επανεξελέγη ο Μόιτεν, με 72%.

Είναι επομένως πολύ πιθανό τα κόμματα που υπέστησαν τις μεγαλύτερες εκλογικές απώλειες (αθροιστικά περισσότερο από 13,5%) να συνεχίσουν να κυβερνούν, ενώ τα κόμματα με τα μεγαλύτερα εκλογικά κέρδη να μείνουν εκτός κυβέρνησης. Πρόκειται για ένα δύσκολα βιώσιμο πολιτικό σχήμα. Το πολιτικό κατεστημένο στη Γερμανία ξεμένει από καύσιμα και εναλλακτικές λύσεις δεν έχουν διαμορφωθεί ακόμα. Στις 19 Δεκεμβρίου θα έχουν συμπληρωθεί 86 ημέρες από την ημέρα διεξαγωγής των εκλογών, διάστημα που αποτελεί ιστορικό ρεκόρ “ακυβερνησίας” για τη Γερμανία. Το θέμα πλέον δεν είναι αν θα σπάσει το ρεκόρ, αλλά για πόσο θα σπάσει.

Καταλονία

Προς εκλογές και νέα κρίση

Το σχέδιο Ραχόι

Μετά τη γενικευμένη και άγρια καταστολή στο δημονήφισμα της 1ης Οκτώβρη, ο Ραχόι, με πρόσχημα την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της Καταλονίας από έναν τρεμάμενο Πουζδεμόν, προχώρησε στην ενεργοποίηση του άρθρου 155 του ισπανικού συντάγματος, δηλαδή στην κατάργηση της όποιας αυτονομίας της Καταλονίας, στη διάλυση της Βουλής της (της Τζενεραλιδάδ) και στην ανάληψη της εξουσίας απευθείας από την Μαδρίτη και την κεντρική κυβέρνηση. Ταυτόχρονα εξαπολύθηκε ένα νέο κύμα καταστολής, με ποινικές διώξεις δημάρχων, βουλευτών και πρώην μελών της κυβέρνησης Πουζδεμόν, αλλά και διώξεις όσων αναρτούν το κίτρινο χρώμα, μιλούν για πολιτικούς κρατούμενους, κ.ο.κ. Σε αυτό το σχέδιο του Ραχόι εντάσσονται και οι νέες εκλογές για ανάδειξη νέας Βουλής και νέας κυβέρνησης στην Καταλονία, που είναι προγραμματισμένες για τις 21 Δεκέμβρη.

Με αυτό το σχέδιο «ανακατάληψης» της Καταλονίας η κυβέρνηση Ραχόι προσπαθεί:

1) Να ελέγξει καταρχάς τον κρατικό μηχανισμό και τους κρατικούς αξιωματούχους της Καταλονίας. Όλες οι υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένης και της αστυνομίας (της οποίας ο αρχηγός καθαιρέθηκε), έχουν περάσει στα χέρια της κεντρικής κυβέρνησης και προφανώς όλο αυτό το διάστημα διενεργείται μια επιχείρηση εκκαθάρισης των όποιων «απειθαρχών» απέναντι στην κεντρική εξουσία. Ο έλεγχος του διοικητικού και αστυνομικού μηχανισμού της Καταλονίας είναι ζωτικός για την κεντρική κυβέρνηση, ώστε να μπορεί να κρατά ανήμπορη και παράλυτη όποια κυβέρνηση προκύψει από τις εκλογές. Ο έλεγχος φαίνεται ότι είχε χαθεί σε μεγάλο βαθμό (αποτέλεσμα της βαθιάς οικονομικής και της πολιτικής κρίσης του ισπανικού καπιταλισμού), γι’ αυτό και αναγκάστηκε να στηριχθεί αποκλειστικά στα δικά της MAT – αλλά αυτά σε μία επόμενη αναμέτρηση θα τσακιστούν, αν δεν υποστηριχθούν από τον ισπανικό στρατό. Αυτή η άμεση άσκηση της εξουσίας, τυπικά ή άτυπα, δεν πρόκειται να σταματήσει την επομένη των εκλογών αλλά θα συνεχιστεί αμείωτη. Ήδη ξεδιπλώνεται η τάση υπερσυγκεντροποίησης των εξουσιών, δηλαδή η αφαίρεση της «αυτονομίας», σε όλο το ισπανικό κράτος (Βαλένθια, δημαρχία της Μαδρίτης και αλλού).

2) Να επανενσωματώσει την αστική τάξη και τα ανώτερα μικροαστικά στρώματα της Καταλονίας, και πολύ περισσότερο να την ενεργοποιήσει εναντίον του κινήματος της ανεξαρτησίας. Γι’ αυτό δεν χρειάστηκε να καταβάλει και μεγάλη προσπάθεια, μια που η όποια φιλοανεξαρτησιακή καταλανική μπουρζουαζία είχε τρομάξει αρκετά από τη μαχητικότητα και τη μαζικότητα του κινήματος. Εξ ου και οι αρκετές μεταφορές εδρών των καταλανικών εταιριών προς τη Μαδρίτη, και οι ακόμη πιο πολυάριθμες απειλές όχι μόνο για μεταφορά εδρών αλλά για μετεγκατάσταση ολόκληρων επιχειρήσεων εκτός Καταλονίας. Και φυσικά, προϊόν αυτής της επιχείρησης ήταν και η διαδήλωση υπέρ της παραμονής της Καταλονίας στο ισπανικό κράτος.

3) Να τρομοκρατήσει με συλλήψεις, φυλακίσεις και επαπειλούμενες διώξεις τις ηγεσίες και τα μεγαλοστελέχη των δύο μεγαλύτερων φιλοανεξαρτησιακών κομμάτων –του δεξιού κόμματος του Πουζδεμόν και του κεντροαριστερού κόμματος της Ρεπουμπλικανικής Αριστεράς της Καταλονίας (ERC), της οποίας ο ηγέτης και πρώην αντιπρόεδρος της καταλανικής κυβέρνησης έχει ήδη φυλακιστεί– ώστε να υποχωρήσουν άτακτα, εγκαταλείποντας το αίτημα για ανεξαρτησία. Στην πράξη, τα δύο αυτά κόμματα έχουν υποχωρήσει, αλλά δεν έχουν αποκηρύξει ακόμη ανοιχτά την ανεξαρτησία, και προς το παρόν προσπαθούν να ελιχθούν.

4) Να αποκεφαλίζει το κίνημα της ανεξαρτησίας, να το οδηγήσει στην αποδιοργάνωση, στον αποπροσανατολισμό και στην ηττοπάθεια, τρομοκρατώντας τα δύο αυτά κόμματα και φτάνοντάς τα στα όρια της πολιτικής τους (ή, καλύτερα, στην αποκάλυψη των πραγματικών προθέσεών τους). Αυτό ως ένα βαθμό το κατάφερε, κυρίως επειδή το φιλοανεξαρτησιακό «κεντριστικό» CUP (Candidatura de Unitat Popular) δεν μπόρεσε και δεν είχε την πολιτική ώστε να αναλάβει την ηγεσία και να αναπληρώσει την προδοσία των δύο μεγάλων φιλοανεξαρτησιακών κομμάτων. Ο πρόεδρος Πουζδεμόν και τα δύο μεγάλα φιλοανεξαρτησιακά κόμματα μπορεί να ψέλλισαν την ανεξαρτησία αλλά δεν έκαναν τίποτα για την υπερασπίσουν και πολύ περισσότερο να την υλοποιήσουν. Το ακριβώς αντίθετο. Αποδέχθηκαν την παύση της καταλανικής κυβέρνησης, τη διάλυση της Βουλής, την παράδοση του κρατικού μηχανισμού στον έλεγχο της κυβέρνησης του Ραχόι, και στο τέλος αποδέχθηκαν (μαζί και το CUP) και τις εκλογές στις 21 Δεκέμβρη που επέβαλε ο Ραχόι.

Μια νέα κρίση ετοιμάζεται

Ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα των εκλογών – τις οποίες φαίνεται πως θα κερδίσει το φιλοανεξαρτησιακό μπλοκ– το σχέδιο του Ραχόι και της ισπανικής μπουρζουαζίας φαίνεται πως έχει σε πρώτη φάση πετύχει. Η νέα κυβέρνηση, ακόμη κι αν είναι φιλοανεξαρτησιακή, θα παραμένει παράλυτη και θα βολοδέρνει ανάμεσα στην απροθυμία της να συγκρουστεί με το ισπανικό κράτος (που δεν θέλει και δεν μπορεί να παραχωρήσει τίποτα) και στην επιθυμία της να είναι ανεκτή από τις μάζες, οι οποίες ωστόσο δεν θέλουν να υποχωρήσουν. Με αυτήν την έννοια, ακόμη κι αν προκύψει μια ανάπαυλα, η κρίση όχι μόνο δεν θα εξαφανιστεί αλλά θα γνωρίσει νέους και μεγαλύτερους σπασμούς, με τη διαφορά ότι οι μάζες θα έχουν απομειώσει τα μαθήματά τους από τα πρόσφατα γεγονότα.

Ήδη με πρωτοβουλία του CUP –που εξάλλου είναι μία λίγο - πολύ συνάθροιση τοπικών κινήσεων– έχουν δημιουργηθεί, πολλαπλασιαστεί, μαζικοποιηθεί και ενοποιηθεί σε κεντρικό καταλανικό επίπεδο οι Επιτροπές Υπεράσπισης της Καταλονίας. Αυτές μπορούν να αποτελέσουν μια οργάνωση μάχης, διαφορετική από τον καταλανικό κρατικό μηχανισμό, αρκεί βεβαίως να αρχίσει να αναδύεται και μια νέα ηγεσία μέσα στο εργατικό κίνημα της Καταλονίας, ικανής και αποφασισμένης να φτάσει μέχρι τέλους το κίνημα της ανεξαρτησίας.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

2018: Υπουργική χρονιά για συντάξεις/συνταξιοδοτικό

Η επόμενη χρονιά δεν θα είναι, από μια πρώτη ματιά, μια χρονιά μεγάλων/δραματικών περικοπών για συντάξεις και συνταξιοδοτικό. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι το 2018 θα είναι αναίμακτο, δηλαδή χωρίς μειώσεις, περικοπές ή νέα βάρη για συνταξιούχους και ασφαλισμένους. Στα πλαίσια αυτού του άρθρου θα προσπαθήσουμε να σκιαγραφήσουμε: (α) τις νέες μειώσεις σε συντάξεις και συνταξιοδοτικά δικαιώματα που φέρνει το 2018, (β) την «προετοιμασία» των νέων δραματικών μειώσεων από το 2019 και μετά.

Καλό είναι να έχουμε ξεκάθαρο ότι: 1) Αυτές οι μειώσεις περιέχονται είτε στον ν. Κατρούγκαλου (ν.4387/2016), είτε στον προϋπολογισμό του 2018 ή ακόμη και στο λεγόμενο μεσοπρόθεσμο 2018–2021 (4^ο Μνημόνιο). 2) Αφορούν εκατοντάδες ή και εκατομμύρια συνταξιούχους ή ασφαλισμένους. 3) Αυτές οι μειώσεις έρχονται να προστεθούν στα ήδη υπάρχοντα βάρη (ανεργία, μειώσεις εισοδημάτων, φορολογία κ.ά.) των εργατικών και λαϊκών μαζών, αλλά και στα νέα βάρη που φέρνει η περιβόητη 3^η αξιολόγηση.

Το 2018 λοιπόν προβλέπεται ότι θα εφαρμοστούν νέες περικοπές στο ΕΚΑΣ, περικοπές στις αιτήσεις για νέες συντάξεις (κύριες, επικουρικές και εφάπαξ) που θα υποβληθούν τη νέα χρονιά, καθώς και σε όσες εκκρεμούν και θα εκδοθούν το 2018. Επίσης, αυξήσεις σε όρια ηλικίας διαφόρων κατηγοριών ασφαλισμένων, αυξήσεις εισφορών σε ελεύθερους επαγγελματίες ή αγρότες, και τέλος, ολοκλήρωση της διαδικασίας του επαναυπολογισμού όλων των ήδη υπάρχουσών συντάξεων.

Πιο συγκεκριμένα:

— **Για το ΕΚΑΣ:** Το 2017 δόθηκαν για ΕΚΑΣ 319 εκ. ευρώ, το 2018 θα δοθούν μόλις 81 εκ.. Η μείωση κατά 238 εκ. θα γίνει μέσω των χορηγούμενων ποσών αλλά και μέσω της μείωσης κατά 140.000 των δικαιούχων. Οι δικαιούχοι σήμερα είναι περίπου 220.000 και θα μείνουν για το 2018 μόνο 80.000. Μνημονιακός στόχος είναι η πλήρης κατάργηση του ΕΚΑΣ από 1/1/2020.

— **Για τις νέες συνταξιοδοτήσεις και για τις εκκρεμείς**

συνταξιοδοτήσεις: Εδώ και χρόνια υπάρχουν σε εκκρεμότητα αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες αιτήσεις συνταξιοδότησης, που αφορούν κύριες, επικουρικές και εφάπαξ. Σε αυτές, για τον υπολογισμό τους, αλλά και σε όλες τις νέες αιτήσεις συνταξιοδότησης που θα κατατεθούν μέσα στο 2018, θα εφαρμοστούν οι αντίστοιχες προβλέψεις του νόμου Κατρούγκαλου, με αποτέλεσμα σημαντικές μειώσεις. Διάφοροι υπολογισμοί οδηγούν ανάλογα με το Ταμείο (Δημοσίου, ΙΚΑ ή άλλο), ανάλογα με τη σύνταξη (κύρια, επικουρική ή εφάπαξ) ή ανάλογα με τα έτη ασφάλισης, σε μειώσεις από 6% έως και 40%.

— **Για τις αυξήσεις σε όρια ηλικίας συνταξιοδότησης διαφόρων κατηγοριών ασφαλισμένων:** Με βάση τον ν. 4336/2015, που επιβάλει από το 2022 και μετά τα 67 σαν γενικό καθολικό όριο ηλικίας για πλήρη σύνταξη γήρατος, και επίσης επιβάλει μεταβατικές διατάξεις σταδιακής αύξησης όλων των παλιών ορίων, οδηγούνται αρκετοί ασφαλισμένοι όλων των Ταμείων σε αύξηση ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης από 6 μήνες έως και 2 χρόνια.

— **Για τις αυξήσεις εισφορών σε ελεύθερους επαγγελματίες και αγρότες:** Με βάση τον ν. Κατρούγκαλου, τη θέσπιση ενιαίων ασφαλιστικών εισφορών σε εργαζόμενους, ελεύθερους επαγγελματίες, αγρότες και τις μεταβατικές διατάξεις γι' αυτή την «προσαρμογή», περίπου 1,4 εκ. ελεύθεροι επαγγελματίες, αγρότες ή επιστήμονες θα δουν τουλάχιστον ποσοστιαία τις εισφορές τους να αυξάνονται το 2018.

— **Για την ολοκλήρωση της διαδικασίας του επαναυπολογισμού όλων των ήδη υπάρχουσών συντάξεων (περίπου 2,5 εκ. κύριων και επικουρικών συντάξεων):** Ενδεικτικό για το τι ρόλο παίζει ή θα παίζει αυτός ο επαναυπολογισμός, είναι το ενδιαφέρον των δανειστών, στα πλαίσια της 3^{ης} αξιολόγησης να δεσμεύσουν την μνημονιακή συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ–ΑΝΕΛ στην ολοκλήρωσή της τους πρώτους μήνες του 2018. Ουσιαστικά, με αυτή την ολοκλήρωση οι Μνημονιακοί προετοιμάζονται και ταυτόχρονα προετοιμάζουν και την κοινωνία, ηθικά και ψυχολογικά, για τις επόμενες μειώσεις. Θυμίζουμε ότι είναι προγραμματισμένο–συμφωνημένο, στα πλαίσια του 3^{ου} ή του λεγόμενου 4^{ου} Μνημονίου, την 1/1/2019

να περικόψουν έως και το 18% της λεγόμενης προσωπικής διαφοράς από αυτές τις επαναυπολογισμένες συντάξεις (κύριες και επικουρικές). Ο υποτιθέμενος «ακίνδυνος επαναυπολογισμός» των ήδη καταβαλλόμενων συντάξεων, αποτελεί μια βόμβα μεγάλων στα θεμέλια όχι μόνο όλων των συνταξιούχων, όχι μόνο στην ίδια την Κοινωνική Ασφάλιση, αλλά και στην ήδη ρημαγμένη κοινωνία και οικονομία.

Θυμίζουμε ότι είναι επίσης ήδη συμφωνημένο, στα πλαίσια των διαρκών Μνημονίων, ότι τέτοιου είδους μειώσεις, και σε μεγαλύτερα ποσοστά, θα μπορούν να επιβληθούν οποιαδήποτε στιγμή, αν τα δημοσιονομικά δεν πάνε καλά.

Τέλος, θυμίζουμε τον κίνδυνο που πλέον διατρέχουν όλες οι παλιές και νέες συντάξεις από τον ν. Κατρούγκαλου και τις άγριες Μνημονιακές διατάξεις του: πλήρης διαχωρισμός επικουρικών και εφάπαξ από την κύρια σύνταξη, πλήρης υποταγή του ταμείου επικουρικών και του εφάπαξ στη δημοσιονομική πειθαρχία (που τα απειλεί με εξαφάνιση: ρήτρες μηδενικού ελλείμματος κ.ά.), σπάσιμο των κύριων συντάξεων (σε «εθνική», «ανταποδοτική» και «προσωπική διαφορά») και την εγγύηση του κράτους μόνο για τη λεγόμενη «ανταποδοτική», δραματική μείωση αυτών των «ανταποδοτικών» συντάξεων, κατάργηση των κατώτατων ορίων. Που σημαίνει ότι όποια στιγμή το αποφασίσουν μπορούν να τα καταργήσουν όλα, εκτός από τα ψίχουλα της λεγόμενης «ανταποδοτικής» σύνταξης (βλ. και άρθρα Εργατικής Πάλης κυρίως στα φύλλα 411,412, 424).

ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΙ ... με κάθε μέσο

Όρα μηδέν για την πρώτη κατοικία και τους πλειστηριασμούς. Μέσα στα σκληρά και βάρβαρα προαπαιτούμενα που πρέπει να ψηφιστούν για να κλείσει η τρίτη αξιολόγηση (κόψιμο συντάξεων, αντεργατικά-αντισυνδικαλιστικά μέτρα, ιδιωτικοποιήσεις, περικοπές επιδομάτων) κορυφαία θέση κατέχει η εκκίνηση της διαδικασίας των πλειστηριασμών. Το νομοθετικό πλαίσιο που επιτρέπει τη διενέργεια ηλεκτρονικών πλειστηριασμών υπάρχει από την προηγούμενη αξιολόγηση αλλά μέχρι πρόσφατα δεν είχε εφαρμοστεί. Αυτό που ζητάν οι δανειστές είναι να υπάρξει έμπρακτη απόδειξη και δέσμευση από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ–ΑΝΕΛ ότι οι πλειστηριασμοί θα ξεκινήσουν και θα γίνονται από δω και πέρα απρόσκοπτα.

Μεγάλο αγκάθι για την κυβέρνηση και τους δανειστές αποτελεί εδώ και καιρό το κίνημα ενάντια στους πλειστηριασμούς που με την συνεχή του παρουσία στα ειρηνοδικεία όλης της χώρας έχει αποτρέψει εκατοντάδες πλειστηριασμούς. Με τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς η «ένταση» από τα ειρηνοδικεία θα μεταφερθεί στα γραφεία των συμβολαιογράφων πράγμα το οποίο τους οδήγησε σε κήρυξη αποχής από τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας. Η κυβέρνηση αποφασισμένη να προχωρήσει στους πλειστηριασμούς άλλαξε τον ποινικό κώδικα κάνοντας αυστηρότερες και αυτεπάγγελτες τις διώξεις ενάντια σε όσους παρεμποδίζουν το «έργο» των συμβολαιογράφων. Παράλληλα υπήρξε δέσμευση απέναντι στους συμβολαιογράφους ότι θα υπάρχει διαρκής και έντονη παρουσία της αστυνομίας εκεί όπου θα διεξάγονται πλειστηριασμοί.

Μετά από αυτές τις εξελίξεις οι συμβολαιογράφοι στάματησαν την αποχή και την Τετάρτη 29/11, μέρα διενέργειας πλειστηριασμών, τα ΜΑΤ με εντολή της κυβέρνησης, λειτουργώντας ως μπράβοι των τραπεζών επιδόθηκαν σε άγρια καταστολή (ξυλοδαρμοί, χημικά σε κλειστό χώρο) ενάντια στους διαδηλωτές κατά των πλειστηριασμών στο Ειρηνοδικείο Αθηνών. Η εικόνα αυτή δείχνει ολόκαθαρα ότι το τερατώδες Κράτος-Εκτακτης Ανάγκης είναι εδώ, πιο επικίνδυνο από ποτέ. Παράλληλα την ίδια μέρα πραγματοποιήθηκαν και οι πρώτοι ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί.

Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ–ΑΝΕΛ, αφού συνέχισε το έργο των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων αφού έκοψε μισθούς, συντάξεις, δικαιώματα, διέλυσε τις εργασιακές σχέσεις, στράγγιξε με τη συνεχή φοροληστεία όλες τις οικονομίες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, ξεπούλησε (και συνεχίζει να το κάνει) τη δημόσια περιουσία, έρχεται να ολοκληρώσει το έργο της. Να αρπάξει τα σπίτια των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και να τα χαρίσει και αυτά στις τράπεζες και σε κερδοσκοπικά ιδιωτικά funds, στους περίφημους γύπες που περιμένουν να αρπάξουν περιουσίες για ένα κομμάτι ψωμί.

Τόσο η κυβέρνηση, όσο και οι δανειστές, οι τράπεζες και η ΕΕ, γνωρίζουν ότι αυτό το μέτρο δεν μπορεί να περάσει εύκολα. Γι' αυτόν τον λόγο αυξάνουν την καταστολή, διαβεβαιώνουν σε όλους τους τόνους ότι οι πλειστηριασμοί θα συνεχιστούν και μάλιστα το βάρος θα δοθεί στους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς.

Η κυβέρνηση για να καλύψει το θέμα και να δικαιολογήσει την καταστολή επιδίδεται σε ένα όργιο ψεμάτων, γκεμπελικού τύπου: ότι δήθεν οι πλειστηριασμοί θα αφορούν τους «στρατηγικούς κατοκλήρωτες, τους μεγαλοκαρχαρίες, τους ισχυρούς, ενώ η λαϊκή κατοικία θα προστατευτεί. Μιλούν για βίλες, μεζονέτες και εργοστασιάρχες τους οποίους δήθεν καλύπτει το κίνημα ενάντια στους πλειστηριασμούς. **Είναι όλα ψέματα!** Κανένα κίνημα δεν υπερασπίζεται τους πλούσιους και τις βίλες τους, αλλά τους δεκάδες χιλιάδες που κινδυνεύουν να χάσουν τα σπίτια τους για σωθούν οι τράπεζες. Καμία νομοθετική ρύθμιση δεν υπάρχει που να προστατεύει την πρώτη κατοικία (η ΕΕ δεν συζητάει καν το ενδεχόμενο να υπάρξει). Αυτό για το οποίο φωνάζει η κυβέρνηση είναι μια άτυπη και προφορική συμφωνία με τις τράπεζες! Συμφωνία η οποία δεν αφορά την κατάσχεση των σπιτιών η οποία γίνεται κανονικά (τράπεζες και δημόσιο εκδίδουν χιλιάδες κατασχετήρια) αλλά μια αναβολή της ημερομηνίας πλειστηριασμού...

Ακόμα και ο Νόμος Κατσέλη-Σταθάκη αφορά ένα πολύ μικρό κομμάτι περιπτώσεων που κινούνται ήδη στα όρια της εξαθλίωσης και έτσι κι αλλιώς σε ένα χρόνο η ισχύς του θα λήξει. Επιπλέον όποια συμφωνία και να υπάρχει με τις τράπεζες κανείς δεν λέει τι θα γίνει με τα κερδοσκοπικά funds, τους γύπες που με νόμο της κυβέρνησης αγοράζουν χιλιάδες δάνεια και περιμένουν στη γωνία.

Τα ψέματα τους όμως καταρρίπτονται από την πραγματικότητα. Ήδη, από την πρώτη μέρα των πλειστηριασμών, βγήκαν στο σφυρί πρώτες κατοικίες εργαζομένων και φτωχών, με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα το υπόγειο διαμέρισμα 43 τ.μ. ηλικιωμένης στην Αθήνα.

Η μάχη των πλειστηριασμών είναι μάχη ζωής και θανάτου για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι κινητοποιήσεις του προηγούμενου διαστήματος στα Ειρηνοδικεία κατάφεραν να αναβάλλουν την εφαρμογή του μέτρου, που τώρα όμως έρχεται ακόμα πιο επιτακτικά. Αυτή η μάχη δεν θα κριθεί μόνο στα Ειρηνοδικεία και τα γραφεία των συμβολαιογράφων, αλλά κυρίως στις γειτονιές. Εκεί πρέπει, ακολουθώντας και το παράδειγμα των Ισπανών εργαζομένων, να σχηματίσουμε Επιτροπές Δράσης και Δίκτυα Αλληλεγγύης, που θα υπερασπίζονται στην πράξη τα σπίτια από τα ΜΑΤ, τα κοράκια των τραπεζών και των funds. Το μόνο νόμιμο, το μόνο σωστό, το μόνο που μετράει, είναι να σωθούν τα σπίτια των εργαζομένων και των φτωχών. Με οργάνωση και αγώνα σε κάθε γειτονιά να κάνουμε τη μάχη των πλειστηριασμών την αρχή ενός νέου κύκλου αγώνων που θα συντρίψει τα μνημόνια, τις κυβερνήσεις τους και την ΕΕ.

■ Γιώργος Θ.

Τριήμερο Πολυτεχνείου 2017

Αφορμή προβληματισμού για την κρίση του κινήματος και της αριστεράς

Ο φετινός εορτασμός της Εξέγερσης του Νοέμβρη του '73 σηματοδεύτηκε από μία **άκρως προβληματική κατάσταση**, η οποία υποχρεώνει σε αυτοκριτική, προβληματισμό και αλλαγή στάσης τις δυνάμεις που αναφέρονται στο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα.

Τα ξημερώματα της 15^{ης} Νοέμβρη, μια δράκα περιθωριακών που επικαλούνται τον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο, κλειδαμπάρωθηκαν στο Πολυτεχνείο, απαγορεύοντας την είσοδο αγωνιστών, οργανώσεων, συλλογικοτήτων. Αυτός ο σφετερισμός έληξε το απόγευμα της 16^{ης} Νοέμβρη, μετά από ενέργειες της «Ταξικής Αντεπίθεσης» και κομματιών του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου, οπότε και μπήκαν στον χώρο αριστερές οργανώσεις και φοιτητικοί σύλλογοι.

Δεν είναι η πρώτη φορά που εμφανίζονται αυτές οι περιθωριακές ομάδες, με ανάλογη δράση, σαν αποτέλεσμα της συνολικής κρίσης του συστήματος που χτυπάει ιδιαίτερα σκληρά τη νεολαία αλλά και της κρίσης του εργατικού κινήματος (και των αριστερών οργανώσεων), που αδυνατεί στην παρούσα φάση να δώσει σε ευρύτερες μάζες, θετική διέξοδο και όραμα. Τέτοιες ομάδες τείνουν εύκολα να άγονται και να φέρονται από το αστικό κράτος και τους μηχανισμούς του. Είτε σε σχεδιασμούς προβοκάτσιας είτε σαν έκφραση της αποπολιτικοποίησης των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών. Η αμαύρωση της Εξέγερσης, η ακύρωση του εορτασμού και της πορείας είναι σταθεροί στόχοι αυτών των μηχανισμών, ειδικά στα χρόνια των Μνημονίων¹. Είναι λάθος να εθελotuφλεί κανείς μπροστά σ' αυτές τις στοιχειώδεις αλήθειες. Δυστυχώς, τα τελευταία χρόνια υπήρξε αρκετή ανοχή σ' αυτό το πρόβλημα και δεν έγινε έγκαιρα προσπάθεια για τον περιορισμό του, καταρχήν με πολιτικό τρόπο. **Ευθύνη έχουν όλες οι δυνάμεις του κινήματος**. Ιδιαίτερα όμως ο αναρχικός/αντιεξουσιαστικός χώρος, καθώς ανέχεται κι έχει εκθρέψει ιδεολογικά, πολιτικά και πρα-

κτικά τέτοιες ομάδες και πρακτικές. Φυσικά, η κοινή δράση με αγωνιστές ή συλλογικότητες του α/α χώρου, είναι επιθυμητή (και σε κάποιο βαθμό ενισχυτική για το κίνημα), πάντα όμως με βάση τις αρχές της εργατικής δημοκρατίας, και τις προϋποθέσεις που προκύπτουν από αυτήν.

Η Αριστερά επιβεβαίωσε με την στάση της την σημαντική κρίση της, αυτή τη φορά σε βαθμό παράλυσης. Η στάση του ΚΚΕ ήταν η αναμενόμενη, προτίμησε να αποχωρήσει, αποδεχόμενο πρακτικά την ακύρωση του εορτασμού. Αποδεικνύοντας ότι δεν θέλει να αμφισβητήσει πραγματικά μια κατάσταση που βολεύει το αστικό κράτος. Φάνηκε άλλη μια φορά το λάθος απόψεων που βλέπουν στο ΚΚΕ μια κάπως παραπλανημένη «ταξική δύναμη». Όσοι απ' την άλλη θεωρούσαν ότι «απαγορεύοντας» κόμματα, οργανώσεις κ.λπ. «καταφέρνουν πλήγμα στους Κνίτες», αποδεικνύονται όχι μόνο αναποτελεσματικοί αλλά και σταλινικότεροι των σταλινικών.

Τα σημαντικότερα συμπεράσματα όμως προκύπτουν από την τεράστια αδυναμία που επέδειξε η εξωκοινοβουλευτική αριστερά. Η κατάσταση πράγματι δεν ήταν απλή, αλλά έπρεπε να γίνουν κάποιες στοιχειώδεις, κοινές ενέργειες. Όμως δεν μπήκε κανένας πολιτικός στόχος για την απομάκρυνση των περιθωριακών από το Πολυτεχνείο με κάποια συγκέντρωση/πορεία, που θα επιβαλλόταν καταρχήν πολιτικά στο σκορποχώρι της «κατάληψης». Ακόμη και όταν μπήκαμε στο Πολυτεχνείο, δεν υπήρξε το παραμικρό σχέδιο ούτε διάθεση συνεννόησης για να δράσουμε με κάποιες κοινές δεσμεύσεις ως προς την περιφρούρηση και την καλύτερη δυνατή οργάνωση της επόμενης ημέρας (17/11). Αντίθετα επικράτησε ένα απέραντο «βλέποντας και κάνοντας», που κινδύνευσε να κρατήσει μέχρι και την ώρα τη διαδήλωσης, αφού είχε προηγηθεί ρεσιτάλ ασυναρτησιών.

Φυσικά όλα τα παραπάνω είχαν και επιπτώσεις, αφού στην πράξη οι εκδηλώσεις του

3μέρου ακυρώθηκαν, η μαζικότητα και μαχητικότητα της πορείας υπονομεύτηκε, ενώ είναι ανησυχητικό το τι απειλείται για τη συνέχεια ή για επόμενες χρονιές.

Η αδυναμία να πραγματοποιηθεί το «αυτονόητο», δηλαδή να δημιουργηθεί μια συντονιστική επιτροπή που θα οργάνωνε βασικά πράγματα, δεν πιστεύουμε ότι είναι κυρίως πρακτικής φύσης. Οι βασικοί πολιτικοί λόγοι είναι: (α) Η απομάκρυνση μεγάλης μερίδας των οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς από τις επαναστατικές αρχές του Ενιαίου Μετώπου και της Εργατική Δημοκρατία που επεκτείνεται σε νοσηρές καταστάσεις για όργανα και μορφές πάλης όπως π.χ. ένα συντονιστικό Φ.Σ. ή μία συντονιστική επιτροπή μεταξύ των οργανώσεων. (β) Η υποτίμηση των προβλημάτων που έχει δημιουργήσει η κρίση – και η κρίση του κινήματος. Που οδηγεί σε υπερβολικές αυταπάτες ότι μπορεί να συνεχιστεί μια «κανονικότητα», μέσα στην οποία να δρουν και αυτές οι αριστερές δυνάμεις (ως συνδικαλιστικές φοιτητικών συλλόγων, ως δυναμικό οργανώσεων κ.λπ.). (γ) Μίας έντονης τάσης περιχαράκωσης, απομόνωσης και προβοκατορολογίας που καταλήγει σταθερά να υπερεκτιμά τις δυνάμεις των αστικών κρατικών μηχανισμών. Όλα τα παραπάνω αναδείχθηκαν, καθώς χτυπόταν η Εξέγερση του Πολυτεχνείου, το πιο emblematico γεγονός της ταξικής πάλης μεταπολεμικά, ορόσημο για τη συγκρότηση της ελληνικής άκρας αριστεράς. Αυτές οι εκτιμήσεις μας επιβεβαιώνονται το τελευταίο διάστημα και από το απόλυτα εκφυλισμένο επίπεδο σχέσεων ανάμεσα σε ορ-

γανώσεις και ομάδες, δηλ. Μέχρι την άσκηση φυσικής βίας μεταξύ τους.

Η προσπάθεια της ΟΚΔΕ στις 15 και 16/11 ήταν: 1. Να υπάρχει μια στοιχειώδης πολιτική αντιμετώπιση του θέματος, με διαρκή παρουσία αγωνιστών έξω από το Πολυτεχνείο, που να δίνει το στίγμα της πάλης για το άνοιγμα του Πολυτεχνείου. 2. Να δοθεί η κατεύθυνση ότι οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς παλεύουν να ανοίξει το Πολυτεχνείο, με πολιτικούς και κινηματικούς όρους. 3. Για να γίνει αυτό ήταν απαραίτητη η συγκρότηση Συντονιστικής Επιτροπής των οργανώσεων της άκρας/επαναστατικής αριστεράς (που εύκολα θα μπορούσε να διευρυνθεί). Δυστυχώς, αυτό το τελευταίο, φαίνεται να είναι έξω από κάθε λογική και πρακτική στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά σήμερα².

Απέναντι σ' αυτές τις λάθος πρακτικές, αυτή την κατάσταση βαθιάς κρίσης, που απειλεί με αποσύνθεση, η ΟΚΔΕ έχει αποφασίσει να παλέψει για την αλλαγή της με όλο το πολιτικό σθένος και επιμονή που χρειάζεται.

1. Αναλυτικότερα βλ. ανακοίνωση της ΟΚΔΕ: <http://www.okde.gr/archives/6783>

2. Αναλυτικότερα βλ. ανακοίνωση της ΟΚΔΕ: <http://www.okde.gr/archives/6836>

Θήβα: Να γίνει άμεσα η αναστήλωση της προτομής του Παντελή Πουλιόπουλου

Ο Παντελής Πουλιόπουλος γεννήθηκε το 1900 στη Θήβα και μεγάλωσε εκεί. Ήταν γόνος αστικής οικογένειας, ο πατέρας του ήταν έμπορος, η μάνα του φαρμακοποιός. Είχε άλλα πέντε αδέρφια. Τελείωσε γυμνάσιο και λύκειο στη Θήβα. Το 1919 πέρασε στη νομική σχολή Αθηνών και γρήγορα ενστερνίστηκε την ιδεολογία του επαναστατικού Μαρξισμού. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να τον αποκηρύξει ο πατέρας του, που στη διαθήκη του γράφει «δεν του αφήνω τίποτα λόγου που έγινε κομμουνιστής». Το 1920 στρατεύτηκε στο μέτωπο της Μικράς Ασίας, όπου μπήκε σε οργανωμένο πυρήνα στρατιωτών του ΣΕΚΕ. Συνελήφθησαν και στάλθηκαν στο στρατοδικείο κατηγορούμενοι για «εσχάτη προδοσία». Γλίτωσαν με την κατάρρευση του μετώπου. Με την επιστροφή τους στην Αθήνα και με επικεφαλής τον Πουλιόπουλο δημιουργήθηκε η Ένωση Παλαιών Πολεμιστών. Οι αποφάσεις του συνεδρίου της γράφτηκαν απ' αυτόν (ψευδώνυμο Φίλιππος Ορφανός), κυκλοφόρησαν σε βιβλίο με τον τίτλο *Πόλεμος κατά Πολέμου*.

Στα 1924 στο Γ' Έκτατο Συνέδριο του ΣΕΚΕ (που μετατρέπεται σε ΚΚΕ) ο Πουλιόπουλος εξελέγη γραμματέας (πρώτος γενικός γραμματέας). Στο μεταξύ είχε μάθει σχεδόν δέκα ξένες γλώσσες.

Στις αρχές του 1925 συλλαμβάνεται μαζί άλλα μέλη της ΚΕ για την θέση που επεβλή-

θη από την Βαλκανική Ομοσπονδία των ΚΚ στο ΚΚΕ για «Ανεξάρτητη Μακεδονία-Θράκη». Μνημειώδης έχει μείνει η «απολογία» του στο αστικό δικαστήριο. Φυλακίστηκε ενάμιση χρόνο και μετά την κατάρρευση του Πάγκαλου απελευθερώθηκε από την εξορία το 1926. Σε ηλικία 26 ετών επανεκλέγεται ξανά παμψηφεί γραμματέας του ΚΚΕ.

Γρήγορα αντιλήφθηκε ότι η κατάσταση στο κόμμα δεν ήταν καλή. Οι σταλινικοί έχουν ήδη αρχίσει την προσπάθεια ελέγχου των ΚΚ παγκόσμια. Το 1926 αποσύρεται στη Θήβα, ενώ το 1927 στο Γ' τακτικό συνέδριο υποστήριξε ότι πρέπει να γίνουν γνωστά τα κείμενα της Αριστερής Αντιπολίτευσης του Τρότσκι. Κατηγορείται για λικβινταρισμό [διαλυτικός]. Η ομάδα του Πουλιόπουλου βγάζει το περιοδικό *Νέο Ξεκίνημα* με βάση τις περιφημες εφτά θέσεις κατά του σταλινισμού.

Στις 25 Σεπτεμβρίου 1927 διαγράφεται από το ΚΚΕ, ενώ διαγράφεται το ίδιο περίπου διάστημα και η ενωμένη αντιπολίτευση. Τον Γενάρη του 1928 κυκλοφορεί το περιοδικό *Σπάρτακος* από την ομάδα της ενωμένης αντιπολίτευσης, με πρωτεργάτες τους Πουλιόπουλο, Παστία Γιατσόπουλο, Σεραφείμ Μάξιμο κ.ά.

Το 1934 ιδρύει την ΟΚΔΕ. Ταυτόχρονα σαν δικηγόρος υπεράσπιζε τους καταδικωμένους και κρατούμενους αγωνιστές. Πολλά και ανεκτίμητα είναι τα θαυμάσια έργα του, με κορυφαίο το *Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική*

επανάστατη στην Ελλάδα; (κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη, καθώς και η συλλογή *Διαλεχτά Έργα*). Στις αρχές του '30 παντρεύτηκε τη Φιλισία Στάθη χωρίς να κάνουν παιδιά.

Το 1935 η ΟΚΔΕ ενώθηκε με τον Νέο Δρόμο στην Ενιαία ΟΚΔΕ, με εφημερίδα τον Προλετάριο. Στη δικτατορία του Μεταξά, ο Πουλιόπουλος επικηρύχθηκε με το πιο υψηλό ποσό (25 χιλιάδες δραχμές). Πιάστηκε και φυλακίστηκε στις φυλάκες Αβέρωφ, στη συνέχεια στην Ακροναυπλία. Εκεί οι σταλινικοί δεν δέχτηκαν τους τροτσκιστές, που αναγκάστηκαν να έχουν δική τους ομάδα συμβίωσης. Μάλιστα οι σταλινικοί είχαν ρίξει το σύνθημα «θάνατος στους τροτσκιστές».

Στον πόλεμο, όταν έσπασε το μέτωπο με τη ναζιστική εισβολή, οι αρχές του στρατοπέδου ήταν σε κατάσταση διάλυσης και σχεδόν παρακαλούσαν τους κρατούμενους να δραπετεύσουν. Ο Πουλιόπουλος έκανε εκ μέρους των τροτσκιστών την πρόταση σε κοινή συνεδρίαση με τους σταλινικούς, αλλά η ηγεσία τους την απέρριψε ως «τυχοδιωκτική» – με αποτέλεσμα οι μεταξικές αρχές να τους παραδώσουν όλους φασίστες, εκτός από τα υψηλόβαθμα στελέχη, που χρησιμοποιήσαν αργότερα τον μηχανισμό του ΚΚΕ για να δραπετεύσουν!

Το 1942 ο Πουλιόπουλος μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο της Λάρισας. Το 1943 οι αντάρτες ανατίναξαν μια αμαξοστοιχία στο

Κούρνοβο και οι Ιταλοί φασίστες εκτέλεσαν 106 κρατούμενους για αντίποινα στο Νεζερό της Λάρισας. Ανάμεσά τους, μαζί με τον Πουλιόπουλο ήταν οι τροτσκιστές Νώντας Γιαννακός, Πάννης Μακρής, Πάννης Ξυπόλυτος και ο αρχειομαρξιστής Δ. Λαμπροπούλος. Μπροστά στο απόσπασμα, ο Πουλιόπουλος μίλησε ιταλικά στους φαντάρους για τον δι-εθνισμό, την ανάγκη της σοσιαλιστικής επανάστασης ενάντια στο σφαγείο του ιμπεριαλιστικού πολέμου. Οι φαντάροι αρνήθηκαν να πυροβολήσουν και την εκτέλεση έκανε ο Ιταλός αξιωματικός πυροβολώντας στο κεφάλι.

Η ΟΚΔΕ έχει κινητοποιηθεί για την αποκατάσταση της προτομής του Π. Πουλιόπουλου (είχε φτιαχτεί επί δημαρχίας Θανάση Σκούμα) στη γενέτειρά του. Έχει δημιουργηθεί μια επιτροπή για την αποκατάσταση, ένας ελάχιστος φόρος τιμής στον θεμελιωτή του Επαναστατικού Μαρξισμού στην Ελλάδα. Στην επιτροπή συμμετέχουν τρεις σύντροφοι της ΟΚΔΕ, ο πρώην δήμαρχος Σκούμας, ο αγωνιστής της περιοχής Πύργος Αποστολόπουλος, εκπρόσωπος του Εργατικού Κέντρου Θήβας (ο πρόεδρος του συνδικάτου στην «Μόρνος», Βασίλης Κουτουλούης), ο πρώην βουλευτής Πάννης Σταθάς, ο Σπύρος Κουρκούτης (μέλος του αυτοδιαχειριζόμενου κοινωνικού και πολιτιστικού χώρου Σφήνα), συγγενείς του Πουλιόπουλου και άλλοι αγωνιστές.

■ Πάννης Φουφουδάκης

Προεδρικές Εκλογές στη Χιλή Η Ριζοσπαστική Αριστερά στο προσκήνιο

Στις 19 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε ο πρώτος γύρος των προεδρικών εκλογών στην Χιλή, με κύριους αντιπάλους Αλεχάντρο Γκιγέρ, υποψήφιο διάδοχο της απερχόμενης πρόεδρου Μισέλ Μπατσελέτ από την κυβερνώσα «Νέα Πλειοψηφία» (Ν.Π., συμμαχία Σοσιαλιστικού Κόμματος, Κομμουνιστικού Κόμματος και άλλων τεσσάρων κομμάτων) και τον πρώην πρόεδρο (2010-2014) και μεγαλοεπιχειρηματία Σεμπασιτιάν Πινιέρα, ηγετική φυσιογνωμία της συντηρητικής δεξιάς, ηγούνταν της συμμαχίας «Χιλή Προχωράμε» (Χ.Π.), ενός σχηματισμού τεσσάρων δεξιών κομμάτων. Για πρώτη φορά συμμετείχε στις εκλογές ένας νέος συνασπισμός, το «Ευρύ Μέτωπο» (Ε.Μ.), νεοιδρυθέν μέτωπο με συμμετοχή της ριζοσπαστικής αριστεράς που, όπως όλα δείχνουν, θα παίξει καθοριστικό ρόλο στις εξελίξεις.

Ο Πινιέρα ήρθε πρώτος με 36,66% των ψήφων, ενώ ο Γκιγιέ έλαβε το 22,64%. Τρίτη αναδείχθηκε η Μπεατρίς Σάντσες, υποψήφια του Ε.Μ, κάνοντας την έκπληξη και κερδίζοντας το 20,7% των ψήφων. Τέταρτος, με 8% των ψήφων, ήρθε ο ακροδεξιός Χοσέ Αντόνιο Καστ, νοσταλγός του Πινοσέτ, με τη χούντα του οποίου συνδέεται προσωπικά (είναι αδερφός υπουργού της δικτατορικής κυβέρνησης Πινοσέτ). Η πολύ σημαντική αποχή (54%) έδωσε τον τόνο σε αυτές τις εκλογές, δείχνοντας το τέλμα στο οποίο έχει φτάσει το μεταδικτατορικό πολιτικό σύστημα στη Χιλή. Η ψήφος έπαψε να είναι υποχρεωτική το 2012 (επί Πινιέρα) με σκοπό την εξώθηση των μαζών στην αποπολιτικοποίηση, αλλά σήμερα η αποχή παίρνει περισσότερο διαστάσεις συνολικής απόρριψης στα πολιτικά κόμματα και το καθεστώς.

Η κοινωνική διάρθρωση στη Χιλή και η πολιτική ζωή της χώρας είναι βαθιά επηρεασμένη από τα χρόνια της δικτατορίας του Πινοσέτ (1973-1989) και την ακραία νεοφιλελεύθερη αποσύνθεση της κοινωνίας που αυτή επέφερε. Η εφαρμογή ενός νεοφιλελεύθερου άγριου καθεστώτος με στόχο την καθυπόταξη της εργατικής τάξης ήταν μια στρατηγική επιλογή της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών, και από αυτό το μοντέλο δεν μπόρεσαν να απομακρυνθούν ούτε οι ρεφορμιστές απολογητές του καπιταλισμού, που διαχειρίστηκαν την κοινωνία και την οικονομία στα χρόνια της χιλιανής Μεταπολίτευσης – με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα την εικοσαετία 1990-2010: Είκοσι χρόνια διακυβέρνησης της Σοσιαλδημοκρατίας και της Χριστινοδημοκρατίας. Η διακυβέρνηση της Μπασελέτ δεν ανέτρεψε καθόλου τον βασικό κορμό της ελεύθερης οικονομίας και ειδικότερα των επιθέσεων της κυβέρνησης Πινιέρα. Τα μεγάλα φοιτητικά και μαθητικά κινήματα για δωρεάν παιδεία της περιόδου 2011-2013 την βοήθησαν να ανέλθει στην εξουσία, υποσχόμενη την ικανοποίηση των αιτημάτων τους, φορολογική ελάφρυνση των μαζών και μια συνταγματική μεταρρύθμιση. Οι μεταρρυθμίσεις της Μπασελέτ στην παιδεία όχι μόνο δεν μπόρεσαν να συγκρουστούν με τον νεοφιλελεύθερο πυρήνα της εκπαίδευσης, αλλά αντικατέστησαν τις επιδοτήσεις στους φοιτητές με επιδοτήσεις στους «παρόχους εκπαίδευσης», ενώ μόνο 28% των φοιτητών έχουν πρόσβαση στην δωρεάν ανώτατη εκπαίδευση (είχε υποσχεθεί το 80%). Οι φορολογικές ελαφρύνσεις είχαν ανώδυνο χαρακτήρα για το μεγάλο κεφάλαιο, ενώ το κορυφαίο θέμα της συνταγματικής αναθεώρησης (ακόμη βρίσκεται σε ισχύ το σύνταγμα του 1980, αν και με ορισμένες αναθεωρήσεις) δεν προχώρησε μέχρι τέλους.

Η σημαντική εκλογική επιτυχία του Ε.Μ. αιφνιδίασε το πολιτικό σύστημα, ενώ το μέτωπο θα διαδραματίσει καθοριστικό για το τελικό αποτέλεσμα του δεύτερου γύρου, που θα πραγματοποιηθεί στις 17 Δεκεμβρίου. Το Ε.Μ. κατάφερε πάρα πολύ γρήγορα να μετατραπεί σε μια εθνική δύναμη κερδίζοντας 20 από τις 155 έδρες – περισσότερες από το Σ.Κ. και διπλάσιες από το Κ.Κ. Το Ε.Μ., που ιδρύθηκε τον Ιανουάριο του 2017, είναι ένας ετερόκλητος συνδυασμός, χωρίς συμπαγή ιδεολογικά και πολιτικά χαρακτηριστικά (συνυπάρχουν οργανώσεις του φιλελεύθερου κέντρου με οργανώσεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς), συμπεριλαμβάνοντας δυνάμεις που ηγήθηκαν του φοιτητικού κινήματος το 2011. Το Ε.Μ. αποτελεί προϊόν μιας δεκαετίας πολιτικών εξελίξεων στη ριζοσπαστική αριστερά, κυρίως μετά τα φοιτητικά κινήματα του 2006 και του 2011, με τη δημιουργία μιας σειράς νέων πολιτικών οργανώσεων που προσάθησαν να δώσουν πολιτική έκφραση στην εμπειρία αυτών των κινήματων και να γενικεύσουν τους σκοπούς του αγώνα τους. Τέτοιες πολιτικές οργανώσεις της ριζοσπαστικής αριστεράς είναι οι **Δημοκρατική Επανάσταση**, **Αυτόνομη Αριστερά**, **Αυτόνομο Κίνημα** κ.ά. Σε αυτές τις οργανώσεις έρχονται να προστεθούν οργανώσεις εξωκοινοβουλευτικές της μεταπολιτευτικής περιόδου όπως το **Ανθρωπιστικό Κόμμα**, οι **Πράσινοι** κ.λπ., ενώ ένας τρίτος πόλος αφορά οργανώσεις που έχουν προκύψει ως διασπάσεις της Ν.Π. και δεν έχουν σχέση με την ριζοσπαστική αριστερά, αλλά ψάχνουν να βρουν πολιτικό καταφύγιο μπροστά στις γρήγορες αλλαγές στο πολιτικό σύστημα.

Παρ' ό,τι σε παγκόσμια κλίμακα υπάρχουν σε αφθονία τραγικές εμπειρίες και χαμένες ευκαιρίες για την Αριστερά, ειδικά τα τελευταία χρόνια (Σύριζα, Ποδέμος, Μπλόκο της Αριστεράς, ΝΑΚ κ.ά), η απουσία σημαντικών επαναστατικών κομμάτων και μιας επαναστατικής Διεθνούς (4η Διεθνής) διευκολύνει τον αποπροσανατολισμό και το κυνήγι του «εύκολου δρόμου» για τις οργανώσεις της ριζοσπαστικής αριστεράς, με τίμημα τη μετάλλαξη ή εξαφάνισή τους. Ένας τέτοιος κίνδυνος απειλεί αναμφίβολα και την χιλιανή ριζοσπαστική αριστερά, όπως και πολλές άλλες οργανώσεις παγκοσμίως.

Αναμφίβολα οι ευκαιρίες για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος και την οργάνωση της αντεπίθεσής του στη Χιλή είναι πολύ σημαντικές. Για να αξιοποιηθούν οι δυνατότητες, οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς δεν πρέπει να πέσουν στην παγίδα της «πίεσης» ή του «μικρότερου κακού», αλλά οφείλουν να δουλέψουν μεθοδικά για τη συγκρότηση ενός ταξικού μετώπου που θα ξαναπιάσει το νήμα της Χιλιανής Επανάστασης του 1970-73, θα προσανατολίσει την εργατική τάξη στην αποτίναξη του δικτατορικού σοκ και θα οικοδομήσει το δικό της επαναστατικό κόμμα.

P.B.

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Νίκη για πάνω από 120 εργαζόμενους στο ξενοδοχείο Hilton της πόλης Στάμφορντ, στην πολιτεία του Κονέκτικατ. Πέτυχαν τη δημιουργία σωματείου με 110 ψήφους υπέρ και 5 κατά, σε ψηφοφορία στις 4/12. Στις αρχές Νοέμβρη, οι εργαζόμενοι «στρίμωξαν» τον διευθυντή του ξενοδοχείου, ανακοίνωσαν την απόφασή τους για δημιουργία σωματείου και απαίτησαν την αναγνώρισή του. Στο πολυτελές ξενοδοχείο οι εργασιακές συνθήκες είναι άθλιες, με χαμηλούς μισθούς, ακριβή ασφάλιση από την εταιρία (με αποτέλεσμα πολλοί να μένουν ανασφάλιστοι για να περिसώσουν κάτι από τον μισθό τους), τεράστια εντατικοποίηση και αυταρχισμό από τους διευθυντές. Οι καθαριστές πρέπει να καθαρίζουν 40 δωμάτια στη βάρδιά τους, στο υποστελεχωμένο εστιατόριο τραυματίζονται από τον φόρτο εργασίας και πολλοί εργαζόμενοι εξαρτώνται από τα φιλοδωρήματα της υψηλής κοινωνίας, ενώ κάνουν δεύτερη και τρίτη δουλειά για να επιβιώσουν.

Με την κινητοποίηση των εργαζομένων ξεκίνησε και η αντίδραση της εργοδοσίας, με στελέχη από όλη τη χώρα να φτάνουν στο ξενοδοχείο ειδικά για να εκφοβίσουν και να συκοφαντήσουν τον δίκαιο αγώνα. Οι εργαζόμενοι, ωστόσο, είχαν πλατιά στήριξη των εργαζομένων της πόλης αλλά και ευρύτερα, ενώ αντιπροσωπεία φοιτητών από τρία πανεπιστήμια της πολιτείας βρέθηκαν στο χώρο εργασίας για να εκφράσουν την στήριξή τους και συναντήθηκαν με την εργοδοσία για να βάλουν τέλος στην αντισυνδικαλιστική προπαγάνδα της. Ακόμα, στις 13/11 πραγματοποιήθηκε πορεία με την στήριξη πολλών εργαζομένων και άλλων νεοιδρυθέντων σωματείων της πολιτείας.

Μετά από τη σημαντική αυτή νίκη, αρχίζει, όπως λένε οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, ο ουσιαστικός αγώνας για την υπογραφή σύμβασης με αξιοπρεπείς μισθούς, ασφάλιση για όλους, ανθρώπινες συνθήκες εργασίας.

ΙΝΔΙΑ

Ζμερη καθιστική διαμαρτυρία έξω από το κοινοβούλιο έκαναν εργάτες από όλη την Ινδία, ενάντια στην κεντρική κυβέρνηση του Ναρέντρα Μόντι, στο Νέο Δελχί στις 9-11 Νοέμβρη. Η κινητοποίηση προετοιμάζονταν για 3 μήνες, οργανώθηκε και συντονίστηκε από αριστερές οργανώσεις και τουλάχιστον 10 συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες, συγκεντρώνοντας μόνο την πρώτη μέρα πάνω από 100 χιλιάδες εργαζόμενους. Τα συνδικάτα ζητούν αύξηση μισθών, καλύτερες συλλογικές συμβάσεις, σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων και της περικοπής των κοινωνικών δαπανών. Την κινητοποίηση στήριξαν και αγρότες, που αντιμετωπίζουν πρόβλημα επιβίωσης σε όλη τη χώρα, εξαιτίας της χαμηλής τιμής των προϊόντων αλλά και των δανείων που πρέπει να αποπληρώσουν.

Κεντρικό στόχο της καμπάνιας αποτέλεσε και η προώθηση της συνείδησης της ενότητας των εργαζομένων ενάντια στον θρησκευτικό φονταμενταλισμό του ινδουιστικού-εθνικιστικού κυβερνώντος κόμματος και η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των θρησκευτικών μειονοτήτων που βρίσκονται σε διωγμό. Οι διοργανωτές προσανατολίζονται σε γενική απεργία στις αρχές του νέου έτους, την τρίτη τα τελευταία χρόνια, με τις δύο προηγούμενες να αποτελούν ίσως τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις που έχει γνωρίσει το παγκόσμιο εργατικό κίνημα, με δεκάδες εκατομμύρια να συμμετέχουν στην κάθε μια (ίσως και πάνω από 100 εκ. στην πιο πρόσφατη).

ΒΡΥΞΕΛΕΣ

45.000 Καταλανοί διαδήλωσαν στις Βρυξέλες την Πέμπτη 7/12, καταγγέλλοντας την καταστολή που δέχεται αυτός ο λαός από το Ισπανικό Κράτος αλλά και την συνενοχή των ιμπεριαλιστών της ΕΕ. Στη διαδήλωση κυριαρχούσαν συνθήματα για την ανεξαρτησία της Καταλονίας και τον σεβασμό της δημοκρατικής απόφασης του λαού της, για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων, αλλά και τα «Ξύπνα Ευρώπη» και «Λαοί της Ευρώπης, ξεσηκωθείτε» – ενώ κυμάτιζε η Estelada, η εθνική σημαία των Καταλανών, που είναι απαγορευμένη στην Ισπανία.

Μια τέτοια διαδήλωση, στην καρδιά της Ευρώπης, από τη μαζική «αντιπροσωπεία» ενός ολόκληρου λαού, είναι ένα πρωτοφανές ιστορικό γεγονός. Οι διαδηλωτές έφτασαν στις Βρυξέλες ταξιδεύοντας πάνω από 1.300 χλμ., με κονβόι που είχαν φρακάρει τους αυτοκινητόδρομους της Γαλλίας Τα διεθνή (και ελληνικά ΜΜΕ) έσπευσαν βέβαια να αποσιωπήσουν το γεγονός...

Προκήρυξη της ΟΚΔΕ για την επίσκεψη Ερντογάν

► **Κοινοί αγώνες – Διεθνισμός των Λαών σε Ελλάδα και Τουρκία**
 ► **Ενάντια στο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και τον Πόλεμο**
 ► **Λευτεριά στους 9 Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές**

Η άθλια κυβέρνηση Τσίπρα προσπαθεί να «αξιοποιήσει» την επίσκεψη Ερντογάν για να αποπροσανατολίσει τον ελληνικό λαό από τα μνημονιακά μέτρα-σφαγείο της 3ης αξιολόγησης, ενώ την ίδια ώρα το καθεστώς στην Τουρκία παγιώνει τον αυταρχικό κατήφορό του. Δύο ηγεσίες εξίσου αντιδραστικές, που καταδυναστεύουν τους λαούς τους, συναντιούνται με μια ατζέντα παραπλανητική και επικίνδυνη για τις εργατικές και λαϊκές μάζες των δύο χωρών.

Η κυβέρνηση, στο πλαίσιο ενίσχυσης του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, που απαιτεί η πλήρης εφαρμογή των Μνημονίων, φρόντισε να απαγορευτούν οι σημερινές πορείες στο κέντρο.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά στις 28/11, μετά από έφοδο της Αντιτρομοκρατικής κατ' εντολή Τόσκα, συνελήφθησαν 9 Τούρκοι και Κούρδοι αγωνιστές και κατηγορήθηκαν για «τρομοκρατία», χωρίς σοβαρά ενοχοποιητικά στοιχεία. Όπως φαίνεται ξεκάθαρα στις φωτογραφίες που δημοσιεύθηκαν, οι συλληφθέντες κακοποιήθηκαν βάνουσα απ' την αστυνομία και κάποιοι δυσκολεύονται ακόμη και να περπατήσουν. Και παλιότερα είχαν οργανωθεί τέτοιες επιθέσεις των ελληνικών κρατικών μηχανισμών καταστολής ενάντια στους αγωνιστές από την Τουρκία και το Κουρδιστάν, πιο πρόσφατα απ' την κυβέρνηση Σαμαρά, σε στενή συνεργασία και πάλι με το τουρκικό κράτος και τους ιμπεριαλιστές.

Η ατζέντα της επίσκεψης, από τη μία ή την άλλη πλευρά, μπορεί να βγάζει κερδισμένους μόνο τους εθνικιστές, μιλιταριστές και πολεμοκάπηλους σε Ελλάδα και Τουρκία, καθώς και τους ιμπεριαλιστές. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα, η προσφυγή σ' έναν σάπιο εθνικισμό (μαζί με τον αδιάστατο φιλοατλαντισμό) είναι απαραίτητη για

να παίξει ο ελληνικός καπιταλισμός τον ρόλο του πιο πρόθυμου υπηρέτη των συμφερόντων ΗΠΑ και ΝΑΤΟ στην περιοχή. Για να στεριώσει τις συμμαχίες του με τα πιο αιματοβαμμένα και αντιδραστικά καθεστώτα (Αίγυπτος, Ισραήλ, Σ. Αραβία). Αυτή η πορεία είναι τρομακτικά επικίνδυνη για τον ελληνικό λαό και όλους τους λαούς της περιοχής. Και πάνω απ' όλα είναι απαραίτητη για να επιβάλλει τον μαύρο αυταρχισμό των Μνημονίων, με την προπαγάνδα των «εθνικών κινδύνων», ενάντια στον «εσωτερικό εχθρό», το εργατικό κίνημα και τους αγώνες.

Πόσο αντιδραστικές είναι οι αστικές τάξεις και οι άρχουσες ελίτ στις δύο χώρες, φαίνεται από τη συνεργασία τους για να κρατούν φυλακισμένους και εξαθλιωμένους τους μετανάστες ή να τους απελαύνουν πίσω στην κόλαση του πολέμου και της πείνας (ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας).

Εργαζόμενοι και νεολαία σε Ελλάδα και Τουρκία πρέπει να παλέψουμε μαζί, ενάντια στον πόλεμο, τον εθνικισμό,

τους ιμπεριαλιστές. Για την ανατροπή όλων των αντιδραστικών αστικών τάξεων, για μια διεθνιστική, σοσιαλιστική διέξοδο από το χάος των ανταγωνισμών και των πολέμων.

ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ. Εχθρός μας το κεφάλαιο, η στρατοκρατία, οι ιμπεριαλιστές. Κοινοί αγώνες ενάντια στην κατάπνιξη των δημοκρατικών ελευθεριών, στις επεμβάσεις, τον πόλεμο. Κάτω η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας. Κάτω οι συμμαχίες των ελληνικών κυβερνήσεων με τα αντιδραστικά καθεστώτα Αιγύπτου-Ισραήλ. Όχι στις νέες εξοπλιστικές δαπάνες. Έξω οι βάσεις και το ΝΑΤΟ.

Ο.Κ.Δ.Ε. 7.12.2017

Η καταδίκη του Ράτκο Μλάντιτς

Με αφορμή την καταδίκη από το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης του σέρβου Ράτκο Μλάντιτς σε ισόβια, κλείνει μια από τις πιο σκοτεινές σελίδες της σύγχρονης βαλκανικής ιστορίας, του **πολέμου στην Βοσνία**.

Ο Μλάντιτς, μεγάλωσε στη Βοσνία του Τίτο και έγινε αξιωματικός του Λαϊκού Στρατού. Όταν η χώρα άρχισε να διαλύεται το 1991, τοποθετήθηκε αρχηγός του 9ου Σώματος Στρατού στις επιχειρήσεις κατά των κροατικών δυνάμεων στο Κνιν. Αργότερα ανέλαβε τη διοίκηση της Β' Στρατιωτικής Περιφέρειας, με έδρα το Σεράγεβο. Τον Μάιο του 1992, όταν η Εθνοσυνέλευση των Σέρβων της Βοσνίας επί προεδρίας Ράντοβαν Καραζίτς, αποφάσισε τη δημιουργία του σερβοβοσνιακού στρατού, ο Μλάντιτς επελέγη ως επικεφαλής. Τον Ιούλιο του 1995, ξεκίνησε στρατιωτική επιχείρηση στην Σρεμπρένιτσα, όπου δολοφονήθηκαν 8.000 άμαχοι μουσουλμάνοι. Μ' αυτή την αφορμή, το ΝΑΤΟ ξεκίνησε βομβαρδισμούς ενάντια στους Σερβοβόσνιους.

Η σφαγή στη Σρεμπρένιτσα αναφέρεται και παρουσιάζεται διεθνώς από τη δημοσιογραφία των ιμπεριαλιστών, των νατοϊκών επιτελείων και αυτών που τους ακολουθούν, ως ένα από τα χειρότερα εγκλήματα σε βάρος άμαχου πληθυσμού από το τέλος του Β' ΠΠ – και ο Μλάντιτς ως ένας από τους πιο αιμοσταγείς, αδιάστακτους δολοφόνους. Δεν είναι όμως αυτή η αλήθεια. Λίγες βδομάδες μετά, διαπράχθηκε στην Κροατία μια πραγματική γενοκτονία, που αποσιωπάται συστηματικά, η σφαγή στην Κράινα. Στις 3 Αυγούστου 1995, κροατικές στρατιωτικές δυνάμεις, ως απόγονοι των Ουστάσι (*), υποστηριζόμενες από τις ΗΠΑ και καθοδηγούμενες από Αμερικάνους ανώτατους στρατιωτικούς, επιτέθηκαν στην Κράινα (περιοχή

της Κροατίας όπου κατοικούσαν σχεδόν αποκλειστικά Σέρβοι επί επτά αιώνες), κατακρεουργώντας 14.000 ανθρώπους και διώχνοντας άλλους 300.000, σχεδόν όλους Σέρβους. Ακόμη κι έπειτα από καιρό, θανατώνονταν όσοι Σέρβοι, ηλικιωμένοι κυρίως, είχαν παραμείνει στα σπίτια τους, αδυνατώντας να ακολουθήσουν τους εκατοντάδες χιλιάδες ομοεθνείς τους, που εγκατέλειπαν κακήν κακώς την περιοχή. Πυρπολήσεις σπιτιών και επιθέσεις ακόμη και εναντίον των «κονβόι» αμάχων που αποχωρούσαν έντρομοι, συμπλήρωσαν το έγκλημα.

Η σφαγή στην Κράινα έχει σχεδόν διαγραφεί από την επίσημη ιστορία, καθώς δεν μπορεί να εξυπηρετήσει τα κατασκευάσματα που επινόησαν οι ιμπεριαλιστές και το ΝΑΤΟ, περί αναγκαιότητας δηλαδή πολέμου στη Βοσνία ενάντια στο «μαύρο πρόβατο» των Βαλκανίων, την «εθνικιστική Σερβία» και τον «τύραννο» Μιλόσεβιτς. Για να μπορέσουν έτσι να δικαιολογήσουν την επέμβασή τους, να νομιμοποιήσουν τα φρικαλέα εγκλήματα που διέπραξαν κάτω από το μανδύα της «ανθρωπιστικής βοήθειας» και φυσικά για να αποκρύψουν την αλήθεια. Ότι για τη **Νέα Τάξη Πραγμάτων των ιμπεριαλιστών** και τα σχέδια τους, για (1) τον κατακερματισμό της Βοσνίας, καθώς ήταν σημείο αναφοράς στην ενοποίηση των βαλκανικών λαών, (2) την επέκταση του ελέγχου τους στην ευρύτερη περιοχή, **η Σερβία αποτελούσε εμπόδιο.**

Η ιστορία έχει επαναληφθεί πολλάκις, αφού αυτά τα «επιχειρήματα» χρησιμοποιούν ιμπεριαλιστές και ΝΑΤΟ μετά τη λήξη του Ψυχρού Πολέμου ως δικαιολόγηση των επεμβάσεών τους: ανθρώπινα δικαιώματα, ηθικοί λόγοι, εθνικισμός, δυτικές αξίες, τρόπος ζωής και πολιτισμός. Έτσι εκμεταλλεύτηκαν τη «Σρεμπρένιτσα», εξαφανίζοντας την «Κράινα». Δαιμονοποιή-

σαν μια εθνο-τητα, τους Σέρβους, εκμεταλλεύτηκαν τον υπαρκτό εθνικισμό του Μλάντιτς, αλλά και τους εθνικισμούς και διαιρέσεις ανάμεσα στους λαούς της Βοσνίας, τους όξυναν τόσο ώστε να δημιουργηθεί εμφύλιος και να επέμβουν ως «ειρηνευτές». Οι Ιταλοί ιμπεριαλιστές χρηματοδότησαν τους Σλοβένους εθνικιστές, οι Γερμανοί τους Κροάτες, οι Αγγλο-Αμερικάνοι τους μουσουλμάνους της Βοσνίας. Η εκδίωξη και οι σφαγές ενάντια στους Σέρβους της Σλοβενίας, Κροατίας και Βοσνίας Ερζεγοβίνης ήταν καθημερινό φαινόμενο το 1991 και το 1992. Η εφαρμογή αυτής της πολιτικής ήταν που οδήγησε στις σφαγές στο Πάλε, στο Μόσταρ, στην Κράινα, στην Σρεμπρένιτσα και αλλού.

Ο Μλάντιτς είναι ο υπεύθυνος για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν στη Σρεμπρένιτσα, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να συγκριθεί με την **βαρβαρότητα των ιμπεριαλιστών φονιάδων**, που αιματοκύλησαν την περιοχή. Η τυφλή μονομέρεια ενάντια στον σέρβικο εθνικισμό είναι εξαιρετικά επικίνδυνη, καθώς δίνει πολιτικό «άλλοθι» στους ιμπεριαλιστές και το ΝΑΤΟ και παραγνώνει το πόσο μεγάλη απειλή αποτελούν για τον πλανήτη και την ανθρωπότητα.

Τα διεθνή δικαστήρια των ιμπεριαλιστών καταδίκασαν τους Μλάντιτς και Καραζίτς ως εγκληματίες πολέμου. Ποιος όμως θα καταδικάσει τους υποκριτές σφαγείς ιμπεριαλιστές σε Ουάσινγκτον, Βρυξέλες, Βερολίνου για τα τερατώδη εγκλήματά τους; Για τη διάλυση της Βοσνίας, τους πολέμους σε Ιράκ, Αφ-

γανιστάν, Λιβύη κ.ά.; Για τον βιασμό και εξευτελισμό ολόκληρων πολιτισμών που πρεσβεύουν κάτι διαφορετικό; Για τον πόλεμο στη Συρία, το αιματηρό χάος στη Μ. Ανατολή, που απειλεί να σύρει στη βαρβαρότητα του πολέμου για άλλη μια φορά την ανθρωπότητα; Για τα μνημόνια και τις φασιστικές νεοφιλελεύθερες πολιτικές, που επιβάλλουν στην εργατική τάξη εξαπλώνοντας τη φτώχεια και την υπανάπτυξη; Μόνο το εργατικό κίνημα, μέσα από την οργάνωσή του και την ανάπτυξη επαναστατικών κινημάτων μπορεί και πρέπει να σταματήσει αυτές τις αντιδραστικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις – για να μη βιώσει ποτέ ξανά ο κόσμος νέες Σρεμπρένιτσες και Κράινες.

(*) Κροατική φασιστική/εθνικιστική οργάνωση ενεργή το διάστημα 1929-1945. Τα μέλη της δολοφόνησαν εκατοντάδες χιλιάδες Σέρβους, Ρομά και Εβραίους κατά τον Β' ΠΠ. Τον Απρίλιο του 1941 με την ίδρυση του Ανεξάρτητου Κράτους της Κροατίας (NDH) –κράτος μαριονέτα της ναζιστικής Γερμανίας και της φασιστικής Ιταλίας– χρησιμοποιήθηκαν ως στρατός στην κατεχόμενη Βοσνία-Ερζεγοβίνη για την αντιμετώπιση των αντιστασιακών δυνάμεων, των παρτιζάνων. Το αντάρτικο οργανώθηκε από το ΚΚ Βοσνίας, στελεχώθηκε κυρίως από Σέρβους κομμουνιστές. Στην ηγεσία του ήταν ο Τίτο.

■ Άννα Ασλανίδη

Πραξικόπημα στη Ζιμπάμπουε

Το πραξικόπημα στη Ζιμπάμπουε στις 15 Νοέμβρη και η πτώση του προέδρου Ρόμπερτ Μουγκάμπε μια εβδομάδα μετά, είναι ίσως το μεγαλύτερο πολιτικό γεγονός στη χώρα από το 1980 που απέκτησε την ανεξαρτησία της από την Βρετανία.

Σημερινά της Τετάρτης 15/11 ο στρατός κατέλαβε βασικά κυβερνητικά κτίρια και τηλεοπτικούς σταθμούς, ενώ συνέλαβε και περιόρισε κατ' οίκον τον Μουγκάμπε και σημαντικά κυβερνητικά στελέχη.

Η Ζιμπάμπουε μέχρι το 1980

Η αντιαποικιακή επανάσταση μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο αποσταθεροποίησε το ιμπεριαλιστικό σύστημα. Η άμεση κυριαρχία με τη δημιουργία προτεκτοράτων, που δεν ήταν παρά οικόπεδα των μητροπολιτικών καπιταλισμών, μετατράπηκε σε έμμεση. Από τη Βρετανική Εταιρία Νοτίου Αφρικής του Σέσιλ Ρόουντς περάσαμε στη Νότια Ροδεσία το 1923, στη Ροδεσία το 1965 και τελικά στη Ζιμπάμπουε το 1980.

Ο Μουγκάμπε βρισκόταν στην εξουσία από το 1980, ως πρωθυπουργός και έπειτα ως πρόεδρος. Ταυτόχρονα ήταν πρόεδρος της Εθνικής Ένωσης – Πατριωτικό Μέτωπο (ZANU–PF). Το κόμμα αυτό προέκυψε μετά το 1987, από τη συγχώνευση δύο οργανώσεων που είχαν αναδειχθεί στον πόλεμο κατά της βρετανικής αποικιοκρατίας. Ήταν επηρεασμένες από ριζοσπαστικές, αντιιμπεριαλιστικές ιδέες, τον panaφρικανισμό και αργότερα, με τον Μουγκάμπε, η Ζιμπάμπουε συμμετείχε στην κίνηση των αδεσμεύτων. Ωστόσο, η ηγεσία και ο ρόλος τους δεν μπορούσε να ξεπεράσει τα όρια μιας μικροαστικής μπουρζουαζίας, η οποία σύμφωνα και με τα λόγια του επαναστάτη Φραντς Φανόν «ανακάλυψε την ιστορική αποστολή της ως ενδιάμεσου για τον διεθνή καπιταλισμό».

Η Ζιμπάμπουε σύμφωνα με τον Μουγκάμπε είχε υιοθετήσει μια «σοσιαλιστική πολιτική». Έλεγε ότι η κυβέρνησή του, που έχει δεσμευτεί ως προς τον σοσιαλισμό, αναγνωρίζει τον καπιταλισμό ως μια ιστορική πραγματικότητα, που επειδή δεν μπορεί να αποφευχθεί, πρέπει να αξιοποιηθεί, να ρυθμιστεί, να μετατραπεί σε εταίρο.

Για κάποιο διάστημα, ωστόσο, η κυβέρνηση ZANU–PF μπόρεσε να προχωρήσει σε περιορισμένες μεταρρυθμίσεις: κατώτατος μισθός, βελτίωση της προστασίας των εργαζομένων, μεταρρυθμίσεις σε υγεία και εκπαίδευση.

Το πραξικόπημα

Στις 21 Ιουλίου 2016, ο σύνδεσμος βετεράνων του εθνικοαπελευθερωτικού πολέμου της Ζιμπάμπουε (ZNLWVA), παραδοσιακά φίλα προσκείμενος στον Μουγκάμπε, τον αποκάλεσε ούτε λίγο ούτε πολύ «δικτάτορα». Από εκεί και πέρα η αντίστροφη μέτρηση είχε αρχίσει.

Το καθεστώς στα χρόνια της διακυβέρνησης Μουγκάμπε γινόταν ολοένα πιο διεφθαρμένο, πλούτιζε σε κραυγαλέα αντίθεση με την πλειοψηφία της κοινωνίας, που καταπιεζόταν και υπέφερε. Δημιουργήθηκε ένα μεγάλο στρώμα γραφειοκρατών στο ZANU–PF αλλά και στον στρατό. Η εξουσία ισορροπούσε ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο πόλους, αλλά ταυτόχρονα είχαν δημιουργηθεί διάφορες ανταγωνιστικές φατρίες, που προετοιμάζονταν για τη διαδοχή του Μουγκάμπε.

Έτσι, μια βασική αιτία του πραξικοπήματος ήταν η κλιμακούμενη ένταση μεταξύ της φατριάς μέσα στο ZANU–PF, που ήταν κοντά στη σύζυγο του προέδρου, Γκρέις Μουγκάμπε, και εκείνων που ήταν κοντά στον πρώην αντιπρόεδρο Μνανγκάγκουα.

Ο Μνανγκάγκουα (βετεράνος στον απελευθερωτικό αγώνα και πρώην υπουργός Κρατικής Ασφάλειας) υποστηρίζεται κυρίως από μια παλαιότερη γενιά μαχητών του ZANU–PF. Αυτοί περιλαμβάνουν πολλούς αξιωματικούς του στρατού (ΖΝΑ), μεταξύ αυτών τον Αρχηγό του Γενικού Επιτελείου Κωνσταντίν Τσιουένγκα. Στα μάτια τους, η Γκρέις και η «ομάδα G40» (γενιά 40) εκπροσωπούσε ένα σύνολο νεοεισερχόμενων στο κόμμα, που άρχισαν να αποκτούν μεγάλη δύναμη.

Ο Μουγκάμπε απέλυσε μια σειρά από ανώτερους βετεράνους πολέμου και στην συνέχεια, στις 6 Νοεμβρίου, τον ίδιο τον Μνανγκάγκουα. Ο στρατός και η ομάδα Μνανγκάγκουα αντιλήφθηκαν ότι η ευκαιρία για να παρέμβουν και να σταματήσουν την άλωση του κόμματος από τους «G40» ήταν μοναδική, αλλά ίσως και η τελευταία.

Ο Τσιουένγκα δήλωσε ότι «καταδικάζει τους αντιπάλους του Μνανγκάγκουα και προειδοποιεί ότι λόγω πολιτικής αστάθειας, οι στρατιωτικοί δεν θα διστάσουν να επέμβουν».

Το πραξικόπημα για την επιβολή Μνανγκάγκουα ήταν

σε εξέλιξη, αλλά ήταν σημαντικό για τον στρατό να δώσει μια νομιμοποίηση αλλά και λαϊκή υποστήριξη. Γι' αυτό ασκήθηκε πίεση στον Μουγκάμπε να παραιτηθεί και να διορίσει αντικαταστάτη τον Μνανγκάγκουα. Αυτό θα επέτρεπε στον δεύτερο να αναλάβει νόμιμα τα ηνία της εξουσίας.

Για κάποιες μέρες, ο Μουγκάμπε αρνιόταν να υποχωρήσει. Οι διαμαρτυρίες που καλέστηκαν από βετεράνους του πολέμου, και ο στρατός που τις επέτρεψε, ενέτειναν την πίεση, ενώ το ZANU–PF τον καθαίρεσε, ορίζοντας αντικαταστάτη τον Μνανγκάγκουα. Ο Μουγκάμπε υποχώρησε, παραιτούμενος τελικά στις 21 Νοέμβρη. Ο Μνανγκάγκουα ορκίστηκε νέος πρόεδρος στις 24. Η κρίση που δεν μπορούσε να λυθεί πολιτικά, αλλά ούτε από μια ανεξάρτητη επέμβαση των λαϊκών μαζών, λύθηκε –προσωρινά ίσως– με τη βοήθεια του στρατού.

Τέλος, όπως συμβαίνει σε όλη την Αφρική, αυτές οι αλλαγές καθεστώτων συνδέονται με γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς, καθώς η Κίνα έχει μια μεγάλη οικονομική διείσδυση, απειλώντας παραδοσιακά ερείσματα των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Οι ελπίδες των λαϊκών μαζών ότι η πτώση του Μουγκάμπε μετά από 37 χρόνια μπορεί να σημάνει μια μεγαλύτερη αλλαγή και βελτίωση της ζωής τους, είναι σχεδόν βέβαιο ότι γρήγορα θα διαψευστούν. Ήδη σχεδόν το μισό νέο υπουργικό συμβούλιο αποτελείται από προηγούμενους διατελέσαντες υπουργούς και στρατιωτικούς σε θέσεις κλειδιά.

Καμία λύση δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την αυτοοργάνωση των μαζών, που θα βασίζεται στις δικές τις δυνάμεις, όργανα και αγώνες. Ειδικά σε μια χώρα που η ανεργία υπολογίζεται στο 90%, ενώ πάνω από 73% ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, κανένα μέλλον δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς μια ριζική αντικατάσταση του πολιτικού, οικονομικού και κοινωνικού συστήματος, χωρίς το σπάσιμο από τους ντόπιους αλλά και διεθνείς πάτρונες, που εκμεταλλεύονται τη Ζιμπάμπουε και το λαό της.

ΟΝΔΟΥΡΑ

Πραξικοπηματική ανατροπή του εκλογικού αποτελέσματος με τις ευλογίες των ΗΠΑ

Χωρίς επίσημο νικητή εξακολουθούν να παραμένουν, 10 ημέρες μετά τη διεξαγωγή τους στις 26 Νοεμβρίου, οι προεδρικές εκλογές στην Ονδούρα, αν και σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, μεθοδεύεται, με την αρωγή του Ανώτατου Εκλογοδικείου η επανεκλογή του νυν, δεξιού, αμερικανόφιλου προέδρου Χουάν Ορλάντο Ερνάντες, ηγέτη του ακραίου νεοφιλελεύθερου Εθνικού Κόμματος της Ονδούρας. Ο κύριος αντίπαλος του, Σαλβαδόρ Νασράλα, είναι επικεφαλής της «Συμμαχίας της Αντιπολίτευσης εναντίον της Δικτατορίας» ενός συνασπισμού κομμάτων με κορμό τις δυνάμεις του Εθνικού Μετώπου Λαϊκής Αντίστασης. Στο μεταξύ και παρά την απαγόρευση κυκλοφορίας που έχει επιβάλλει από τις 1/12 η κυβέρνηση, άγριες συγκρούσεις έχουν ξεσπάσει στην πρωτεύουσα Τεγκουσιγκάλπα και σε πολλές άλλες πόλεις, μεταξύ πλήθους κόσμου που διαμαρτύρεται για νοθεία και παραποίηση του εκλογικού αποτελέσματος και των δυνάμεων ασφαλείας που δεν διστάζουν να χτυπούν στο ψαχνό. 3 νεκροί, 20 τραυματίες και εκατοντάδες συλλήψεις είναι ο μέχρι στιγμής απολογισμός.

Όταν, στις αρχές της εβδομάδας, με

καταμετρημένα πάνω από τα μισά ψηφοδέλτια, έγινε φανερό ότι στην πρώτη θέση και με διαφορά πέντε μονάδων ερχόταν η Συμμαχία της Αντιπολίτευσης, η καταμέτρηση διακόπηκε. Όταν ξανάρχισε η καταμέτρηση, η κατάσταση είχε αντιστραφεί με τον Ερνάντες να προηγείται με 1,5 μονάδα – διαφορά που διατηρείται μέχρι στιγμής, με επίσημα καταμετρημένο το 92% των ψήφων. Το αίτημα της Συμμαχίας για επανακαταμέτρηση ψήφων σε τρεις εκλογικές περιφέρειες όπου η συμμετοχή παρουσιάζεται να φτάνει το 75%, τη στιγμή που σε όλη τη χώρα κυμάνηκε στο 50-55% δεν έγινε δεκτό. Για να κατευνάσει τις αντιδράσεις, το Ανώτατο Εκλογοδικείο ανακοίνωσε την καταμέτρηση με το χέρι των ψηφοδελτίων από 1.031 κάλπες για τις οποίες υπήρχαν ανησυχίες για παρατυπίες.

Η νίκη της αριστερής αντιπολίτευσης – όποιο κι αν είναι το επίσημο αποτέλεσμα – είναι ακόμη μεγαλύτερη αν αναλογιστεί κανείς τα μέσα που χρησιμοποίησε ο Ερνάντες: Πρώτα απ' όλα, τον έλεγχο του ίδιου του Ανώτατου Εκλογοδικείου, που, ανάμεσα στα άλλα, επέτρεψε τη συμμετοχή του στις εκλογές κατά παράβαση του Συντάγματος που προβλέπει μόνο μία τετραετία σε κάθε πρόεδρο. Επιστρατεύτηκαν επίσης, η εξαγορά ψήφων, η δημιουργία χι-

λιάδων φιλοκυβερνητικών ψεύτικων προφίλ και ψευτο-ενημερωτικών ιστότοπων, η καλλιέργεια κλίματος τρομοκρατίας για υποτιθέμενες ανατρεπτικές ενέργειες της αντιπολίτευσης την ημέρα των εκλογών, η εξασφάλιση ενός ελεγχόμενου μηχανισμού μετάδοσης των αποτελεσμάτων με την ανάθεση σε συγκεκριμένη εταιρεία, κ.ο.κ.

Είναι η δεύτερη φορά που το Εθνικό Κόμμα πραγματοποιεί εκλογική νοθεία, στις εκλογές του 2013 ο Ερνάντες είχε πάλι «κερδίσει» την υποψηφία της αντιπολίτευσης Σιομάρα Κάστρο, σύζυγο του τότε εκλεγμένου προέδρου Μανουέλ Σελάγια. Ο Σελάγια το 2009 είχε ανατραπεί από αμερικανοκίνητο στρατιωτικό πραξικόπημα όταν τόλμησε να αλλάξει την εξωτερική πολιτική του προσεγγίζοντας την Βενεζουέλα και την Κούβα και να θίξει τα συμφέροντα των πολυεθνικών θέτοντας περιορισμούς στην ανεξέλεγκτη εξόρυξη, την καταστροφή του περιβάλλοντος και την παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Τους πραξικοπηματίες διαδέχτηκε ο Πορφύριο Λόμπο και μετά ο Ερνάντες που αποκατέστησαν την εξάρτηση της χώρας από τις ΗΠΑ, τις πολυεθνικές, τους γαιοκτήμονες και τους ναρκέμπορους που λυμαίνονται τη χώρα.

Στη νέα του τετραετία, ο Ερνάντες σχεδιάζει να προωθήσει τη δημιουργία «αυτόνομων πόλεων» που θα λειτουργούν υπό ειδικό καθεστώς, θα διαθέτουν δική τους φορολογική πολιτική, νομικό σύστημα και αστυνομία, θα μπορούν να αναπτύξουν

δική τους βιομηχανία και να προχωρούν σε δικές τους εμπορικές συμφωνίες. Θα αποτελούν με άλλα λόγια, περιοχές απόλυτα ελεγχόμενες από τις πολυεθνικές που δεν θα περιορίζονται από κανέναν και τίποτα. Ήδη το Εθνικό Κόμμα έχει καταργήσει τους περιορισμούς στην εξόρυξη που είχε επιβάλλει ο Σελάγια και πέρασε καινούργιο νόμο που επανέφερε το καθεστώς της ανεξέλεγκτης παραχώρησης αδειών εξόρυξης χωρίς περιορισμούς. Αυτό είναι το σύντομο βιογραφικό του ανθρώπου που εμπλέκεται σε πλήθος σκανδάλων, κατηγορείται για διασπάθιση δημόσιου χρήματος, διαφθορά και στενές σχέσεις με τα καρτέλ ναρκωτικών, που με τις ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφάρμοσε οδήγησε σε ακόμα μεγαλύτερη εξαθλίωση τα 9 εκατομμύρια κατοίκους της χώρας του, το 60% των οποίων ζει κάτω από το όριο της φτώχειας.

Είναι λοιπόν αναμενόμενο οι ΗΠΑ, δια του Foreign Office, να δηλώνουν ότι: «Μια νίκη του Ερνάντες δεν θα είναι καλή μόνο για την Ονδούρα, αλλά και για την περιοχή και τις ΗΠΑ. Η Ουάσινγκτον έχει επενδύσει σημαντικά ποσά στην Κεντρική Αμερική για να συμβάλλει στην αλλαγή της κατάστασης, στην ασφάλεια και την οικονομία.» Επιπλέον, με «κακούς» συνομιλητές τις κυβερνήσεις του Ελ Σαλβαδόρ και της Γουατεμάλα, το να χάσει τον Ερνάντες θα ήταν πραγματικό πλήγμα.

■ Μαρία Κτιστάκη

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ – ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ!

Τίποτα δεν έχει αλλάξει 9 χρόνια μετά την δολοφονία του Α. Γρηγορόπουλου

Το βράδυ του Σαββάτου της 6ης Δεκέμβρη του 2008, πέφτει νεκρός από τις σφαίρες του μπάτσου Ε. Κορκονέα στα Εξάρχεια, ο 15χρονος Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος. Από την πρώτη στιγμή τα εγχώρια ΜΜΕ επιχειρούν να παραμορφώσουν την πραγματικότητα φτάνοντας στο σημείο να παραποιήσουν το βίντεο της δολοφονίας! Την ίδια στιγμή καλείται συγκέντρωση στόμα με στόμα και μέσω δικτύων αντιπληροφόρησης. Μέσα σε λίγες ώρες συγκεντρώνονται εκατοντάδες κόσμου στα Εξάρχεια, η πορεία, στην οποία θα επιτεθούν τα ΜΑΤ θα καταλήξει σε ολονύχτια σύγκρουση μαζί τους.

Από τις 8/12 (ημέρα κορύφωσης των γεγονότων) και για τις επόμενες εβδομάδες οι καταλήψεις σχολείων αποκτούν χαρακτηριστικά χιονοστιβάδας και εξαπλώνονται σε κάθε γωνιά της χώρας. Πραγματοποιούνται επίσης καταλήψεις σχολών και δημοσίων κτιρίων. Οι πορείες είναι καθημερινές με μαζική συμμετοχή μαθητών και συνοδεύονται από πολυώρους αποκλεισμούς δρόμων, η εμφάνιση της αστυνομίας αποτελεί casus belli και συχνά οι κινητοποιήσεις καταλήγουν σε πολιορκίες και επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα. Οι απόπειρες καταστολής των διαδηλώσεων σε συνδυασμό με τη στάση των ΜΜΕ, δηλώσεις πολιτικών αλλά και του Α. Κούγια (συνηγόρου υπεράσπισης του Κορκονέα), οξύνουν το μένος των διαδηλωτών απέναντι στις δυνάμεις καταστολής, την κυβέρνηση αλλά και το σύστημα συνολικά.

Για εβδομάδες η κυβέρνηση της ΝΔ

θα βρεθεί σε βαθιά κρίση, επιλέγοντας να επενδύσει στην εκτόνωση του κινήματος, η οποία τελικά θα έρθει μετά από έναν μήνα ως αποτέλεσμα της ελλιπούς ανάπτυξης δομών αυτοοργάνωσης και συντονισμού, όσο και της αδυναμίας βαθύτερης πολιτικοποίησης του. Το ΠΑΣΟΚ από τη μεριά του επιθυμούσε την πτώση της κυβέρνησης, όμως δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να γίνει σε συνθήκες εξέγερσης. Η στάση του ΣΥΡΙΖΑ ήταν να συμμετέχει στις κινητοποιήσεις, φροντίζοντας βέβαια να καταδικάζει τη βία γενικά. Το ΚΚΕ, όπως κάθε φορά που οι μάζες περνούν στο προσκήνιο, επιδίδονταν σε ακατάσχετη προβοκατορολογία από την μία ενώ από την άλλη, έκανε με κάθε ευκαιρία δηλώσεις νομιμοφροσύνης. Σύμφωνα με την τότε γ.γ. Α. Παπαρήγα: «Στην πραγματική λαϊκή επανάσταση δεν θα σπάσει ούτε τζάμι».

Ενάντια σε κόμματα, ΜΜΕ και καταστολή, το κίνημα εξαπλωνόταν και έτεινε προς την εξέγερση, αμφισβητώντας παρατεταμένα το κρατικό μονοπώλιο της βίας. Ενδεικτικό του κλίματος των ημερών ήταν πρωτοσέλιδο με τίτλο «Εκτόνωση ή ακραία αστυνομικά μέτρα», ενώ στις 11/12 εμφανίστηκε διμοιρία της ΕΚΑΜ, ιστορική στιγμή ανάλογη των γεγονότων, δεδομένου πως ποτέ πριν δεν είχε αντιπαρατεθεί με διαδηλωτές. Παρά την απότομη υποχώρηση του κινήματος, η βουτηγμένη στα σκάνδαλα κυβέρνηση της ΝΔ υπέστη συντριπτική φθορά από την κοινωνική έκρηξη του Δεκέμβρη, ενώ η απομόνωση και το ρεζιλικί της ΕΛ.ΑΣ. οδήγησε αργότερα στην δημιουργία των δολοφόνων της «ΔΕΛΤΑ» για

την αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση των διαδηλωτών.

Η έκρηξη του Δεκέμβρη όμως δεν ξεφύτρωσε από το πουθενά, η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση βρισκόταν στην αρχή της. Υπήρχε για την ντόπια ελίτ η αναγκαιότητα άμεσης προσαρμογής στην κατάσταση με μία κολοσσιαία (διαστάσεων μνημονίου) επίθεση στα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα των εργαζομένων και κυρίως της νεολαίας. Το μένος του κατεστημένου εναντίον της νεολαίας είχε κορυφωθεί ανάμεσα στα παραπάνω και λόγω της ανεπιτυχούς αντιπαράθεσης μαζί της στο κίνημα των φοιτητικών καταλήψεων του 2006-2007 και θα εκφραστεί με κατ' εξακολούθηση «μεμονωμένα περιστατικά» (βλ. π.χ. Υπόθεση ζαρντινιέρα), μέχρι που στις 6/12/2008 μία θανατηφόρα σφαίρα να πυροδοτήσει την κοινωνική έκρηξη η οποία αποκάλυψε τον ρόλο της αστυνομίας στα μάτια της κοινωνίας και έφερε απότομα στην επιφάνεια όλα τα κοινωνικά προβλήματα που εντέχνως προσπαθούσε να κρύψει κάτω από το χαλί το αστικό καθεστώς.

Η νεολαία με την ευαισθησία του «κοινωνικού βαρόμετρου» – για να θυμηθούμε τον χαρακτηρισμό του Τρότσκι – θα εξεγερθεί δίνοντας μία εικόνα από το μέλλον,

από την διетία του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου 2010-2012. Άλλωστε πολλοί από τους μαθητές ή και τους φοιτητές, τους νέους εργαζομένους και μετανάστες 2ης γενιάς που συμμετείχαν θα ξαναγίνουν οι ανώνυμοι και συλλογικοί πρωταγωνιστές των γεγονότων λίγα χρόνια μετά. Οι αναταράξεις του Δεκέμβρη έγιναν αισθητές μέχρι το εξωτερικό, με τον πρόεδρο της Γαλλίας Ν. Σαρκοζί να αναγκάζεται να αναδιπλωθεί όσον αφορά εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις στη Γαλλία εκείνη την περίοδο.

Εννέα χρόνια μετά, όλες οι αιτίες που πυροδότησαν την κοινωνική έκρηξη είναι περισσότερο οξυμένες. Σήμερα που για την εφαρμογή των μνημονίων θα ορθωθεί ξανά ένα τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης είναι αναγκαία όσο ποτέ μία νικηφόρα εξέγερση, με τη νεολαία – που αντιμετωπίζει νέους κτηνώδεις βάρβαρους όρους εκμετάλλευσης – στην πρώτη γραμμή, δημιουργώντας τις συνθήκες για μια καθοριστική αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας.

Δεκέμβρης 1944

73 χρόνια από τη μεγάλη προδοσία της ελληνικής επανάστασης 1942-49

Τον Δεκέμβρη του 1944 πραγματοποιείται το σημαντικό-τερο κομμάτι της προδοσίας της ελληνικής επανάστασης εκείνης της περιόδου. Το ΚΚΕ και η σταλινική ηγεσία του, με σωρεία εγκληματικών αποφάσεων και τακτικών λαθών, απόρροια της προδοτικής στρατηγικής του ΚΚΕ, θα οδηγήσει τις λαϊκές μάζες και το εργατο-αγροτικό κίνημα σε μια τραγωδία.

Η γραφειοκρατικοποίηση του ΚΚΕ, που ολοκληρώθηκε στα τέλη της δεκαετίας του '20 παρά τις προσπάθειες της Αριστερής Αντιπολίτευσης του Παντελή Πουλιόπουλου, αλλά και ο περαιτέρω εκφυλισμός από την ηγεσία Ζαχαριάδη, που επιβλήθηκε από τον Στάλιν, ήταν οι πυρήνες των αιτιών για τη στρατηγική του ΚΚΕ στη συνέχεια. Πριν ακόμα από την εκφυλισμένη από τον σταλινισμό Κομμουνιστική Διεθνή, η 6η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ το 1934 υιοθέτησε τη θεωρία των σταδίων και τη στρατηγική του «Λαϊκού Μετώπου», που αποτέλεσαν τη βάση για τις αποφάσεις της ηγεσίας του ΚΚΕ τα επόμενα χρόνια. Το ΚΚΕ ουσιαστικά έπαψε να καλεί τους εργαζομένους να πάρουν την εξουσία και προωθούσε τη συμμαχία με αυτό που η ηγεσία του θεωρούσε «προοδευτική» αστική τάξη, με κατάληξη το Σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα το 1936 με το βενιζελικό κόμμα. Ακόμα και η εξέγερση του Μάη του '36 και η δολοφονία δεκάδων εξεγερμένων εργαζομένων από την κυβέρνηση Μεταξά - πριν καθιερωθεί ως δικτατορία - δεν μετatóπισε

ούτε στο ελάχιστο τη στρατηγική του ΚΚΕ.

Στην αρχή της περιόδου της Κατοχής, το ΚΚΕ είχε λιγότερα από 10.000 μέλη και αποτελούσε τον κύριο πυλώνα του ΕΑΜ. Η πολιτική του ΕΑΜ δεν ήταν τίποτα παραπάνω από αγώνας σε ανοιχτή συμμαχία και σύμπλευση με το βρετανικό στρατόπεδο - μιας και αντίστοιχη πολιτική είχε και ο Στάλιν μετά την εισβολή του Χίτλερ - στο πλαίσιο της εθνικής ενότητας. Αυτοί που διεξήγαγαν όμως τον αγώνα στα βουνά και στις πόλεις άρχισαν να δημιουργούν δομές λαϊκής αυτοοργάνωσης για κάτι παραπάνω. Η φρικτική κατάσταση που είχε προκαλέσει για τις λαϊκές μάζες η προθυμία ελλήνων αστών να γίνουν δεκανίκι των ναζί ή μαυραγορίτες και η πολιτική της αντίστασης από την Αίγυπτο της αγγλόφιλης ελληνικής αστικής τάξης δημιούργησαν ένα περιβάλλον μέσα στο οποίο αναπτυσσόταν πολιτική εμπειρία για το πώς είναι να έχουν εξουσία οι λαϊκές μάζες, όπως συνέβαινε σε περιοχές της ελληνικής υπαίθρου. Μετά την αποχώρηση του γερμανικού κατοχικού στρατού τον Οκτώβρη του 1944, η κατάσταση στην Ελλάδα ήταν εξαιρετικά επικίνδυνη για την ελληνική αστική τάξη και τον βρετανικό ιμπεριαλισμό. Όμως, η σταλινική γραφειοκρατία είχε αποφασίσει να ξεπουλήσει τον αγώνα των ελληνικών μαζών, αποσπώντας κάποια ανταλλάγματα από τους ιμπεριαλιστές. Το ΚΚΕ είχε ήδη υπογράψει τις εγκληματικές συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας, που πρακτικά παρέδιδαν την εξουσία στους βρετανούς ιμπεριαλιστές

και τη βασιλική κυβέρνηση και επέτρεπαν την απρόσκοπτη απόβαση των βρετανικών στρατευμάτων και των ελεγχόμενων από Βρετανούς και βασιλικούς «Ιερού Λόχου» και Ορεινής Ταξιαρχίας. Την ίδια ώρα, με την ΟΠΛΑ εξόντωνε όποιον τολμούσε να αμφισβητήσει την πολιτική του από τα αριστερά ή απλά τολμούσε να αντιτίθεται στη σταλινική γραφειοκρατία. Παράλληλα, προετοίμαζε τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, ενάντια στη θέληση όσων διεξήγαγαν την επανάσταση στην υπαίθρο με επικεφαλής τον Άρη Βελουχιώτη.

Ο Τσώρτσιλ είχε προαποφασίσει να αντιμετωπίσει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ όπως αντιμετώπιζον οι κατοχικοί στρατοί τους εξεγερμένους, την ίδια στιγμή όμως το ΚΚΕ προσδοκούσε σε ένα κομμάτι από την κοινοβουλευτική πίτα και τίποτα παραπάνω. Οι Βρετανοί έδωσαν τελεσίγραφο για τον πλήρη αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, ενώ, από τότε που ξεκίνησε ο αφοπλισμός του ΕΛΑΣ, χίτες και ταγματασφαλίτες εξόντωναν τους αγωνιστές της αντίστασης. Το ΚΚΕ αποφάσισε να οργανώσει απεργία και συλλαλητήριο στις 3 Δεκεμβρίου 1944, προσδοκώντας με αυτό τον τρόπο να οδηγήσει σε υπαναχώρηση τους βρετανούς ιμπεριαλιστές και την ντόπια αντίδραση. Αυτό που ακολούθησε ήταν η πραγματικότητα που όλοι, πλην της ηγεσίας του ΚΚΕ, έβλεπαν να έρχεται. Η διαδήλωση πνίγηκε στο αίμα από τα όπλα των βρετανών και ελλήνων αστών. Εκείνη τη στιγμή ο ΕΛΑΣ, ενώ διέθετε δεκάδες χιλιάδες ένοπλους αντάρ-

τες, εξαιτίας των εντολών της ηγεσίας του ΚΚΕ διατηρούσε μόνο τον εφεδρικό ΕΛΑΣ στην Αθήνα, ενώ οι επίλεκτες δυνάμεις του παρέμεναν στην υπαίθρο. Ακόμα και όταν η σύγκρουση ήταν πιο ξεκάθαρη από ποτέ και οι Βρετανοί βομβάρδιζαν την Αθήνα για να εξοντώσουν όλους τους Ελασίτες που μάχονταν γενναία, η ηγεσία του ΚΚΕ επέμεινε στην ίδια στρατηγική, διεκδικώντας «έντιμη ειρήνη».

Τον Φλεβάρη του 1945, και αφού η ηγεσία του ΚΚΕ είχε συμβάλει καθοριστικά στο να ηττηθεί ένας στρατός που είχε όλες τις προϋποθέσεις, εκτός από μια επαναστατική ηγεσία, για να νικήσει, υπογράφηκε η πιο προδοτική συμφωνία στην ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος, η συμφωνία της Βάρκιζας. Ήταν το επιστέγασμα της προδοσίας της ελληνικής επανάστασης 1942-49. Ακόμα και μετά τον Δεκέμβρη του 1944, οι συσχετισμοί παρέμεναν υπέρ του ΕΛΑΣ, όχι μόνο αριθμητικά, αλλά και λόγω της εμπειρίας του στο στρατιωτικό πεδίο όπου μαχόταν και λόγω της αδυναμίας των ιμπεριαλιστών εκείνη την περίοδο να έχουν ενιαία στρατηγική, καθώς ανταγωνίζονταν για το ποιος θα έχει τη μεγαλύτερη επιρροή στην περιοχή. Παράλληλα, υπήρχε επαναστατικό κύμα στη Γιουγκοσλαβία και την Ιταλία. Το μόνο που έλειπε ήταν μια ηγεσία με επαναστατική συγκρότηση, που θα εφάρμοζε τη στρατηγική της Διαρκούς Επανάστασης, η αναγκαιότητα της οποίας επιβεβαιωνόταν περισσότερο από ποτέ.

■ Λευτέρης Π.

Χαοτική η κατάσταση σε Συρία - Μέση Ανατολή

■ Κώστας Δικαίος

Όπως ήταν αναμενόμενο, παρά την ήττα του Ισλαμικού Κράτους (Ντάες) σε Συρία και Ιράκ, κάθε άλλο παρά έχουν αναιρεθεί οι αιτίες της κρίσης στην περιοχή. Ασφαλώς, το Ντάες αποτελούσε ένα στοιχείο ανισορροπίας στη διαμόρφωση του συσχετισμού δύναμης ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές αλλά και ανάμεσα στους ισχυρούς περιφερειακούς παίκτες, από τη στιγμή που αυτονομήθηκε και δεν αποτελέσε πiónι των σχεδίων τους – όπως πίστευαν, όταν τον ενίσχυσαν και τον εξέθρεψαν, ιδιαίτερα οι Τούρκοι, οι Σαουδάραβες και οι Αμερικανοί, στην προσπάθειά τους να αντιπαρατεθούν στο καθεστώς Άσαντ.

Ωστόσο, σε καμία περίπτωση δεν αποτελούσε την αιτία της διάλυσης της Συρίας και του Ιράκ, του εμφύλιου πολέμου και των απίστευτων δεινών των λαών της περιοχής – χωρίς να παραγνωρίζουμε τη δική του ευθύνη. Ήταν η **επέμβαση των ιμπεριαλιστών και των καθεστώτων της περιοχής**, με στόχο να ευνοχίσουν την Αραβική Άνοιξη, να εκμεταλλευτούν τη γεωστρατηγική σημασία της Μέσης Ανατολής και να σκυλέψουν τα αποθέματα πρώτων υλών, που αποτέλεσε και αποτελεί την κύρια αιτία της κρίσης. Έτσι, παρότι η υποτιθέμενη συμμαχία όλων ενάντια στο Ντάες οδήγησε στην απώλεια του 95% των εδαφών που έλεγχε, δεν ήρθε η «ειρήνη», όπως διατείνονταν τόσο η συμμαχία Ρωσίας, Ιράν και Άσαντ, όσο και ο διεθνής συνασπισμός υπό την ηγεσία των ΗΠΑ.

Οποσδήποτε, **υπάρχουν σημαντικές αλλαγές στον συσχετισμό δύναμης, αλλά η κατάσταση παραμένει χαοτική**, ενώ το χάος δείχνει να επεκτείνεται σε ολόκληρη τη Μ. Ανατολή. Αφού ο εμφύλιος πόλεμος ερήμωσε τη Συρία, προκαλώντας τουλάχιστον 400 χιλιάδες νεκρούς και εκατομμύρια πρόσφυγες, τελικά το καθεστώς Άσαντ κατόρθωσε να σταθεροποιηθεί και να αποτελεί πλέον βασικό παίκτη στην προσπάθεια διαμόρφωσης του νέου συσχετισμού δύναμης και της νέας εδαφικής ισορροπίας. Οι δυνάμεις του Άσαντ ελέγχουν περίπου το 50% της χώρας, από 19% που έλεγχαν στις αρχές του χρόνου(!), τις 4 μεγαλύτερες πόλεις, 10 από τις 14 επαρχιακές πρωτεύουσες και τα παράλια της

Μεσογείου. Ασφαλώς, η ανάκαμψη του καθεστώτος οφείλεται στη στήριξη της Ρωσίας, του Ιράν και της φιλοϊρανικής οργάνωσης Χεζμπολάχ του Λιβάνου.

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές απέτυχαν να βρουν συμμάχους στο έδαφος, ικανούς να μεταφράσουν σε γεωπολιτικά κέρδη την αεροπορική υπεροπλία τους. Η λεγόμενη συριακή αντιπολίτευση μετατράπηκε σε συνονθύλευμα τζιχαντιστών, ενώ τμήματά της πέρασαν στον έλεγχο του τουρκικού καπιταλισμού – ο οποίος δεν ακολουθεί κατά γράμμα τη δυτική συμμαχία, ιδιαίτερα μετά το περσινό πραξικόπημα, αλλά επιχειρεί να αποκτήσει δικά του οφέλη, με αποτέλεσμα να απομείνουν στη Δύση ως σύμμαχοι μόνο οι Κούρδοι της Συρίας. Έτσι, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός κατόρθωσε να εμφανιστεί ως εγγυητής μιας ισορροπίας στην περιοχή, εξασφαλίζοντας όχι μόνο την επιρροή του στη Συρία, αλλά και αναβαθμίζοντας τον ρόλο του, τόσο στην ευρύτερη περιοχή όσο και στο επίπεδο της παγκόσμιας γεωπολιτικής σκακιέρας.

Η πρωτοβουλία Ρωσίας, Ιράν, Τουρκίας για τη δημιουργία «ζωνών αποκλιμάκωσης», με τις συνομιλίες στην Ασάνα του Καζακστάν, άδειασαν τους Δυτικούς και δημιούργησαν ντε φάκτο εδαφικές περιοχές που σταθεροποιούν το καθεστώς Άσαντ και επιτρέπουν στην Τουρκία να ελέγχει περιοχές της Συρίας, όπως την Ίντλιμπ, μέσω των αντικαθεστωτικών ανταρτών αλλά και δικών της στρατευμάτων. Η Τουρκία προσπαθεί να αποτρέψει τη συνένωση των Κούρδων κατά μήκος των βόρειων συριακών συνόρων και να εξαλείψει το κουρδικό καντόνι του Αφρίν. Η προσέγγιση Ρωσίας - Τουρκίας αποτελεί πονοκέφαλο για το ΝΑΤΟ, ενώ αναβαθμίζει τις δυνατότητες της Ρωσίας. Η δήλωση Πούτιν και Τραμπ από το Βιετνάμ ότι «δεν υπάρχει στρατιωτική λύση» στο Συριακό, πέρα από τη βαθιά υποκρισία των ιμπεριαλιστών, δείχνει και την αδυναμία των ΗΠΑ να επεξεργαστούν μια συνεκτική στρατηγική για τη Συρία, γεγονός που αφήνει την πρωτοβουλία στους Ρώσους.

Το Ιράν έχει επίσης εδραιώσει τις θέσεις του στη Συρία και, μαζί με το Ιράκ (που ελέγχεται από τους φιλοϊ-

ρανούς σίιτες) και τη Χεζμπολάχ, έχει ήδη δημιουργήσει έναν δρόμο μέχρι τη Μεσόγειο. Μάλιστα, θεωρεί τις δυνάμεις του Δυτικού Συνασπισμού στη Συρία «δυνάμεις κατοχής», αφού δεν έχουν κληθεί επίσημα από τη νόμιμη κυβέρνηση του Άσαντ, ενώ απαιτούν από τους Κούρδους των YPG και τις Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις SDF (αραβοκουρδικός συνασπισμός που εξοπλίζεται από ΗΠΑ και Γαλλία) να φύγουν από τη Ράκα, την οποία απελευθέρωσαν από το Ντάες, και να παραδώσουν την περιοχή στο καθεστώς Άσαντ.

Οι Κούρδοι αντιμετωπίζουν παρόμοιο πρόβλημα με τους Κούρδους στο Ιράκ. Αφού εξοπλίστηκαν από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, με την ανοχή του Άσαντ – που είχε προτεραιότητες σε άλλες περιοχές – κατόρθωσαν να ελέγξουν ολόκληρη την περιοχή ανατολικά του Ευφράτη. Τώρα, αντιμετωπίζουν την απόλυτη αντίθεση όχι μόνο της Τουρκίας – η οποία λογικά φοβάται ότι μια αυτόνομη κουρδική περιοχή στη Συρία θα ενισχύσει το PKK – αλλά και του καθεστώτος Άσαντ, που επιδιώκει να ανακτήσει τον πλήρη έλεγχο της συριακής επικράτειας.

Η Χεζμπολάχ αποτελεί πλέον υπολογίσιμη δύναμη, καθώς έχει κερδίσει σημαντική στρατιωτική εμπειρία και τεχνογνωσία. Πρόσφατα, μαζί με την ιρακινή σιιτική πολιτοφυλακή Μονάδες Λαϊκής Κινητοποίησης, απελευθέρωσαν την πόλη Αλπουκαμάλ, την τελευταία πόλη που κατείχε στη Συρία το Ντάες, ανοίγοντας έτσι πλήρως τον δρόμο Τεχεράνης-Βαγδάτης-Δαμασκού-Βηρυτού!! Αντιμετωπίζει την επίθεση τόσο του Ισραήλ, το οποίο συχνά βομβαρδίζει μέσα στη Συρία στρατόπεδα της Χεζμπολάχ και του Ιράν, όσο και της Σαουδικής Αραβίας, η οποία την κατηγορεί ότι ενισχύει τους σίιτες αντάρτες Χούτι στην Υεμένη, οι οποίοι μάχονται τον συνασπισμό υπό την ηγεσία της Σαουδικής Αραβίας που στηρίζει τη διεθνώς αναγνωρισμένη κυβέρνηση της χώρας. Μάλιστα, ο πρωθυπουργός του Λιβάνου Χαρίρι – έμπιστος της Σαουδικής Αραβίας – παραιτήθηκε, έπειτα από απαίτηση των Σαουδάρων, ώστε να προκληθούν προβλήματα στην κυβέρνηση συνεργασίας Χεζμπολάχ, σουνιτών και χριστιανών στον Λίβανο και να ασκηθούν πιέσεις στη Χεζμπολάχ να αποσυρθεί από τη Συρία!! Τελικά, μετά από παρέμβαση του γαλλικού ιμπεριαλισμού και εμπλοκή της Κύπρου(!), ο Χαρίρι παρέμεινε πρωθυπουργός, αν και ζητά την απεμπλοκή της Χεζμπολάχ από τις εξελίξεις στη Μ. Ανατολή.

Υπάρχουν τρεις συνασπισμοί στην ευρύτερη περιοχή της Μ. Ανατολής, με αντιτιθέμενα συμφέροντα: **α)** Η συμμαχία της Σ. Αραβίας με τις ΗΠΑ (περιλαμβάνει και χώρες όπως η Αίγυπτος, η Ιορδανία κ.α.) και τελευταία και με το Ισραήλ, σε μια προσπάθεια να περιοριστεί η

επιρροή του Ιράν, **β)** η συμμαχία Ρωσίας, Ιράν, Συρίας, Χεζμπολάχ, με στόχο την ανάληψη πρωτοβουλίας απέναντι στους δυτικούς ιμπεριαλιστές, **γ)** η συμμαχία Τουρκίας, Κατάρ και Αδελφών Μουσουλμάνων σε Αίγυπτο, Ιορδανία και αλλού, σε μια προσπάθεια να εμφανιστεί ο τουρκικός καπιταλισμός σαν πόλος στην περιοχή και βέβαια να αφοπλιστούν οι Κούρδοι σε Ιράκ και Συρία.

Η προσπάθεια Ρωσίας, Ιράν, Τουρκίας για μια «Διάσκεψη Εθνικού Διαλόγου για τη Συρία», που θα γίνει στη Ρωσία, επιδιώκει να προδιαγράψει ένα βιώσιμο «μεταπολεμικό» σενάριο, που πιθανόν να είναι μια χαλαρή ομοσπονδία (όπως θα προτιμούσαν οι ΗΠΑ, ώστε να μπορούν να επηρεάσουν τα καντόνια των Κούρδων και των σουνιτών) ή μια ισχυρή κεντρική κυβέρνηση, οπότε θα διατηρηθεί ο άξονας Τεχεράνης-Βαγδάτης-Συρίας-Χεζμπολάχ. Μπορεί να υπάρξει και μια μορφή ζωνών επιρροής (Άσαντ, Κούρδοι, αντάρτες-πολέμαρχοι), που θα επιτρέψει επεμβάσεις Τουρκίας και Ισραήλ και θα μονιμοποιήσει την παρουσία Ιράν και Χεζμπολάχ στο έδαφος της Συρίας. Μια τέτοια εξέλιξη απεύχονται τόσο η Ρωσία όσο και το Ιράν, γιατί σημαίνει παράταση της οικονομικής τους αιμορραγίας για να στηρίξουν τον Άσαντ.

Τέλος, είναι φανερό ότι οι ΗΠΑ δεν είναι διατεθειμένες να εγκαταλείψουν τη Συρία, παρότι υποσχέθηκαν στους Τούρκους ότι μετά την ήττα του Ντάες θα πάψουν να εξοπλίζουν τους Κούρδους. Αντίθετα, σκοπεύουν να παραμείνουν, τόσο στις κουρδικές περιοχές της βορειοανατολικής Συρίας, όσο και στα νότια σύνορα με το Ισραήλ και την Ιορδανία. Οι διαπραγματεύσεις στη Γενεύη, που άρχισαν στο τέλος Νοέμβρη και θα συνεχιστούν μέχρι τις 15 Δεκέμβρη, αποτελούν τη διαδικασία που προκρίνουν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. Σε αυτή την εξέλιξη φαίνεται να ισορροπούν και οι Ρώσοι, οι οποίοι δεν εξαιρούν τους Κούρδους από τον διάλογο για τη Συρία, παρά την κάθετη αντίθεση των Τούρκων. Αν και φαίνεται να υπάρχει μια προσπάθεια για μια μορφή «ασταθούς διευθέτησης» κάποιων πραγμάτων στη Συρία, ωστόσο το χάος στη Μ. Ανατολή κάθε άλλο παρά προμηνύει την «ειρήνη».

Τελευταία βόμβα αποτελεί η **αναγνώριση από τον Τραμπ της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του Ισραήλ**, που προκάλεσε την οργή όχι μόνο των Παλαιστινίων, αλλά ακόμα και της Σαουδικής Αραβίας!! Η Χαμάς καλεί σε μια νέα Ιντιφάντα και αναμφισβήτητα δύσκολα μπορεί να προβλέψει κανείς τις επιπτώσεις της απόφασης του Τραμπ στις εξελίξεις στη Συρία. Σίγουρα όμως οι ΗΠΑ, μη μπορώντας να επιβάλουν μια λύση υπέρ των συμφερόντων τους, επιτείνουν τη χαοτική κατάσταση, με κίνδυνο ανάφλεξης σε ολόκληρη τη Μ. Ανατολή.

